

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 72

Ple del Parlament

Sessió 38, segona i darrera reunió, dijous 29 de juny de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre la qualitat de l'aire 300-00188/11	3
Interpel·lació al Govern sobre la segregació escolar 300-00186/11	9
Interpel·lació al Govern sobre la situació de les residències de gent gran 300-00190/11	16
Interpel·lació al Govern sobre una escola de qualitat i la igualtat d'oportunitats 300-00187/11	23
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el turisme 302-00162/11	30
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coeducació 302-00163/11	39
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les subvencions públiques als mitjans de comunicació privats 302-00164/11	47
Proposició de llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme 202-00029/11	56
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model sanitari 302-00165/11	71
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els treballadors públics 302-00166/11	78
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les pràctiques democràtiques de la Generalitat 302-00167/11	87

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 38.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

La presidenta

Molt bon dia a totes i tots.

Interpel·lació al Govern sobre la qualitat de l'aire

300-00188/11

El desè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la qualitat de l'aire, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, senyor conseller, diputades, diputats, bon dia. Diputada Marta Moreta, avui a Osona respiren tranquils, perquè totes les estacions estan en verd, a aquesta hora del matí. *(Rialles.)*

Dit això, senyor conseller, és la segona vegada que l'interpello, en aquesta legislatura, per la qualitat de l'aire. Ho faig perquè la millora de la qualitat de l'aire és, sens dubte, un dels principals reptes ambientals al qual hem de fer front en aquest primer quart de segle i que posa en evidència la necessitat d'allò que tots sobre paper hi estem d'acord –o la majoria–: que cal transitar cap a un model baix en carboni, basat en fonts d'energia neta. Però tenim la sensació, conseller, que no avancem; que fem moltes cimeres, moltes reunions, però que no ho acabem de concretar, eh?

Miri, el darrer episodi de contaminació ja no ha afectat en exclusiva els municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona ni els municipis declarats zones de protecció especial. Els problemes de l'ozó troposfèric han afectat a tot Catalunya. Si hem analitzat, els darrers quinze dies, totes les estacions automàtiques que tenim, que són les que podem consultar *online*, hem vist que des de Manlleu, passant per Vic, per Tona, per Tarragona, pel Montseny, per Sort, per Bellver, per Alcover, per Vilafranca del Penedès..., per posar-ne exemples –no els hi citaré totes–, doncs, hem detectat que el problema de l'ozó, en major o menor intensitat, s'ha produït a tot Catalunya.

I els episodis d'ozó sabem per què es produeixen. Tot forma part del mateix cercle, eh?: els òxids de nitrogen, els compostos volàtils, que es produeixen per la crema de combustibles, per les gasolines, pel gas natural, eh?, que són els precursors necessaris, no?, perquè es produeixi ozó. Àrees metropolitanes, altes concentracions d'òxid de nitrogen. A Barcelona, produït pels vehicles, pels vaixells, per les indústries; a Tarragona, per exemple, per les torxes de la petroquímica, que funcionen a totes hores en èpoques de gran insolació. I, per tant, en una part del territori es produeixen emissions que després es transformen en ozó en altres parts del territori.

A la zona de la Plana de Vic, aquest és un problema persistent. La Generalitat fa anys que passa de puntetes sobre aquesta qüestió, quan no l'omet directament de les polítiques públiques. Des del nostre punt de vista, es tracta d'una negligència que està posant en perill la salut de milers de catalans. I ens preocupa, a més, perquè la recuperació econòmica, que és un fet evident, està augmentant els índexs de trànsit, i també, lògicament, està augmentant els percentatges d'òxid de nitrogen i les partícules PM₁₀ a les estacions mesuradores.

A mitjans de febrer, la Comissió Europea va llançar el que sembla que poden ser els darrers ultimàtums, advertències, a cinc grans països de la Unió Europea –entre ells, Espanya, i, evidentment, Catalunya– perquè dins d'aquest any 2017 s'adoptin ja les mesures per no sobrepasar els límits que fixa la normativa comunitària. El problema és

molt greu, no l'hi he de dir: 3.500 morts prematures cada any per contaminació, i no només a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, és a dir, cent vegades més que els accidents de trànsit, eh? Estem reduint l'esperança de vida de molts catalans i catalanes.

També estem afectant la seva qualitat de vida, i aquesta vegada no em puc estar de recordar a la cambra que les malalties cardio- i cerebrovasculars són les causes més freqüents –un 80 per cent, aproximadament– de les morts prematures atribuïbles a la contaminació, seguides de malalties respiratòries i càncer de pulmó. També tenim estudis que indiquen que pot tenir efectes negatius sobre la fertilitat, l'embaràs i el desenvolupament de nadons i infants, i és una pèrdua –també constatada– de competitivitat econòmica.

Però, si som capaços de reduir la contaminació, això té uns efectes directes sobre la despesa pública, també, i sobre la comptabilitat nacional. No només sobre la despesa pública o els pressupostos públics, sinó sobre el conjunt de la comptabilitat nacional: menors admissions a hospitals, menors admissions als centres d'atenció primària, menor prescripció de medicaments, menys absentisme laboral, menys absentisme escolar.

I em pot dir, amb tota la raó: «La Unió Europea ens està exigint que complim i adoptem mesures ràpidament, però ells també fallen», perquè han homologat, en laboratori, proves d'emissió de contaminants que, després, no s'adiuen amb les emissions reals. Vull recordar el cas Volkswagen, no?, el «dieselgate». Nosaltres també tenim dubtes sobre les emissions reals del parc circulant a Catalunya.

I li reconeixem al Govern, com també li reconeixem a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, a l'Ajuntament de Barcelona o als disset municipis del Vallès Oriental amb la seva capital, Granollers, al capdavant, el seguiment minuciós de la problemàtica, però està costant més del compte, des del nostre punt de vista, donar el pas de l'anàlisi a l'acció. És necessari, d'una vegada, acordar plans. Acordar plans, sí, però després fer decrets, i, sobretot, comprometre recursos econòmics en el pressupost. Són necessaris, creiem nosaltres, més que mai, plans de comunicació i sensibilització exhaustius per evitar fracassos i contestacions com l'experiència de la zona de baixes emissions de Barcelona, perquè les actuacions no es poden improvisar per aconseguir un titular. No podem fer un pas endavant i dos enrere.

I, pel que a fa a la restricció de circulació de vehicles més contaminants, conseller, caldrà, des del nostre punt de vista, una definició més precisa dels vehicles afectats o dels dies o els horaris d'aquesta mesura, quan sigui efectiva, perquè, si no, estem creant incerteses. Perquè la incertesa hi és, i cal gestionar-la abans que tard per evitar reaccions negatives, accions d'aquest tipus, quan s'hagin de prendre, i disposar el fet de que puguem limitar la circulació de vehicles en determinades hores. Haurem de decidir si aquesta restricció afecta els vehicles que entren a l'àrea metropolitana o també els que surten de l'àrea metropolitana cap a altres entorns territorials de Catalunya.

Li tornem a repetir també avui: l'impost que es va crear en la darrera Llei de mesures fiscals sobre emissions de CO₂ no és un impost que gravi el que més contamina, no és un impost ambiental, des d'aquest punt de vista; és un impost recaptatori, que grava la mera tinença del vehicle. Pensem que hauria de servir, tal com l'han dissenyat, per incentivar la substitució de vehicles per vehicles nets i no per a altres programes, que són lloables, evidentment, però que s'han de finançar amb altres instruments. El que necessitem, conseller, és una llei de fiscalitat ambiental.

Però tornem a la mobilitat. No els podem demanar, des del nostre punt de vista, als ciutadans..., bé, els hi haurem de demanar, però no els podem demanar que deixin el vehicle a casa quan el transport públic el tenim saturat. El transport públic a les hores punta el tenim saturat. Avui, que hi ha una vaga de taxistes, agafar el metro –que ja és complicat, en determinades hores– o les rodalies per entrar a Barcelona es converteix en una aventura o en una incomoditat claríssima per als usuaris de transport públic. Necessitem noves i millors infraestructures, conseller, que permetin més freqüències, i fins i tot saber gestionar correctament conflictes laborals per evitar algunes de les coses que ens passen, eh?

Finalment, en aquesta primera intervenció voldríem també que ens analitzés, des del seu punt de vista, com han avançat els treballs de la cimera de Pedralbes. La interpellació que li vam fer a principis d'aquest any va ser abans que es produís aquesta cimera, on van participar diverses administracions no només de l'àrea metropolitana, sinó del conjunt de Catalunya, i volem saber quins en són els resultats, com està avan-

çament, perquè, com li deia a l'inici, creiem que això va més lent del que seria necessari. Perquè si els resultats d'aquesta cimera són només l'anunci que vostè va fer la setmana passada, la darrera setmana, de rebaixa de peatges per a alguns vehicles nets, que són una part molt petita del parc mòbil que tenim a Catalunya, creiem que els resultats són decebedors i escadussers.

La presidenta

Gràcies, senyor Terrades. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyor Terrades. Senyor diputat, compartim l'anàlisi amb relació a la gravetat del tema. Aquesta és una qüestió que ens interpel·la a tots d'una manera molt directa, molt intensa. I, per tant, és evident que hem de prendre decisions i hem de passar de la teoria a la pràctica, hem de passar de la gesticulació a l'operativitat, i aquest és l'objectiu que es va fixar a l'inici d'aquesta legislatura el Govern del president Puigdemont, i hem desplegat tot un paquet de mesures operatives i tangibles.

El primer element sobre el qual ens vam abocar a treballar va ser allò que en diem la «governança». Fins aquesta legislatura, el que havíem tingut era una juxtaposició descoordinada de diverses iniciatives fetes des de la bona fe, a vegades amb un cert nivell d'improvisació, per part de les diverses administracions públiques interpel·lades especialment a l'àrea de Barcelona. L'Ajuntament de Barcelona explicava el seu paquet de mesures; l'àrea metropolitana, alguns consells comarcals, alguns grups d'ajuntaments..., però molt sovint aquestes eren mesures que entraven en contradicció amb elles mateixes, i, en el millor dels casos, anant separades no tenien la capacitat de transformar a fons la realitat.

I, per tant, la primera obsessió que nosaltres hem tingut –i creiem que ens n'hem sortit raonablement bé– és posar tots els actors d'acord en un pla de treball, en un full de ruta compartit. I això és el que vam aconseguir a la cimera de Pedralbes. Diu: «És que és un plantejament de mínims.» Home, és un plantejament de mínims però que té dates concretes, accions concretes, i, per tant, traducció normativa, traducció legislativa. Vol dir bàsicament això.

Quin és l'objectiu des del punt de vista quantitatiu? Els propers cinc anys, el nostre objectiu és reduir un 10 per cent les emissions de NO_x i partícules PM₁₀ per assolir gradualment els nivells recomanats per l'Organització Mundial de la Salut. I, per altra banda, el compromís és reduir un 30 per cent, en un segon horitzó, les emissions vinculades al trànsit en el termini de quinze anys. Aquestes són les dues fites quantificables, i, per tant, avaluables.

Vostè deia: «Veiem que no avancem.» Home, hem fixat una data. És la primera vegada que es fixa una data amb mesures concretes de restricció del trànsit en aquesta zona d'especial protecció, aquest àmbit quaranta a l'entorn de Barcelona, que és on detectem que, malgrat que a nivell de partícules PM₁₀ la tendència ha estat bona, a nivell de NO_x estem superant els límits que ens estableix la Unió Europea.

Faig parèntesi. Hi ha algú que ha criticat les mesures que vam adoptar per ser massa severes. Home, estem d'acord o no estem d'acord en complir aquelles previsions de la Unió Europea? Estem d'acord o no estem d'acord en que aquest és un problema que ens interpel·la, en la mesura que afecta directament la salut de les persones? Per tant, a vegades hi ha la sensació que aquells que abracen amb més entusiasme les polítiques europees i europeistes qüestionen que les apliquem. I, per altra banda, la Unió Europea també ens ha fixat, diguem-ne..., ens ha assenyalat directament, a l'Estat espanyol i a Catalunya, per no complir.

Per tant, tenim data, i una data molt concreta: a partir de l'1 de desembre d'enguany es restringirà el trànsit a furgonetes matriculades abans de l'1 d'octubre del 94 i a turismes matriculats abans de l'1 de setembre del 97 a aquelles carreteres, diguem-ne, que són de titularitat, quant a desplegament de la policia, de la Generalitat de Catalunya en situacions d'episodi ambiental. I, després, a partir de l'1 de gener del 2019, la restricció, aquesta restricció d'aquests vehicles, tindrà un caràcter estable, tindrà un caràcter permanent, estructural.

Per què ho hem volgut plantejar en termes bifàsics? Bàsicament per poder veure si aquelles mesures amb relació als vehicles afectats i amb relació a les alternatives que nosaltres donem, de transport públic, diguem-ne, són sostenibles o no, si són mesures efectives, i, per altra banda, si aconseguim que les polítiques *push* i les polítiques *pull*, a nivell de transport públic, funcionen: les polítiques *push*, que són retirar aquella mobilitat més contaminant, i les polítiques *pull*, d'aportar cap al transport públic el màxim nombre d'usuaris.

Això és el que nosaltres plantejem. Per què? Perquè en aquest tema el que necessitem és que cada mesura que prenguem tingui un alt nivell de comprensió i complicitat per part dels ciutadans. És evident que hem de prendre mesures, i hi estem arriscant i estem disposats a continuar-hi arriscant, però la determinació del Govern a l'hora de prendre mesures ha d'anar acompanyada també d'un nivell important de complicitat per part dels ciutadans.

Obro un parèntesi. Se'n recorden, de quan es va començar a establir aquella limitació de vuitanta quilòmetres per hora en èpoques anteriors? (*Veus de fons.*) Molt bé, m'agrada que estiguin atents a la... Molt bé. En aquella primera fase, no es va saber explicar adequadament als ciutadans per què es feia i quins resultats concrets tenia, i es va variar el plantejament i es va optar per un plantejament de velocitat variable que va ser molt més pertinent. Per què? Perquè s'explicava quins eren els resultats concrets que s'obtenien. Amb el plantejament inicial, dels vuitanta amb caràcter general, no s'aconseguien els resultats i no s'aconseguia un nivell important de complicitat de la gent. Amb el segon plantejament, que era més detallat, més sofisticat, si m'ho permet, es va aconseguir que hi hagués un nivell de complicitat per part dels ciutadans; era més entenedor.

Nosaltres volem fer exactament el mateix. Què diem des del Govern? I és molt important, que vostès ens hi ajudin, no només el Grup Socialista, sinó el conjunt de la cambra: cada vegada que nosaltres fem una mesura de restricció, nosaltres hem de ser capaços de donar una alternativa potent des d'un punt de vista de transport públic.

I aquesta és la part d'acompanyament. Quines mesures concretes hi hem plantejat? Hem plantejat un reforç extraordinari de determinades vies de transport públic, especialment la línia 1 i la línia 5, amb caràcter, diguem-ne, estructural, en aquests casos –primer, en casos d'episodis, i, després, amb caràcter permanent–; tota una estratègia de millorar l'accessibilitat a través de carrils segregats, de carrils bus-VAO, alguns amb infraestructura sòlida, i d'altres, per exemple, amb relació a la B-23, en aquests casos concrets, a través d'un carril específicament creat amb una posició de cons que ens permet, diguem-ne, tenir molta més capacitat d'entrada.

Hem creat un títol específic, des de l'Autoritat del Transport Metropolità, que és la targeta Episodi Ambiental, que permet que, a preu de T-10, aquells usuaris puntuals que no poden utilitzar aquests vehicles tinguin la capacitat, diguem-ne, de millorar el seu accés d'entrada i sortida.

També hem plantejat un paquet important de canvi d'horaris respecte a grans empreses. Hem començat per la Generalitat de Catalunya, i això ja ha estat acordat: en casos d'episodis –i després hi donarem un caràcter permanent–, modificar els horaris d'accés i sortida dels llocs de treball justament per descongestionar les hores punta, per permetre que l'entrada i la sortida als llocs de treball es puguin fer en transport públic amb major capacitat. Si aconseguim que, en lloc d'entrar de vuit a nou, en determinats casos es pugui entrar de nou a deu, no cal reforçar en aquell període concret més elements de transport públic, perquè amb allò de què disposem ja tenim capacitat per poder-ho gestionar.

I, des d'un punt de vista, diguem-ne, tributari, des d'un punt de vista fiscal, home, la Llei d'acompanyament va aprovar un impost de CO₂ que ens permetrà crear un fons per renovar la flota dels vehicles més contaminants. Per tant, aquells vehicles que..., per què hem decidit aquests vehicles més antics? Perquè són els que hem acreditat que contaminen més, i, per tant, hem començat per aquí. Evidentment, haurem de continuar plantejant una política vinculada molt directament al dièsel, però l'objectiu, hi insisteixo, és: cada vegada que nosaltres fem una limitació, donem-hi una alternativa. I, des d'aquesta perspectiva, tenim recursos per poder fer una renovació solvent i potent de la flota.

A la segona part de la intervenció ja li detallaré de manera més específica quines són les mesures per tal de desplegar els acords de Pedralbes, però li he exposat alguns elements, amb caràcter general, que acrediten que el Govern de Catalunya ha passat de la fase de gesticulació i teorització a la fase de concreció amb dates, amb conceptes i amb qüestions específiques.

La presidenta

Conseller, em sap greu, però ha exhaurit el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula el senyor Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Miri, conseller, des del primer pla de qualitat de l'aire que el seu Govern, amb el president Mas i després amb el president Puigdemont, va implantar, nosaltres ja li vam dir que patien d'un pecat original: que ho fiaven tot al voluntarisme.

Sembla que hem donat un pas més enllà, eh?, i joestic d'acord en el principi dels nous protocols que vostè ha presentat. És a dir, per plantar cara a la contaminació no ho podem fiar tot al voluntarisme, eh? A l'hora d'actuar en la millora de la qualitat de l'aire, és clau –i l'hi deia també en l'anterior interpellació– el paper de la suma. I la suma implica treballar de manera coordinada i amb un ferm lideratge, que, des del nostre punt de vista, correspon a la Generalitat de Catalunya i al conseller de Territori i Sostenibilitat.

I vostè diu: «Aviat tindran notícies de com s'ha desplegat el pla que vam presentar a la cimera de Pedralbes.» Doncs, miri, ho estem esperant, perquè també ens arriben reserves per part de tota la resta d'agents que estan interactuant en aquests temes, i són una mica escèptics en aquest paper de lideratge que li correspon al Govern i en aquest paper de suma.

Nosaltres creiem que han d'haver-hi normes clares, protocols clars, i un horitzó de recursos pressupostaris, per als propers anys, coneguts; no només enunciats en el pla, sinó concretats en el pressupost de la Generalitat de Catalunya, igual que altres administracions de caràcter local ja ho estan fent i concretant en els seus pressupostos anuals. Perquè aquesta política prioritària que vostè diu que tenen nosaltres no l'acabem d'apreciar, i, escolti, durant l'any 2016 els 7,5 milions de catalans i catalanes en un moment o altre vam respirar aire contaminat.

Combatre la contaminació de l'aire suposa, des del nostre punt de vista, aplicar canvis estructurals en matèria de transport i en matèria de política industrial. Restricció de trànsit, evident; això s'ha de concretar d'alguna manera, no només enunciant-ho en un pla. Algú haurà de signar algun decret que digui: «Aquests vehicles, aquestes matrícules, en episodis de contaminació no podran entrar o no podran sortir de l'àrea metropolitana, s'hauran de quedar a casa.» I, per tant, algú hi haurà de posar la signatura.

I, escolti, vostè m'ha posat un exemple que jo també li volia posar: necessitem actuacions estructurals que substitueixin l'actual pla de qualitat de l'aire, que s'ha demostrat, com ja li dèiem a l'inici, que no ha funcionat. I sabem tots, perquè ens ho han dit tots els experts, que la limitació de velocitat a les vies d'alta capacitat és una mesura efectiva. I vostè ens deia: «No, és que el Govern anterior no va fer-ho bé perquè no va fer pedagogia», eh? (*Veus de fons.*) No, no, si jo encara recordo les intervencions del senyor Felip Puig, quan estava a l'oposició, des d'aquest mateix faristol, fent política educativa, de sensibilització, d'aquesta mesura. Repassi, repassi les actes del Parlament, eh? Què van fer vostès? El primer que van fer va ser carregar-se aquesta mesura, quan van arribar al Govern.

Jo li proposo una altra cosa: si ja sabem que aquesta és una mesura efectiva, apliquem-la, no en períodes de contaminació –no en períodes de contaminació–; limitem la velocitat a les autovies i autopistes del país en els entorns conflictius, que els tenim tots detectats. I nosaltres l'acompanyarem, en aquesta mesura; no pujarem en aquest faristol a posar a caldo el conseller Rull i el Govern, si prenen aquestes mesures, com van fer vostès quan estaven a l'oposició.

I, a més a més, tenim un dèficit, des del nostre punt de vista, d'informació. Abans li posava l'exemple del «dieselgate», no?, però ara li posaré l'exemple de les estacions de mesura que tenim a Catalunya. No compartim que les estacions automàtiques de mesura que tenim..., cada estació acabi mesurant elements diferents. Escolti, l'ozó, els òxids de nitrogen i les partícules PM₁₀ haurien de mesurar-se automàticament arreu. És més, creiem que hem de canviar les estacions de mesura manual per estacions automàtiques a tot el país. I li afegeixo més: hi han altres elements volàtils que són de risc que mereixen ser analitzats –com el benzè, el benzopirè, o els altres, eh?, els quinze i escaig que es mesuren– de manera automàtica i coneguts per tothom, per poder prendre decisions respecte a aquest tema.

Se m'acaba el temps, i aprofito aquests set segons que em queden per dir-li que els repunts són preocupants; repunts de trànsit, repunts de consum d'energia. I, comparats els mesuraments de les estacions de maig del 2016 –acabo, presidenta– amb els de maig del 2017, observem que els diòxids de nitrogen i les partícules PM₁₀ han pujat a tot arreu.

La presidenta

Gràcies, senyor Terrades. Té la paraula el conseller Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, permeti'm que comenci, molt ràpidament, amb la mesura de la limitació de velocitat. Evidentment, hi ha determinades zones on això es produeix amb caràcter permanent, però l'error que es va plantejar en el seu moment –i nosaltres continuem considerant que va ser un error– va ser intentar, diguem-ne, prevenir els episodis de congestió amb una mesura lineal, i la velocitat variable s'ha acreditat com molt més efectiva, molt més solvent, molt més eficaç. I això (*veus de fons*)... Sí, sí, sí, exacte, i quan hi han menys retencions, hi ha menys contaminació.

I, per tant, quan les coses no es plantegen bé d'entrada perquè no es donen bons arguments, el que es genera és l'efecte rebot. I nosaltres, en aquest cas, el que volem és –i aquest ha sigut un plantejament bàsic de la Taula de la Qualitat de l'Aire– que per a cada mesura que nosaltres posem sobre la taula, hem de donar-hi alternatives; cada mesura hem de ser capaços d'explicar-la bé, donant-hi aquestes alternatives, i explicar quines són les conseqüències directes d'aquestes mesures que nosaltres apliquem. Perquè si no hi ha complicitat per part dels ciutadans, d'això serà molt difícil que ens en puguem sortir. És voluntarisme? No, no, no; és prendre mesures que quedaran traduïdes en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, però, evidentment, amb aquesta capacitat de transformació.

Ara estem acabant de detallar el protocol. Al llarg d'aquest mes de juliol tindrem aquest protocol, amb tots els elements concrets: a quins cotxes afecta, de quins horaris estem parlant. Hem fet ja una proposta: de dilluns a dijous, de set del dematí a vuit del vespre, i els divendres, de set a tres de la tarda. Hem plantejat això, ara ho hem d'acabar de consensuar. Sortirà amb caràcter formal.

I què estem pactant? Primer, les actuacions a realitzar per cadascuna de les administracions per a cada nivell d'alerta i la seva coordinació; primer element que quedarà reflectit en aquest protocol. Segon, els mecanismes d'activació de les mesures de reforçament del transport públic per part dels diversos operadors, amb la coordinació de l'Autoritat del Transport Metropolità; segona qüestió. Tercera, aquesta implantació efectiva del títol de transport específic per captar nous viatgers en episodis ambientals. Quart, els canals i missatges de comunicació entre totes les institucions afectades i la coordinació de la comunicació amb la població.

Aquests són els quatre elements que hi haurà sobre la taula i que es desplegaran amb el màxim nivell de detall per tal que l'1 de desembre això sigui efectiu amb totes les conseqüències.

Evidentment, nosaltres continuem treballant amb altres elements que acreditem que són elements emissors d'aquestes partícules PM₁₀ i de NO_x, evidentment, en l'àmbit industrial. Vostè abans ha parlat de l'ozó. Justament, actuant a la zona de Barcelona, en la mesura que l'ozó és un contaminant secundari que es forma a partir dels NO_x, dels òxids de nitrogen, treballant bé a l'àrea de Barcelona, som capaços de revertir..., una acció positiva en el conjunt del país.

I, des d'un punt de vista de transport públic, l'aposta que està fent aquest Govern és molt potent. És a dir, la compra de quinze trens nous per a la línia del Vallès de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya –130 milions d'euros–..., això és una aposta molt potent. Ara, el dia 20 de juliol, inaugurarem tres noves estacions de Ferrocarrils de la Generalitat a Sabadell. Potser és una de les mesures més importants en la lluita contra la contaminació i contra el canvi climàtic i la contaminació atmosfèrica.

Reactivar l'actuació de noves estacions a la línia 10 del metro –n'hem parlat en aquest mateix Parlament– o la petició d'aquest crèdit al Banc Europeu d'Inversions per poder finalitzar, per fi, la línia 9 del metro; la creació d'aquesta targeta verda, impulsada inicialment per l'àrea metropolitana, però aollida per la resta de les administracions, d'anar retirant gradualment aquells vehicles que són més vells, més contaminants. Aquest és un paquet ingent de mesures.

I diu: «No tenen pressupost.» Home, quan aprofitem aquest tribut de CO₂ que ens servirà per renovar la flota amb relació a canvi climàtic i amb relació a la contaminació atmosfèrica, què tenim? Que el seu grup parlamentari hi vota en contra. I estem parlant d'una recaptació important de recursos, d'entre 70 i 80 milions d'euros, la meitat dels quals aniran a polítiques justament vinculades a canvi climàtic, renovació de la flota, que vol dir beneficis des d'un punt de vista de contaminació atmosfèrica.

Acabo, senyora presidenta. Fixi's en quins termes es va plantejar la moció subsegüent ara fa un any i fixi's en l'altíssim nivell de compliment d'aquella moció subsegüent. Perquè la nostra voluntat és: totes aquestes mesures, fer-les de la manera més consensuada possible. Només des del consens, en aquesta qüestió estratègica, podem canviar l'estat de les coses, i canviar-lo en positiu.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, conseller Rull.

Interpel·lació al Govern sobre la segregació escolar

300-00186/11

L'onzè punt de l'ordre del dia es: interpellació al Govern sobre la segregació escolar, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. La finalitat d'aquesta interpellació i de la seva moció subsegüent no és reiterar el que ja altres interpellacions i mocions d'altres grups parlamentaris han fet ja en aquesta legislatura precisament sobre el tema de segregació escolar o, més recentment, sobre el tema d'equitat escolar.

La seva finalitat principal és complementar-les o entrar-hi en debat i focalitzar-se en les responsabilitats i contribucions del sistema escolar en la reproducció dels processos de segregació social a casa nostra i en la seva possible reversió; és a dir, en com les nostres polítiques educatives haurien de combatre la segregació escolar però per tal de contribuir a la lluita contra la segregació social, i, de manera més general, contra el sistema de reproducció de les desigualtats socials en el nostre país.

Consellera, ja sabem que no només pensem i parlem des de dos models educatius diferents i en certs aspectes contraposats –sovint hi fem referència: les nostres discrepàncies sobre la LEC, per exemple, són evidents i manifestes–, sinó que també creiem que parlem des de models de societat diversos i a vegades també confrontats. Efectivament, el model de societat en què es basen les polítiques del seu Govern, des del nostre punt de vista, incloses les educatives..., assumeixen les desigualtats socials com a inevitables i fins i tot com a necessàries per al desenvolupament de la societat, atesa, des del nostre punt de vista, la seva obediència o la seva referencialitat al capitalisme neoliberal, de matriu sens dubte neodarwinista.

La desigualtat i la competència com a motor del progrés en són alguns dels principis fonamentals, d'aquesta ideologia –no pas de la nostra, eh? En aquest sentit, la reproducció de la desigualtat, tant a escala global com local, és un requisit imprescindible per

al desenvolupament de la societat capitalista, i les polítiques públiques, òbviament, són coherents i conseqüents amb aquests objectius.

Certament, algunes influències socialcristianes i socialdemòcrates, afegides a les recomanacions de l'enginyeria social per a mantenir l'estabilitat i la reproducció del sistema, fan que aquestes polítiques públiques assumeixin el rol de controlar i gestionar les desigualtats en nivells suportables i assumibles –en podríem dir també fins i tot homeostàtics– en el marc d'una societat moderna i liberal –de la que actualment hom en diu, a vegades, «avançada»– amb nivells de conflicte social que no siguin disruptius i amb la garantia de la reproducció de la mà d'obra que en cada moment reclami el mercat i en les condicions de qualificació i d'obediència que aquest exigeixi en cada moment.

En aquesta maquinària de control social, quan el sistema educatiu i laboral fracassen, aleshores arriben els mecanismes de rescat provinents del sistema de serveis socials, i, si fins i tot aquests fracassen, en darrera instància hi intervé el sistema repressiu, sota la idea general del civisme i la convivència, mitjançant actuacions higienistes en l'espai públic –en veiem cada dia–, les polítiques d'ordre públic i, finalment, les penitenciàries, que per a això hi són.

La segregació escolar forma part d'aquest sistema de reproducció de la desigualtat, així com la precarietat laboral, sumada a altes taxes d'atur –que també hi contribueixen–, la desigualtat entre homes i dones, el mercat de l'habitatge i la gentrificació urbana, i les desigualtats en l'atenció sanitària, entre d'altres.

I, començant a apuntar preguntes, diguéssim: disposa el seu Govern, consellera, per exemple, d'una planificació per a reequilibrar i compensar, des del sistema escolar, els processos de gentrificació social i d'augment accelerat de les desigualtats que està generant el mercat de l'habitatge a les nostres ciutats? Perquè aquest és un procés accelerat i exponencial, i, per tant, si no hi tenim una actuació extremadament contundent i intervencionista, ja podem anar fent, que la societat s'anirà segregant a un ritme que el sistema escolar no podrà compensar. Per tant, ens hem d'espavilar, diguéssim, en aquest tema.

D'acord amb aquest enfocament, en aquesta interpellació no parlarem principalment de resultats escolars o de centres d'especial complexitat –que també–, sinó que parlarem sobretot de com el sistema escolar català contribueix a minvar o bé a augmentar la segregació i les desigualtats socials. En aquest sentit, la nostra hipòtesi, consellera –i d'això volem discutir amb vostès–, és que el sistema educatiu català actualment no només segueix generant processos de segregació escolar, sinó que, en conseqüència, contribueix i participa en els processos de reproducció de les desigualtats socials.

Li posaré alguns exemples i algunes reflexions que es deriven d'aquesta hipòtesi. Les escoles d'especial complexitat, per exemple, amb els programes i recursos específics de què avui són objecte, són un model que evidentment contribueix a millorar els resultats escolars d'alguns alumnes –és veritat– i el seu assoliment de l'ensenyament obligatori, però, per exemple, no s'han demostrat encara garantidores d'equitat en l'accés als ensenyaments postobligatoris, i, sobretot, reproduïen la segregació social per la seva tendència a l'homogeneïtzació dels perfils socials precaris de l'alumnat. D'altra banda, tots els estudis disponibles indiquen –i se n'ha fet esment en aquesta cambra recentment– que els resultats escolars en els territoris on s'ubiquen aquests centres són francament inferiors en comparació als altres territoris amb població més benestant.

L'actual política d'autonomia de centres, per exemple –segona qüestió–, més enllà d'algunes experiències pedagògiques innovadores i de qualitat –indiscutiblement–, està comportant que el nostre sistema educatiu tingui cinc escales, des del nostre punt de vista: centres d'especial complexitat, centres públics comuns –els més freqüents–, centres públics innovadors però amb especials requeriments d'implicació i corresponsabilització de les famílies a nivell de quotes i participació, centres concertats i centres privats, i la població escolar es distribueix seguint clarament una pauta de classe social en aquests centres. La segregació escolar, la segregació social i la reproducció de les desigualtats socials resten perfectament garantides en els llinars que el sistema necessita per funcionar raonablement. Malgrat el debat sobre equitat en termes de resultats, la maquinària de reproducció de la societat desigual i de classes rutlla amb eficàcia i amb eficiència.

Podríem seguir amb altres exemples –no m'allargaré–: l'informe del Síndic de Greuges mostra l'augment de la segregació escolar la darrera dècada a Catalunya. I, per revertir la situació, sembla ser que el 48 per cent de l'alumnat estranger de la primària i el 39 per cent de la secundària hauria de ser acceptat en escoles interclassistes, que guanyarien també, per la seva banda, en diversitat i millorarien els resultats gràcies a l'efecte de la major diversitat d'alumnat que conviuria en un mateix espai escolar.

Revertir la segregació en el sistema educatiu i reduir l'abandonament amb l'augment de les titulacions postobligatòries són, per exemple, també dos objectius que interaccionen i que es complementen entre si. Al mateix temps, eleven el nivell general de competències i recuperen la reserva de talents que es perd a causa de la inequitat del sistema, alhora que distribueixen les oportunitats educatives entre els grups i classes socials amb més igualtat.

La planificació escolar hauria d'estar servint en aquests moments, per exemple, també per preveure l'augment de l'alumnat a secundària i per garantir suficients places públiques per distribuir l'alumnat en centres escolars amb diversitat cultural, social i econòmica, en lloc d'agrupar-los en centres homogenis, i malauradament pensem que l'actual planificació està aprofundint les fronteres socials a casa nostra, contràriament al que seria desitjable.

En aquest context, considerem que el dret a l'elecció de centre per part de les famílies reproduceix de manera sistemàtica la segregació social mitjançant processos endèmics i estructurals de segregació social. Nosaltres, en canvi, considerem que, per sobre de la llibertat d'elecció de centre, hi ha el dret a rebre una educació igualitària i equitativa. La segregació escolar a Catalunya és fins i tot superior a la segregació urbana per barris, i no es limita a la dualitat entre pública i concertada, sinó que també afecta la segregació interna de la xarxa pública.

La nostra conclusió, consellera, és que el sistema educatiu català no és un model que prioritzi el combat contra la reproducció de les desigualtats socials, o no ho fa amb una contundència suficient, amb una finalitat prou compromesa amb aquest objectiu, sinó que, mitjançant la segregació escolar, participa de la maquinària d'aquesta reproducció amb la missió de regular-la en termes funcionals, d'acord amb els requeriments del mercat i de l'ordre social.

I, en l'altre extrem del sistema, té, consellera, el seu Govern –seguint amb les preguntes– polítiques, per exemple, per a combatre els principals guetos del nostre sistema educatiu –com, per exemple, la zona de Pedralbes a Barcelona, on tenim la màxima homogeneïtat social en el nostre país o les escoles elitistes i que segreguen per sexe–, de manera que els alumnes d'aquests guetos es barregin amb alumnes d'altres classes socials i cultures?

Nosaltres ens temem que no –ens temem que no–, la qual cosa no deixa de ser una confirmació de la nostra hipòtesi principal: tenim un sistema amb gàbies d'or a Pedralbes i amb gàbies de filferro als centres d'especial complexitat en altres llocs, però el que no aconseguim, perquè creiem que no està en els objectius i no hi ha prou fermesa en aquest sentit, és crear un sistema escolar en què aquestes poblacions puguin gaudir de l'enorme aprenentatge educatiu i social que implicaria compartir espai escolar.

En seguirem parlant després, en la rèplica.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. Respon la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, començo per un dels apunts que ha fet al final. Sincerament no crec que, a Catalunya, les nostres escoles siguin gàbies –al revés– ni de barrots, ni d'or, ni de res, sinó que realment les nostres escoles, en aquest país..., les escoles i els instituts, si una cosa són és realment aquell instrument que està donant més oportunitats formatives i de futur i de dignitat a totes i cadascuna de les persones. A més, només cal mirar la història educativa del nostre país: si a Catalunya hi ha hagut una eina per lluitar contra les desigualtats, si a Catalunya hi ha hagut una eina per al progrés de tothom, aquest justament ha estat l'escola.

A mi m'agradaria poder fer un debat sobre model de societat i model de sistema econòmic; crec que no em pertoca, en el poc temps que tinc. A més, jo sempre soc partidària d'anar a polítiques concretes, i, per tant, que les grans idees –que la gent ja deu conèixer quins són els models de cadascú– en el que s'han d'anar concretant és en quines polítiques un govern fa per poder demostrar que allò que diu, doncs, realment es duu a terme.

Per tant, jo el que li explicaré, sense defugir, doncs, algunes de les preguntes que vostè després m'ha fet..., el que faré és explicar-li totes aquelles polítiques que fem per lluitar contra la segregació educativa i per la distribució equilibrada de l'alumnat. També dir-li que aquest és un tema que té moltes vessants, que no és només l'educativa, sinó que parteix, també, d'una segregació urbana, i que, a més, té moltes particularitats territorials que després, en tot cas, podem veure.

Aquest és un tema que ens preocupa però que també ens ocupa, com a departament, que hi hem fet actuacions específiques, especialment els darrers anys, i que després podrem compartir. I després de la presentació de l'informe del síndic, del darrer informe que va fer la sindicatura, ens vam posar d'acord, ens vam reunir i hem estat treballant conjuntament –també ho sap, perquè el seu partit va assistir a la primera reunió–..., hem anat treballant amb tots els agents que formen part del sistema educatiu –departament, ajuntaments, les diferents associacions municipalistes, les federacions de pares i mares, els grups parlamentaris, com els deia–, i, amb un treball multilateral, el que pretenem és trobar diferents actuacions que puguem fer. Com va veure en aquella reunió, això no té una solució simple –no hi ha cap país d'Europa que hagi trobat la solució a això–, i, a més, va molt més enllà, també, del sistema educatiu.

A Catalunya, tot això coincideix en un moment demogràfic complex. Sap molt bé que hi ha hagut una gran davallada de P3, i justament hem aprofitat aquesta davallada per fer polítiques actives per a la distribució de l'alumnat. Però això també ve després d'una època en què Catalunya ha rebut un gran nombre o un important nombre de famílies que venien de fora; de fet, Catalunya és el país del món, quant a dimensió, que ha rebut proporcionalment més població de fora en un període tan curt de temps. I això ha impactat en els centres –i ho hem de poder dir–, evidentment, com ha impactat en l'urbanisme, en l'economia, en els serveis socials i en els serveis sanitaris. Jo crec que és important també tenir en compte quina és la situació social i demogràfica del nostre país per poder trobar les actuacions més adequades.

Referent a l'informe del síndic, m'agradaria assenyalar alguns punts d'aquell informe. En primer lloc, l'informe estableix que la segregació no és quelcom exclusiu –com també vostè deia– o, més ben dit, no és quelcom que emani del sistema educatiu, sinó que el sistema educatiu el que es troba és amb situacions de segregació que es poden reflectir més o menys, i el que s'ha de fer és anar treballant a favor de disminuir aquesta segregació. També diu que les principals diferències no són tant entre titularitats, sinó dintre de les mateixes titularitats. I també parla de vetllar per aquest repartiment més equitatiu de l'alumnat i preservar també els drets de les famílies a poder escollir el centre en funció dels seus criteris educatius i de l'oferta existent.

Miri, m'agradaria anomenar-li totes aquestes mesures que fem per lluitar contra aquesta distribució no equilibrada o aquesta segregació. El curs 16-17, el que vam fer van ser uns criteris aplicables per a tots els centres. Teníem una gran davallada de P3, i el que vam determinar és quins criteris objectius podríem aplicar en tots els centres. Com bé sap, es va programar l'oferta a ràtio..., P3 a 25 i ESO a 30; per tant, no és cert que estiguem –no perquè ho hagi dit vostè, eh?– sobre ràtio, com s'ha dit més d'una vegada. Vam reduir les ràtios en aquells centres en entorns amb alta complexitat, vam treballar en mesures per evitar l'estigmatització d'escoles en entorns desafavorits i vam vetllar per la continuïtat de tots els centres més petits i per donar el màxim, també, d'oportunitats a les famílies.

Però el curs 17-18 hem fet un pas més, i hem fet, com bé sap, un acord entre la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis per tal de trobar un marc comú de programació escolar que és per a aquest curs 17-18, però que també serveix per als propers. I l'objectiu era donar resposta a les necessitats d'escolarització, garantir el dret a l'educació per a tothom, harmonitzar-lo amb els drets individuals i de les famílies, però també garantir una adequada i equilibrada escolarització dels alumnes amb

necessitats específiques de suport educatiu. Això és la primera vegada que passa, i això és important.

Perquè, miri, si veu l'informe del síndic, veurà que hi ha grans diferències a Catalunya en funció dels municipis. És a dir, això no passa només en un determinat tipus de municipis –perquè són grans, perquè són petits...–, i fins i tot el síndic indica que no té a veure amb el percentatge de població immigrant que hi ha en aquell municipi, perquè hi ha municipis amb una alta taxa d'immigració i, en canvi, on hi ha una bona distribució d'alumnat amb necessitats educatives especials. Per tant, aquí hi ha d'haver una bona corresponsabilitat de tots els municipis.

I és per això que vam establir aquests criteris: criteris acordats que feien referència a P3, per exemple, amb la continuïtat de tots els centres; punts específics per a l'equitat i l'equilibri sociocultural de la població per evitar l'increment de l'estigmatització de centres –i això ho vam signar tots–; donar la informació necessària a famílies per tal de que disposin de totes les oportunitats durant el procés de preinscripció, etcètera, i també a ESO, en el mateix sentit.

Un cop signat això, també vam introduir novetats en el procés de la preinscripció. En la resolució també es van prendre noves mesures per a la millor distribució de l'alumnat, que es concreten, per exemple, en el fet que a les llistes d'espera hi hagin constatat no només les sol·licituds que han demanat en primera opció, sinó totes aquelles que ho han demanat en segona i en tercera opció. Per tant, això dona molta més transparència i possibilitats. També a l'inici de curs els centres han d'informar de tot el procés de preinscripció –per tant, publiquen una nova llista amb els nous alumnes com a resultat d'aquest procés– i han d'intensificar totes les mesures de control per detectar el frau. I no només en això: finalment, també vam establir uns criteris comuns per a totes les comissions de garanties d'admissió.

Com li deia, l'informe de la sindicatura també ens diu que hi ha grans diferències entre municipis. Per tant, el que vam fer és reunir les comissions de garanties d'escolarització i veure quines eren les bones pràctiques, les pràctiques de referència, eh?, per aconseguir una distribució equilibrada de l'alumnat amb necessitats educatives especials per tal d'afavorir la integració de l'alumnat amb necessitats educatives específiques a tots els centres. I això ha volgut dir orientacions abans del procés de preinscripció –ara no tinc temps de llegir-l'hi–, durant el procés de preinscripció i després del procés de preinscripció i matrícula.

A més de totes aquestes mesures del curs passat, les d'aquest curs estem segurs que donaran fruits a la llarga, i sap també que tenim actiu i estem implicats en el grup de treball de la sindicatura de greuges. Deixi'm dir-li que quan el síndic parla que durant set o vuit anys la diferent distribució o la mala distribució que hi ha hagut..., ha de saber que, de totes aquestes mesures que hem aplicat, el seu resultat s'anirà veient a llarg termini. Per què? Perquè quan parlem de centres de primària, estem parlant de tres anys i de sis anys; per tant, de nou anys d'escolarització. Quan les mesures es comencen a treballar, doncs, els tres primers anys..., fins que no és tota l'escola o no és tot el municipi o no ha passat tot un cicle, és evident que és difícil veure-hi millores.

Però li he de dir que n'hi ha, que aquest és un tema en què, malgrat que és cert que no compartim ni model social ni model educatiu ni model econòmic, el que sí que compartim és que l'escola –vaja, crec jo– és el millor instrument per compensar les desigualtats i per donar oportunitats formatives i de treball digne. I és per això que li he volgut explicar, més que fer aquest debat, doncs, les diferents mesures que estem convençuts que donaran bons resultats. En tot cas, si més no, això també és el que diu el síndic en el seu informe.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Consellera, efectivament, considerem –en això estem d'acord– que el sistema educatiu és un pilar fonamental per tal d'intervenir en la societat i transformar-la cap a objectius més positius, evidentment. I precisament per això tot seguit volem destacar especialment dos àmbits de reproducció de la segregació escolar a tra-

vés de les condicions d'escolarització diferenciades que en aquests moments hi han en el nostre sistema escolar: els costos d'escolarització, per una banda, i el projecte educatiu del centre, per una altra.

Pel que fa als costos d'escolarització, cal destacar que l'existència de quotes diferenciades en els centres marca clarament un marc de tria escolar possible per part de les famílies socialment menys afavorides i selecciona, indirectament o directa, tant la demanda potencial com la composició social dels diferents centres. És important recordar que aquesta creixent diversificació de l'oferta es produeix en un context en què no totes les famílies tenen les mateixes oportunitats de triar escola.

Val a dir que aquestes desigualtats estan totes elles molt relacionades amb la composició social dels centres. Els centres amb una composició social afavorida, amb caràcter general, acostumen a tenir més recursos procedents de les quotes que paguen les famílies, més capital social, més identificació de la comunitat escolar amb el centre, etcètera. Les famílies amb més capacitat de tria, que també tenen més capital cultural i econòmic i que generalment desenvolupen estratègies d'elecció d'escola més informades i complexes, seleccionen centres en funció de la qualitat del projecte educatiu o de la direcció o del professorat o de la composició social, entre d'altres. Heus ací l'espiral o un dels motors de l'espiral de la reproducció de la segregació escolar.

D'altra banda, segons els estudis disponibles, observem que la segregació escolar és menor en aquells municipis sense escola concertada i en aquells amb unificacions de districtes o zones on la concertada ha de regir-se estrictament per criteris públics més consistents que afavoreixin l'heterogeneïtat de l'alumnat, i, per tant, fent menys necessaris els centres homogenis i d'especial complexitat.

I, ja en la línia de la moció, li volem apuntar algunes idees o algunes qüestions que després mirarem de desenvolupar de forma més concreta en la moció subsegüent, i que van en aquesta línia d'intentar incidir en el sistema educatiu per tal de revertir aquesta funció que nosaltres considerem que no és capaç de compensar el procés de reproducció de la desigualtat social per tal de convertir-lo realment en un sistema que, evitant la segregació escolar, contribueixi d'una forma determinant a la superació de les desigualtats socials.

En primer lloc, tenir clar que elevar el nivell de competències, universalitzar els nivells bàsics, assolir uns resultats que permetin al conjunt de l'alumnat formar-se en igualtat de condicions i oportunitats compensant les desigualtats i potenciant el desenvolupament de les seves capacitats per sobre de la seva condició social, de gènere o de procedència, i mitjançant centres mixtos interclassistes, ha de ser un objectiu fonamental del sistema.

En segon lloc, invertir fins a assolir el 6 per cent que preveu la LEC des de primera infància fins a la secundària superior amb cobertura universal i gratuïta, i establir nous mecanismes longitudinals d'acompanyament i suport de l'èxit en les transicions educatives fins a l'obtenció de les titulacions postobligatòries amb una oferta també de zero-tres gratuïta i augmentant també l'oferta de formacions professionals públiques i gratuïtes.

En tercer lloc, creiem que cal garantir que l'alumnat de baix origen social i econòmic pugui desenvolupar-se en condicions d'igualtat al llarg de tot el cicle educatiu i assoleixi els mateixos nivells de coneixements, capacitats, oportunitats i promoció social que la resta de la població escolar. En aquest sentit, la tendència no hauria de ser la proliferació de guetos elitistes o bé d'alta complexitat, sinó la distribució de la població escolar en centres educatius que incloguin la diversitat en tota la seva realitat i complexitat.

I tot això, consellera, des del nostre punt de vista –i és la quarta i última reflexió que inspirarà la nostra moció–, requereix un procés de desconcertació del sistema educatiu per garantir igualtat en els recursos i en la qualitat dels centres educatius en tot el territori, heterogeneïtat social dels alumns, discriminacions positives en aquells col·lectius i territoris més desafavorits, i, tot plegat, mitjançant un sistema educatiu unificat i universal d'alta qualitat per a tothom.

I, evidentment, estem completament d'acord amb vostè –i això també serà motiu d'abordatge en la moció–: això requereix un abordatge interdepartamental, transversal. Això no es pot assolir només des del sistema educatiu. Cal una acció ferma de govern.

Això ha de ser un objectiu estratègic de país, que articuli polítiques transversals, polítiques interdepartamentals, amb un fort compromís del conjunt del Govern.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. Té la paraula la consellera Ruiz.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, presidenta. Em centraré en aquests quatre àmbits que vostè ha dit. En primer lloc, els costos de l'escolarització. Miri, a Catalunya tenim un problema que és veritat que és de recursos, i és cert que l'educació obligatòria a Catalunya encara no tota és gratuïta. Hem de reconèixer que el dia que hi hagi gratuïtat real, doncs, aquest problema desapareixerà. I en això, evidentment, tenim posicions molt diferents. Vostè diu: «Escolti'm, desconcerti-ho tot, i, per tant, serà gratuïta», i jo el que li dic és: «No, escolti'm, paguem el que hem de pagar, realment, perquè totes les places de l'educació obligatòria siguin gratuïtes, perquè en aquest moment no ho és, i, per tant, aquest serà un problema resolt.»

Ara, també li dic, amb tot el respecte, que no crec que desconcertar ens solucioni el problema, perquè el mateix informe del síndic diu que el 80 per cent de la segregació s'explica per diferències entre centres de la mateixa titularitat. Per tant, el problema no és que n'hi hagi de diferents titularitats, sinó que, dintre d'una mateixa titularitat, s'explica, en un 80 per cent, que és on hi ha màximes diferències. Per tant, encara que traiguéssim aquesta part, segons vostès, del sistema, seguiríem tenint el mateix problema que tenim ara. Estem donant recursos addicionals als centres que tenen més necessitat justament per treballar per l'equitat.

Pel que diu de l'autonomia..., jo crec que aquest és un tema que no sé si tindrem prou temps, però, miri, l'autonomia de centres suposa una oportunitat per revalorar els projectes educatius dels centres socialment menys prestigiats o desafavorits. Això no ho dic jo, ho diu el síndic de greuges en el seu informe, i també diu que el Departament d'Ensenyament desenvolupa polítiques actives per compensar les desigualtats: ràtios més reduïdes, amb dotació de professorat més elevada. I aquest esforç compensatori –que hi és, diu el síndic– té marge de millora; per això hi seguim treballant.

Miri, deixi'm explicar per què en el nostre sentit l'autonomia no genera desigualtat: primer, perquè no està demostrat –en els països més avançats i on hi ha més equitat és on tenen més autonomia de centres–, i, després, perquè l'autonomia, si a algú beneficia, justament és a aquests centres amb més dificultats. Per què? Perquè l'autonomia el que permet és adaptar el projecte educatiu a aquell entorn i donar resposta a les necessitats dels teus alumnes. Per tant, a aquells alumnes amb més necessitats –i ara no estic parlant de necessitats socials, sinó també necessitats d'aprenentatge–..., com més el projecte educatiu del centre pugui estar adequat a les seves necessitats, millors respostes donarem.

Per tant, no es tracta de màrqueting o d'explicar el projecte, sinó que es tracta realment de treballar l'organització dins el centre: com podem adaptar-nos a les diferents necessitats i a les diferents realitats, i, sobretot, com donem una resposta comunitària en aquell entorn als reptes educatius.

Hi ha, per exemple, el decret de plantilla; sé que vostès no el comparteixen, però, de veritat, el dia que vulguin els hi ensenyarem. Centres amb especials dificultats..., allà és on ha d'anar la gent amb més vocació i els docents més ben preparats; si no tenim un mecanisme que pugui garantir això... El que no pot ser –com passava– és que en aquests centres hi vagin aquells docents que, doncs, com que tenen una puntuació més baixa, van a parar allà; el que hem d'aconseguir és que el professorat més implicat, el professorat amb més vocació i també els millors docents vagin a aquests centres.

També ho he posat sobre la taula més d'una vegada: que siguin centres complexos no vol dir que tinguin pitjors resultats. Hi ha moltíssimes experiències en aquest país que els podrien demostrar que centres en poblacions grans en complexitat treuen millors resultats, no només escolars, sinó també educatius, i fins i tot centres amb complexitats..., en grans projectes d'innovació.

Respecte a la postobligatòria, és cert, aquí hi tenim un repte, però és que el repte gros era millorar el fracàs escolar. És a dir, justament deixàvem fora del sistema aquells

alumnes amb més necessitat perquè hi havia en aquest país un 30 per cent de fracàs escolar. En aquest moment gairebé nou de deu es graduen; per tant, estem millorant les oportunitats de continuació en la postobligatòria.

I, finalment, vostè deia: «Hi ha d'haver una estratègia de govern, entenc que això és part de la moció.» Ja li dic ara que ampliarem això, perquè no només és de govern, és de tota la comunitat educativa i especialment dels ajuntaments; si no, no s'explicaria perquè hi ha tantes diferències en funció dels ajuntaments. Si mirem municipis de més de deu mil habitants on hi ha més segregació i municipis de més de deu mil habitants on hi ha menys segregació, les diferències són molt elevades. Per tant, aquí hi ha d'haver una implicació de tothom, que és el que estem treballant, també, amb la federació i l'associació. Això vol dir zones educatives, això vol dir adscripció.

I, finalment, perquè no sembli que no hi estem d'acord, jo penso que els centres on no hi ha diversitat realment es perden un gran valor, perquè el món és global. I, per tant, com més estiguis en contacte amb cultures diferents, amb llengües diferents, amb maneres de pensar diferents, amb maneres de viure la vida diferents, tindràs molts més recursos per afrontar-ho. I això és l'avantatge que tindran molts dels nostres alumnes que han vingut de fora o que han nascut aquí en famílies de fora: tindran una gran diversitat no només de llengües –pel català, pel castellà, per l'anglès o per la seva pròpia–, sinó també d'eines per compartir, per conviure i per treballar plegats.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la situació de les residències de gent gran

300-00190/11

El dotze punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la situació de les residències de gent gran, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bon dia. Diputats, diputades, companys de Barcelona, consellera, deixin-me començar fent un mínim repàs d'on venim. Venim d'una veritable situació d'insubmissió de complir lleis; insubmissió de protegir les persones dependents; insubmissió per part del Govern estatal i per part del Govern català dels darrers anys de complir amb la Llei de dependència; retallades de l'Estat; importantíssimes retallades també pressupostàries del Govern Mas, que van comportar retallades en el personal; congelació de tarifes que es paguen a les empreses que gestionen els serveis de dependència des del 2010 –que comporta, segons els càlculs de la mateixa patronal, una reducció real d'un 11 per cent, perquè el preu de la vida ha pujat–, i més copagament especialment per als usuaris, perquè l'efecte de tota aquesta càrrega ha estat sobretot de copagament per als usuaris, a més, amb aquell efecte de la incorporació del patrimoni en el càlcul de la capacitat econòmica de l'usuari, amb un topall que ha fet que sobretot això s'hagi carregat sobre la classe mitjana o mitjana-baixa.

Ja advertíem temps enrere –i ho hem seguit fent– que tot això comportaria més dificultat d'accés de la gent més necessitada als serveis de dependència, més degradació de les condicions laborals i, finalment, més degradació dels serveis i una atenció més denegant per a la nostra gent gran. I així és com estem, aquí és on hem arribat.

Li faig aquest petit repàs, consellera, perquè quedi clar que som molt conscients de l'herència que vostè s'ha trobat i de com de complicat deu ser de revertir tot això, però també perquè no m'ho usi d'excusa, perquè no és en això, en el que ens centrarem i en el que centraré aquesta interpel·lació. Avui vull que parlem en concret dels cinc casos de residències de Barcelona que han provocat les protestes dels usuaris i dels seus familiars, acompanyats de l'associacionisme veïnal de la ciutat, amb la Plataforma SOS Gent Gran Barcelona - Viure amb dignitat, que avui ens acompanyen i als quals saludo, però que també han provocat la investigació de la síndica de Barcelona i del síndic de greuges.

Parlem de cinc residències públiques –per tant, responsabilitat seva, consellera–, amb el servei externalitzat a empreses privades i amb l'adjudicació d'aquest servei feta l'any passat –amb vostè com a consellera–; les cinc en mans de la UTE Ingesan-Asproseat, filial de la constructora OHL. Cinc licitacions mal fetes; vostès mateixos ho han reconegut. Plecs mal fets, perquè els mínims exigits en el plec ja comportaven retallada de personal real respecte al que existia com a serveis en aquestes residències que ja funcionaven, cosa que demostra que la ràtio legal és insuficient per garantir un bon servei, però en què, a més, van treure la possibilitat de puntuar extra a qui oferís més ràtio de treballadors i treballadores que el mínim exigint en els plecs. Per tant, l'adjudicació quedava esbiaixada totalment a criteris economicistes, de preu només.

I, a més, es van acceptar les ofertes que posaven un preu encara més baix, fins i tot en circumstàncies o en condicions de baixes temeràries, fins a un 15 per cent per sota del preu en el plec de licitació. Però és que, a més, el plec ni tan sols deixava clar i ben definit com s'han de distribuir els mínims de personal per garantir l'atenció digna, ni tampoc qui s'ha de fer càrrec –Generalitat o l'empresa– dels manteniments estructurals, de material, etcètera.

Per tant, plecs amb valors de licitació que ja eren baixos, que ja no garantien un servei digne, amb inconcrecions perilloses, i adjudicant-ho a empreses que rebaixen encara més aquest preu. És fer l'orni, no veure que això volia dir que no complirien ni els mínims de dignitat essencial d'aquest servei. Tot plegat fa tuf, consellera. I és inevitable que a la gent afectada, que protesta i reclama els seus drets a serveis dignes, els semblin concursos fets a mida de grups com els que van guanyar aquestes licitacions. Si no hi posen solució ja, la sensació quedarà..., de connivència amb aquestes empreses.

I hi ha conseqüències tangibles, que vull explicar amb alguns petits exemples de com està sent aquest servei: menys de dues hores diàries d'atenció directa per a una persona de grau III –neteja, lavabo, menjar– és menys del que hi dedica una persona sana i àgil, com vostè o jo. Això no és un bon servei ni un servei digne.

Un gericultor per planta per nit, per a vint-i-vuit o trenta persones, quan als seus centres de dia vostès mateixos reconeixen que la ràtio ha de ser un cada deu usuaris, no és suficient. Així és com es donen casos de no poder anar al bany quan ho necessiten, i que es posin bolquers per resoldre-ho a persones grans que no tenen incontinències, just el contrari del que hauria de fer un model que hauria de posar per davant l'autonomia de la persona. El que fem és fer-les més dependents del que ja eren.

Casos d'infeccions evitables, nafres, errors en medicació, medicació que es deixa en un bol sobre la taula a gent gran amb demències –evidentment, no se les prenen–, alimentació deficient –mala qualitat i poca quantitat–, neteja més que millorable –serveis de cuina i neteja sovint, per cert, subcontractats.

Però és que, a més, hi ha queixes constants també sobre l'atenció mèdica professional que es rep en aquests centres; usuaris, per cert, que han treballat tota la vida per construir el nostre sistema de sanitat pública i que ara se'ls exclou de l'atenció d'aquest sistema de sanitat pública.

No hi ha activitats per als usuaris. Com n'hi ha d'haver, si els treballadors i treballadores estan saturats atenent les necessitats bàsiques dels usuaris? Problemes de falta de material o de manteniment deficient; els eixuguen amb coixineres, ens explicaven l'altre dia, perquè no hi ha ni tovalloles. Cadires de dutxa rovellades, grues elevadores o ascensors espatllats. Tot plegat té conseqüències en el benestar d'aquests usuaris i en la salut. I ahir es feia públic un cas de sarna en una d'aquestes cinc residències de les que li parlo.

Cal revertir aquesta situació amb urgència, segur que n'és conscient. Són residències de titularitat pública, i, per tant, la solució l'ha de facilitar el Govern. Cal solució immediata per a aquestes cinc residències. Ja han anunciat que retiren la concessió de la gestió en el cas de la residència El Molí, que és aquesta que acabo d'esmentar pel tema del cas de la sarna, però cal solució per a les cinc. Cal garantir nova licitació immediata amb condicions que permetin un servei digne, i cal solució en el mentrestant, mentre no es faci aquesta nova licitació.

I, evidentment, li traslladem, consellera, un dubte raonable: això es repeteix a més llocs, en més residències, a banda de en aquestes cinc? Perquè la sensació és que hi ha hagut més licitacions de concursos a la baixa. Ara n'hi ha hagut una de nova a OHL al

Poblenou. Per tant, cal posar bases també per resoldre el problema en la seva globalitat, no només en aquestes cinc. Cal iniciar mesures i prendre compromisos per revertir el problema de fons, que és la insuficiència de recursos i els efectes de les retallades al més aviat possible, però també cal posar bases per capgirar el planteig i el model i dignificar l'atenció a la nostra gent gran.

Per tant, consellera, li reclamem que en aquesta interpellació ens expliqui si vostè, sense titubejos, d'immediat, pensa posar solucions per a aquests cinc casos d'aquestes cinc residències de la capital on la solució no té punt mitjà possible: o s'està amb qui clarament pretén especular i enriquir-se amb els nostres serveis públics sense importar-li trepitjar drets de les persones, dels usuaris, o s'està en la defensa d'uns serveis públics de qualitat i en la defensa dels drets dels usuaris i la ciutadania de Catalunya, que també ho és, aquesta gent gran que està en aquestes residències.

I permetin-me acabar aquesta primera part de la interpellació expressant-li una decepció, consellera, una decepció amb Esquerra Republicana. Perquè l'hi deia a l'inici, nosaltres som molt conscients i som els primers que denunciem i seguim reclamant que es reverteixi el que ha fet el Govern central, el Govern de Mariano Rajoy, i el que va fer el Govern Mas amb retallades. Hi havia una certa esperança de la ciutadania i –també l'hi dic– fins i tot d'alguns de nosaltres en el fet que, amb Esquerra Republicana, el model seria diferent, però de moment no estan actuant gaire diferent del que ha fet Convergència els darrers anys en aquest tema. Li estic parlant de casos en què els plecs els van fer vostès i en què el control l'havien de fer vostès i en què ara la solució l'han d'aplicar vostès.

De fet, l'hi pregunto, consellera: quin és el model d'Esquerra Republicana en la gestió dels serveis públics d'aquest àmbit? Perquè no preveient inversió de pressupost per fer noves residències públiques en el pressupost d'aquest any; centrant-lo, el pressupost que dediquen a dependència i a residències, només en més concerts, i fent plecs de contractació de la gestió dels centres públics a mida dels qui entren en aquest sector només per especular i enriquir-se, sense haver usat fins al límit tot allò que els permet la llei per exercir-hi el control i tampoc exercint-hi la inspecció tal com caldria..., a nosaltres ens fan arribar a la conclusió que el seu model és el de convertir els serveis públics en encara menys públics, menys dignes i menys centrats en les persones.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ribas. Té la paraula la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Moltes gràcies, presidenta. Una salutació a la gent de SOS Gent Gran, que tot aquest temps han sigut molt combatius en aquest tema. I gràcies per fer avui la interpellació, perquè suposo que s'imagina que si s'ha pres una solució que surt avui als diaris..., no són d'avui per demà, les solucions. M'alegra que se n'hagi assabentat, perquè dins del seu discurs semblava que això no tenia cap importància, i que revertir i suspendre la cessió d'una residència per vostè era poca cosa.

En això fa molt de temps que hi estem treballant, senyora diputada. L'hi dic perquè ha donat la casualitat que es va fer ahir, però, com pot imaginar-se, l'adopció de la mesura de protecció provisional a la residència per a gent gran El Molí - Via Favència amb una suspensió temporal *total* de la prestació dels serveis no s'havia fet *mai* anteriorment, li recordo que ni ara ni en passades legislatures.

Però, abans, també m'agradaria dir-li que el model que li explicaré també..., soc consellera de Junts pel Sí; això, perquè ho tingui clar. Perquè si hem de parlar de grups parlamentaris, parlem-ne, perquè vostè també deu ser de Catalunya Sí que es Pot, i no d'Iniciativa. Per tant, m'agradaria que discerníssim les dues coses, abans de re.

Com que vostè ha fet una explicació del context, a mi també m'agradaria explicar el context en què ens trobem ara. Ens trobem en un context que és propici precisament per fer l'evolució de l'autonomia personal. L'evolució demogràfica de Catalunya..., vostè sap que l'esperança de vida és dels països on és més alta; en aquests moments, una mitjana de 83,4 anys per persona, amb la persona més gran d'Europa a Catalunya, de cent quinze anys, precisament en una residència, que molts dels diputats que hi han aquí l'han vi-

sitada. I, per tant, m'agradaria també que, si té un moment, la pugui anar a veure, i veurà que és una persona que està bé i que està en una residència, i que venia precisament d'un barri, d'un lloc on no diríem que la mitjana de renda de les persones fos molt alt. Per tant, l'esperança de vida ha augmentat; en aquests moments estem a 79,8 anys per als homes i 85,4 per a les dones, i la idea és que, si continuem amb el ritme que tenim ara, l'any 2051 augmentarà a 86,3 anys per a les dones i a 90,2 per als homes.

Per tant, l'envelliment és visible a causa d'aquest augment del nombre de persones. A Catalunya hi haurà un sobreenvelliment de la població i hem de treballar per les dues coses: hem de treballar per assegurar la sostenibilitat del nostre sistema de serveis socials, la sostenibilitat del benestar social de totes les persones, i també repensar el nostre servei públic per adaptar-nos a les necessitats de les noves generacions de ciutadans i ciutadanes d'edat més avançada, que requeriran nous serveis i prestacions.

Per tant, ja ho veu, vostè mira el passat, jo miro el futur. Som en l'ara i en el mentrestant, i ara el que estem fent és, per una banda, reorganitzar les més de cent setanta prestacions socials existents per a la modificació de la Cartera de serveis socials, i –vostè ho sap, perquè ho hem anat dient al llarg d'aquest any– al mateix temps anàvem negociant una renda garantida de ciutadania, com a govern, i ara ja és al Parlament, i, per tant, espero que es pugui aprovar properament. Però també estem posant les bases per a la nova Llei catalana de promoció de l'autonomia personal, que comporti l'anticipació per combatre aquells factors de risc de la pèrdua d'autonomia, l'adaptació a l'envelliment, la descentralització i la territorialització de tots els serveis, i el dret a decidir dels ciutadans.

És veritat que els darrers trenta anys s'ha desplegat un model d'atenció residencial de la gent gran que ha posat l'accent en la vessant assistencial, sovint en grans institucions, i en una tipologia d'usuaris que van viure la precarietat de la postguerra i que agraïen simplement una atenció bàsica, sense grans demandes de personalització d'aquesta atenció. Ara, en aquests moments, i en el futur, tenim un nivell d'expectativa superior, un nivell d'autorealització més elevat, i les persones preferim dues coses: més qualitat i viure a l'entorn habitual. I, per tant, aquesta és la visió que hem de tenir de cara a un futur, on necessitarem millors suports als serveis d'atenció domiciliària.

Però és evident que quan la persona és gran, per raons de soledat o de manca d'autonomia, requereix ser atesa fora del seu domicili. I necessitarem també canvi de fórmules, i és en el que estem treballant: fórmules d'habitatge compartit per diferents usuaris i donar satisfacció a la personalització segons el seu estil de vida i a les inquietuds personals. Hem de superar la Llei de dependència –vostè ho deia–; per això vam presentar les bases de la Llei d'autonomia personal, que ja s'han presentat en comissió en aquest Parlament.

També dir el que vostè deia del finançament, però s'ha descuidat de donar-ne una dada: si no fos pel finançament de la Generalitat, el 65 per cent de les persones que han estat ateses no s'haurien pogut beneficiar de cap prestació o servei en aquest moment. És un sobreesforç important, però és veritat que tenim clar que és la nostra obligació i ho fem. I ho farem atenent tothom, amb els tres elements clau: amb prevenció, amb intervenció a l'entorn i amb promoció de les capacitats de les persones. Per tant, d'ara endavant hem de passar d'aquest plantejament medicorehabilitador que teníem fins ara a un sistema holístic biopsicosocial per donar respostes més transversals.

Vostè em deia: «Parlem de les cinc residències.» Parlem-ne. Primer de tot, centrem-ho en els centres residencials que tenim a Catalunya. És una herència que hem trobat i és una herència que intentem millorar el màxim possible. Comptem amb 984 residències de gent gran assistides a Catalunya; seixanta-tres són de titularitat de la Generalitat. Ens agradaria o no ens agradaria que fossin totes públiques? Això és un debat, però vostè sap que en el capítol I no hi podríem posar personal, i que convertir totes les que hi ha que són de delegació en públiques és impossible.

Per tant, n'hi han seixanta-tres de titularitat pública de la Generalitat. D'aquestes, a setze tenim la gestió directa i quaranta-set són amb gestió delegada; 843 són d'iniciativa privada i setanta-vuit són d'iniciativa pública d'ens locals, però dir que, d'aquestes, 159 són totalment privades, sense cap finançament del departament. Totes les altres tenen finançament del departament, sigui..., per exemple, 145 tenen prestació econòmica vin-

culada a totes les persones que hi ha en aquestes residències. Per això parlava d'aquest sobreesforç econòmic.

Quin altre valor cal donar? Compte: el que hem anat millorant també des del departament aquest any, la figura dels cuidadors residencials i familiars. Hi hem apostat decididament. Per tant, la gent que està a casa i encara no ha arribat a la residència, com deia, pel fet d'estar sola o per un alt grau de dependència..., hem potenciat la figura dels cuidadors. I continuarem potenciant-los, perquè creiem que és un dels temes importants, si tenim en compte aquest sobreenvelliment i tenim en compte com podem fer la gestió de tot un país.

Ara, també vull dir que la gent de la residència... Vull agrair –i ho he fet cada vegada que he anat a una residència, perquè, com pot pensar, he visitat moltes residències– l'excel·lent tasca dels professionals del sector. Les residències catalanes també..., algunes han estat seleccionades per les seves bones pràctiques en l'alimentació –vostè ha dit tota la part negativa; a mi també m'agradaria dir-ne alguna de positiva–, per les bones pràctiques que donen als seus residents, en els premis Nutrisenior. Puc parlar-li de l'alimentació responsable de la residència de Palau-solità i Plegamans, del menjar en família de la residència Olivaret de l'Eixample de Barcelona, del valor afegit del menjar triturat de la residència Arenys, i podria anar-li..., l'«Avui cuino jo» de la residència Mas d'Anglí de Barcelona o el programa «Som el que mengem» de la residència L'Onada de Barcelona.

I dic això perquè, de la manera que vostè ho ha explicat, sembla que tot és catastròfic, i m'agradaria... Hi ha problemes i els hem reconegut, i els hem reconegut perquè ens hi hem posat, i ens hem posat a treballar-los. I, per tant, també m'agradaria dir que d'altres funcionen molt bé.

Vostè em diu: «Parlem de les queixes dels familiars dels usuaris de les residències pròpies, d'aquestes cinc residències que em comenta que estan gestionades per la UTE Ingesan-Asproseat.» Parlem de la residència Bertran Oriola. Vull dir-li que s'hi han fet cinc inspeccions entre l'abril i el maig; a la residència per a gent gran Barcelona - Bon Pastor, quatre inspeccions; a la residència Mossèn Vidal i Aunós, dues inspeccions; a la residència Alchemika, tres inspeccions; a El Molí - Via Favència, tres inspeccions més, entre novembre i maig. Algunes d'ofici i una..., de totes aquestes, *una* de denúncia; les altres, totes d'ofici. Per tant, disset inspeccions que no han detectat –ho vull deixar clar– cap maltractament físic ni psicològic.

Ara, què més ha passat? Durant tot aquest temps, hem anat canviant per revertir-ho. S'han posat els consells de participació per poder parlar amb els...

La presidenta

Consellera, em sap greu, però ha exhaurit el temps.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Continuarem, perquè l'hi explicaré exactament, una per una, tot el que s'hi ha revertit. I tingui en compte que, a partir d'ahir, n'hi ha una en què l'empresa surt immediatament de la gestió.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula la senyora Ribas.

Marta Ribas Frías

Consellera, li he intentat centrar, molt en concret, els cinc casos concrets de Barcelona. Vostè m'ha vingut a respondre amb generalitats i dades estadístiques del que han estat fent en la resta dels temes de dependència. I li he dit: «Centrem-nos en aquests.» I l'única pregunta que li feia més general era dir-li: «Quants més n'hi pot haver, com aquests?», però centrem-nos en aquests.

Diu que fa temps que hi treballen, en aquests cinc casos, però hi ha hagut d'haver un cas de sarna no comunicat a temps a les famílies perquè acabin actuant amb la contundència que calia actuar, que, per cert, demostra que podien haver actuat abans amb aquesta contundència. Les famílies, els usuaris els estaven expressant, explicant, documentant el que estava passant en aquestes cinc residències, des de fa temps. Vostès tenen el dossier fotogràfic de totes les deficiències que els han passat els usuaris i la plataforma. Han trigat, per cert, sis mesos en rebre la plataforma, i els van prometre que

exigirien a l'empresa recuperar el personal retallat durant aquest any. De moment, a dia d'avui, això no està resolt en aquestes residències.

Per tant, sí, espero amb candeletes el que m'explicarà ara, a continuació, sobre què han estat fent, però, consellera, crec que cal ser diàfan, clar, i que seria el millor favor que s'estaria fent a vostè mateixa i al departament i al Govern dir: «Aquí tenim un problema greu», cal anar més enllà del que –ara ens ho explicarà– han fet ja des del departament en aquests cinc casos.

Cal garantir una nova licitació d'immediat, i això vol dir posar-ho en marxa aquest mes de juliol –de les cinc–, i cal solució en el mentrestant. Cal més inspecció i millor –i millor–, no avisada. Calen mecanismes efectius de participació en els centres, on també puguin participar els veïns i veïnes d'aquells barris. Cal recuperar condicions laborals dignes, que això és la millor manera de, realment, valorar l'excel·lent tasca que fan els professionals en aquestes residències en aquests serveis: recuperar-los una condició laboral digna. I cal garantir criteris que primin el servei públic de qualitat en les contractacions i en les concessions.

Perquè aquest, el sector de la dependència, que hauria de ser, si pensem en país, un sector generador d'ocupació estable i no deslocalitzable, és en realitat un sector de precariat, sector feminitzat, sector de pobresa laboral, sector explotat. I això cal revertir-ho, consellera, si volem fer un país amb unes condicions dignes per a la gent i si hi ha un projecte progressista al darrere de com gestionem els serveis públics d'aquest país, perquè estem parlant de ciutadania a qui s'està vulnerant drets, potser perquè són els que menys es poden queixar.

Perquè estem parlant d'empreses que, evidentment, tenen dret a fer benefici, però no a costa de trepitjar els drets de la gent a qui donen servei. Estem parlant d'aquelles empreses que van especular amb el totxo i que ara han anat a buscar l'especulació amb els serveis públics, que ens ho fan en els serveis de salut, que ens ho fan en els serveis a les persones en general i que, evidentment, ens ho fan també en el sector de les residències. I perquè cal deixar de permetre que els serveis públics bàsics s'estiguin utilitzant com a nínxol de negoci.

Evidentment que no poden convertir totes les residències en gestió pública d'immediat; però, volem anar cap aquí, consellera? Quin és el seu model? Volem anar cap aquí? Per tant, encaminem mesures en aquest sentit? Perquè, de moment, les mesures que vostès han pres –que és el que li posava de manifest abans– van just en el sentit contrari: no construir noves residències públiques, anar a més concessions, i, els concursos que han fet, amb plecs de clàusules que afavoreixen precisament aquells que només volen especular amb els serveis públics.

Consellera de Junts pel Sí –consellera de Junts pel Sí–, de nou, i aquesta és la conclusió a la que ens fan arribar, si vostès no es prenen aquest tema amb contundència i amb diferència –important– respecte a com s'han pres aquests temes fins ara..., que ens demostra que Junts pel Sí una de les primeres conseqüències que ha tingut és que ha fet caure la «e» d'Esquerra Republicana en aquells consellers que hi han entrat, venint de feines, de tasques, de mobilitzacions, d'organitzacions progressistes que defensaven uns serveis públics de qualitat gestionats amb un control públic i anant cap al camí de fer més públics els nostres serveis públics, i no just en el sentit contrari.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ribas. Té la paraula la consellera Bassa.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Ho torno a repetir, diputada Marta: suspendre cautelarment l'activitat de la gestora Ingesan-Asproseat de la residència per greus irregularitats que fa un mes va detectar el servei d'inspecció creu que és una cosa que no és important? Vostè creu que dir exactament a una entitat que marxi...? No es pot fer d'avui per demà, ha d'haver-hi un requeriment. Nosaltres havíem fet una inspecció, vàrem trobar deficiències, es va requerir..., tal com diu la llei, que tenien un mes per solucionar-ho, no ho han solucionat i contundentment fem fora aquesta empresa des d'avui mateix, bé –perdó–, es va signar abans d'ahir. I, tal com diu la Llei de contractació, passa a la segona empresa que tenia més punts a l'hora de la licitació. Per tant, jo crec que això és un tema contundent, que feia molts

anys que no es feia, i representa el nostre compromís de Junts pel Sí per fer les coses ben fetes i perquè, quan una empresa no fa la gestió adequada, sàpiga que marxarà.

Ara, evidentment, no perquè sí podem dir: «Totes les empreses que gestionen unes residències marxaran.» Hi ha d'haver una inspecció, ha de trobar les deficiències, s'ha de fer un requeriment a l'empresa, que, si ho soluciona, vol dir que tindrà noves inspeccions i ho anirem controlant, i això és el que estem fent. I, si no se soluciona, llavors podem prendre mesures, que és la mesura que hem pres amb aquesta residència que li deia de El Molí - Via Favència, que no sé si altres s'haurien atrevit a fer. Per tant, primera cosa, aquesta.

Segona, vostè confon dues coses: el que són les inspeccions i el que són els serveis territorials de Barcelona. Li diré que al principi, l'any passat, a mi també em va passar; per tant, no tinc cap problema en pensar que a vostè li passa el mateix. Els serveis territorials de Barcelona, del departament, es troben cada mes amb les residències per veure quines dificultats hi ha, i anuncien que hi van per poder fer una reunió de coordinació per veure què és el que està passant i poder-ne tenir tota la informació, més enllà de la que tinguem per altres costats. Per tant, això s'anuncia. De les inspeccions, no se n'ha anunciada ni una. I li diré més: des de que nosaltres estem al Govern, l'any passat, les inspeccions a residència són a la nit, que no hi havien sigut mai. Per tant, hi han inspeccions de dia i inspeccions de nit; per tant, les dues coses.

Em diu «mesures que s'han fet», «consells de participació». No estaven actius; tornen a estar actius, els consells de participació a cada una de les residències, *amb* els familiars, que tampoc hi eren i ara hi són. Hem augmentat l'activitat de la inspecció, com li deia, inclosa la inspecció nocturna. Tramitem els requeriments de les direccions per solucionar tots aquests defectes. Hem creat una taula tècnica per elaborar el reglament de règim intern en aquesta constitució de comissions de cuina, per exemple, al Molí - Via Favència o a Bertran Oriola.

Les noves licitacions previstes per al 2017 recuperaran la puntuació per incentivar la contractació per sobre de la ràtio existent. L'hi dic perquè vostè diu: «Les licitacions...». Es va fer exactament la mateixa licitació, però vostè deu saber que es va signar un argument de bones pràctiques on es deia que no es podrien posar més hores al personal, que això ho varen signar tots els sindicats, totes les patronals i el departament amb l'anterior consellera. Per tant, en les licitacions que s'han fet aquest 2016, no es poden ampliar les hores del personal per aquesta raó, que em sembla perfecta, perquè no crec que el personal hagi de fer més hores de les adequades.

Què hem fet? Doncs, incorporem..., com que vèiem que hi havia una baixa temerària en els plecs, com vostè ha dit, nosaltres el que hem fet és revertir les retallades derivades de l'aplicació d'aquestes condicions del 2012 i assumir de manera compartida amb les empreses el cost, i s'augmentarà el nombre de personal d'atenció directa per sobre de la ràtio legal. Hi haurà tres gericultors a partir del 15 de juliol, tal com havíem acordat, i en pagarà la meitat de més el departament i l'altra meitat l'empresa, perquè tenia uns requeriments que no varen fer. Per tant, una cosa.

Segona: ja vam anunciar que no es prorrogarà cap dels contractes vigents amb l'empresa gestora per al proper 2018; això vostè ho sap perquè va sortir a premsa i això ho vam anunciar ja fa un mes. I estem preparant nous concursos perquè, tan bon punt acabin, les altres empreses ja hi puguin ser. I, finalment, es revisaran i actualitzaran tots els plecs de les licitacions de les quaranta-set residències de titularitat pública de la Generalitat amb gestió delegada per tot el país amb aquest augment de ràtios, sobretot d'atenció directa, de gericultors.

Els serveis territorials es reuneixen, per tant, per coordinar-se. I, com li dic, hem suspès l'activitat d'aquesta gestora, i suspendrem l'activitat de qualsevol gestora que no compleixi els requeriments que li fa la inspecció de treball en qualsevol lloc de residència de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre una escola de qualitat i la igualtat d'oportunitats

300-00187/11

El tretzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre una escola de qualitat i la igualtat d'oportunitats, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, diputats, diputades, senyora consellera. L'estiu..., a tots ens agrada molt, que arribi l'estiu, que arribin les vacances, però l'estiu de vegades es fa molt llarg per a algunes persones. Es fa molt llarg, per exemple, per a les famílies amb pocs recursos. Aquest any, amb l'onada de calor, ha estat un final de curs molt difícil, i segur que vostè ha parlat amb molts professors i li han explicat que ha estat difícil per a ells, per als alumnes i també per a les famílies. I si la situació ha estat difícil per a tothom, encara més per a aquests professors i aquests alumnes que donen classes en barracons.

Fa ara just un any vam presentar una moció per acabar amb aquesta xacra que tenim al sistema educatiu català, i, malgrat la seva aprovació, el Govern no ha complert amb el mandat democràtic d'aquest Parlament, i el nombre de barracons no només no s'ha reduït, sinó que s'ha incrementat. I són molts alumnes, massa alumnes, els que fan tota la seva escolarització en barracons. Actualment tenim al voltant de vint mil alumnes en barracons a Catalunya. Aquest mes, que ha estat un mes de juny especialment calorós, han hagut de suportar temperatures de fins a trenta graus, i això suposa un incompliment del Reial decret 486/1997, del 14 d'abril, que diu, entre altres coses, que s'han d'evitar les temperatures per sota dels disset graus i per sobre dels vint-i-cinc, i també les olors desagradables.

Malauradament, aquí, a Catalunya, hi ha moltes aules que pateixen pèssimes condicions i que incompleixen aquest decret, i en posaré un exemple que conec molt bé, que és l'Institut J. V. Foix, de Rubí, perquè vaig treballar molts anys allà. Allà les males olors són constants, perquè hi ha tres abocadors al voltant d'un institut públic, tres abocadors que s'han fet un cop l'institut ja estava allà.

I no només són les males olors, és que en aquell institut jo he passat molt de fred. Hi ha hagut anys que el fred ha estat tan horrible que els alumnes venien amb mantes, perquè, clar, el professor encara té una posició més dinàmica a l'aula, però..., imagini's alumnes de secundària amb manta i una persona allà donant classe. Vostè sap la imatge que és tenir alumnes al davant amb mantes, pel fred que fa, i el professor, amb abric i guants? Perquè a Catalunya tenim moltes aules que estan molt mal condicionades, i s'hi passa molt de fred a l'hivern, i, en mesos com aquest mes de juny, massa calor a l'estiu.

Aquests dies hem conegut també el cas de Salt, perquè des del seu ajuntament s'ha demanat aire condicionat als barracons del seu municipi. I el cas de Salt no és únic, perquè Girona és la província amb més barracons de tot Catalunya i Catalunya és la comunitat autònoma amb més barracons de tot Espanya. De fet, la FAPAC de Girona ja ha dit que portarà l'excés de calor als jutjats si el Departament d'Ensenyament no posa aire condicionat als barracons, perquè no es pot tenir l'alumnat i el professorat a més de vint-i-set graus, com hi han estat aquests dies.

També tenim el cas de les escoles bressol de Sabadell; escoles bressol com Can Llong, Creu Alta, La Romànica o Joan Montllor, on, amb l'arribada de la calor, les aules es converteixen en una mena de forn on alumnes menors de tres anys pateixen calors inhumanes en espais tancats, amb poca ventilació, i exposats directament al sol. I aquestes famílies i aquest professorat que es queixen any rere any reben promeses, però mai s'arriba a cap solució.

I, mentre tot això passa, el seu Govern no dedica ni un euro a escoles bressol, malgrat que Ciutadans va proposar en una moció que es tornessin a finançar les escoles bressol i es va aprovar, però continuen sense posar remei a aquesta situació i continuen sense finançar les escoles bressol.

És més que evident que, perquè el procés educatiu a qualsevol edat transcorri positivament, és important que els nostres alumnes tinguin un entorn i unes instal·lacions en bones condicions. La veritat és que gairebé em fa vergonya, el 2017, haver de dir aques-

tes coses en un parlament. S'han de tenir unes bones condicions que permetin als docents, als alumnes i a la resta de la comunitat educativa poder desenvolupar bé la seva tasca, però a Catalunya hi ha molts alumnes escolaritzats en situacions precàries.

A Catalunya som campions en barracons, tenim més de vint mil alumnes en barracons, som la comunitat autònoma de tot Espanya amb més barracons. Amb la moció que vam aprovar fa un any, vam demanar acabar amb aquesta xacra, però no només no s'ha implementat, la nostra moció, perquè ni tan sols han presentat l'informe que haurien d'haver presentat a l'octubre –espero que el proper octubre sí que el tinguem–, sinó que, evidentment, no estan fent re per acabar amb els barracons.

Senyora Ruiz, per què no som líders en resultats escolars però sí que som líders en barracons a tot Espanya? Què pensa fer, d'una vegada, per acabar amb aquest problema? Quan vaig presentar la moció l'any passat, vaig explicar la història del meu nebot Jordi, que va a un institut que està tot en barracons, que no tenen cap mena d'instal·lació i que han d'anar a fer la classe d'educació física a un camp de futbol proper i no es poden dutxar. Llavors, tornen a l'aula sense dutxar-se, i ja ens podem imaginar, amb la calor que ha fet aquests dies, eh?, trenta alumnes, tot suats, en una aula.

Senyora Ruiz... (*veus de fons*), bé, m'agradaria que m'escoltés, perquè li volia fer unes preguntes. Li volia preguntar què els ha de dir als companys del meu nebot, als companys d'aquest institut, que han de tornar a la classe suats, en ple estiu, sense poder-se dutxar. No té res a dir-los? I al professorat que treballa en aquestes condicions? Un professorat que, recordem-ho, cobra menys i treballa més hores, i treballa en aquestes condicions pèssimes. Perquè, evidentment, no són només el meu nebot i els seus companys –que no vull que ara sembli que sigui una moció per nepotisme, ni molt menys, eh?–, és que és una condició que estan patint vint mil alumnes.

Perquè vostès troben diners per construir aeroports sense avions, però no troben diners per acabar amb els barracons. Vostès troben diners per construir funiculars que no agafa ningú, però no troben diners per acabar amb els barracons. Vostès han trobat una data per tornar a repetir el 9-N; senyora Ruiz, em pot dir una data per acabar amb els barracons, eh? Ja que els agraden tant els dies històrics, les dates històriques, vinga, una data històrica: quan acabarem amb els barracons, senyora Ruiz?

I si l'estiu es fa llarg per a les famílies sense recursos, el setembre encara es fa més llarg. El setembre fa pujada per a moltes famílies catalanes, perquè han de pagar uns tres-cents euros per fill. A Catalunya tenim centres que s'autogestionen i els alumnes poden tenir llibres de text gratuïts, però la majoria no en tenen, a diferència d'altres comunitats autònomes que sí que tenen llibres de text gratis.

Fa dues setmanes a l'Assemblea de Madrid es va aprovar una proposició de llei de Ciutadans per poder tenir llibres de text gratis. A Madrid, gràcies a Ciutadans, tots els partits s'han posat d'acord, i ara les famílies de Madrid s'estalviaran tres-cents euros cada mes de setembre. Però aquí, a Catalunya, no és possible, perquè el seu partit no ho vol. I mira que ho hem intentat: amb proposició de llei, amb moció, amb proposta de resolució, i res, amb vostè no hi ha manera. Senyora consellera, per què vostè, per què el senyor Puigdemont i per què el senyor Junqueras no volen que els alumnes catalans tinguin els llibres de text gratis, com els tenen a les altres comunitats autònomes?

Però és que no m'ha de respondre a mi, ha de respondre a les famílies catalanes que d'aquí a poques setmanes hauran de fer aquesta despesa en llibres. I també haurà de contestar a les famílies que no poden fer aquesta despesa i que envien els fills sense llibres a l'aula, i això és molt trist, i l'hi dic perquè ho he viscut en primera persona. És horrible, tenir alumnes que les seves famílies no els han pogut comprar els llibres.

Fins ara, les explicacions que ens ha donat el seu partit són que el llibre de text està desfasat i que els centres ja no els fan servir. Bé, això ho diu el seu partit –està al diari de sessions–, però és que hi ha un 20 per cent d'escoles que no fan servir llibres, la resta sí. I, ho sento molt, a mi és que em sembla una excusa de mal pagador. Miri, aquí tinc una llista real d'un alumne de cinquè de primària. Aquests són els llibres que haurà de fer servir a partir de setembre, i, si ho sumem, són gairebé tres-cents euros.

Què els he de dir a aquesta família i a tantes famílies catalanes que al setembre hauran de pagar, mentre altres comunitats autònomes podran tenir els llibres de text gratis? I això val tant per a les famílies independentistes com per a les famílies no independentistes, que els costaran el mateix, els llibres, eh?, siguin independentistes o no. Perquè

nosaltres proposem mesures que són útils per a tots els catalans. Vostès no volen tenir llibres de text gratis. Crec, hi insisteixo, que ho ha d'explicar, no a aquesta diputada, sinó a totes les famílies catalanes.

I no sé quina explicació ens donarà, perquè no té l'opció de l'«Espanya ens roba», perquè el dèficit fiscal a Madrid és més alt que a Catalunya, i és que, a més, als pressupostos generals de l'Estat, gràcies a Ciutadans, hi ha una partida per a llibres de text gratuïts. Tampoc podran dir que no és viable econòmicament, perquè quan vam presentar la proposició de llei jo vaig portar quatre Excels que demostraven que sí que era viable. Però vostès estan obsessionats amb el monotema: troben diners per poder repetir el 9-N, troben diners per comprar unes urnes que després ningú no els vol vendre, però no troben diners per als llibres de text gratuïts.

Nosaltres creiem en l'equitat i en la igualtat d'oportunitats, i seguirem treballant perquè tots els alumnes puguin anar a classe en condicions òptimes, en instal·lacions de qualitat i amb els llibres de text gratis.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Sierra. Respon la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada, miri, si el seu grup vol treballar per la qualitat i millorar la igualtat d'oportunitats, al meu parer –i no vull semblar ofensiva–, segurament amb discursos o plantejaments menys demagògics hi ajudaria més que amb determinats plantejaments. Sort que he començat dient que no voldria ofendre; per tant, no ho dic a manera d'ofendre, sinó perquè venir aquí i anar explicant casos particulars i anar fent veure que aquí els nostres alumnes o es moren de fred o es moren de calor..., fa anys, realment, que no està a les aules.

Però, miri, si volia parlar de mòduls, si volia parlar de tot això, crec que hauríem d'haver canviat el títol. Ha demanat que parlem d'una escola de qualitat i d'igualtat d'oportunitats. Per tant, jo li parlaré del que m'ha demanat, de l'escola de qualitat, com la que tenim –per tant, sentirà coses que ja hem explicat–; també parlarem d'igualtat d'oportunitats, però no pateixi, que també parlarem de mòduls, també parlaré de construccions, també parlaré de beques.

Però el que sí m'agradaria dir-li és que no pot barrejar la qualitat amb els mòduls. I no perquè fa mal al Departament d'Ensenyament, que, miri, no passa res, això és la política, i, per tant, vostè té tot el dret de criticar tant com vulgui el Departament d'Ensenyament, però vincular els mòduls amb la mala qualitat del sistema, sap a qui principalment fa mal? Doncs, als centres, als seus projectes i als docents. Perquè és evident que tots volem tenir edificis definitius; ara, no vinculem la qualitat del sistema amb els mòduls prefabricats.

Miri, a Catalunya, l'escola –l'hi he dit moltes vegades– funciona, funciona bé, està millorant, i hem de seguir millorant. I tenim evidències dins i fora que ho indiquen: si les nostres proves no són prou –malgrat que indiquen que, en les competències bàsiques, a primària ja hem superat en totes el 70 per cent, a secundària també, i a primària i a secundària ja hem reduït per sota del 15 per cent les franges baixes; per tant, estem parlant d'igualtat d'oportunitats–, tenim també les proves internacionals, que ens indiquen que som el país de l'OCDE que més ha millorat, conjuntament amb Portugal, en la competència científica i tecnològica; ens mantenim en comprensió lectora, malgrat..., per tant, tots aquells programes d'impuls a la lectura que es van fer, doncs, funcionen, però, evidentment, hi tornarem a insistir.

Una dada importantíssima d'igualtat d'oportunitats són els nanos que ens acaben l'ESO amb el títol, que era molt baixa fa un temps, i ara ja està, com li he dit abans a l'altre diputat, doncs, en nou de cada deu. Per tant, seguirem treballant. És important –molt important– l'abandonament prematur dels estudis, que ha passat de ser d'un 32,9...; per tant, hi havia un 32,9 per cent, l'any 2008, de joves que no continuaven estudiant després d'haver acabat l'ESO, i, en canvi, ara només són el 17,8. Això vol dir que la gran aposta que s'ha fet per la formació professional en aquest país funciona i està

funcionant, i seguim tenint l'objectiu per al 2020 del 15 per cent. I també és important veure com ha crescut la població de vint a vint-i-quatre anys amb estudis secundaris postobligatoris, que si era del 59,2 el 2008, ara és del 73,8. I, bé, també hi ha les competències bàsiques, que ja he explicat.

Per tant, seguirem en aquesta línia de millorar els resultats educatius dels nostres centres i de seguir treballant per reduir les franges baixes i també per incrementar les franges altes. I el que es fa dins de l'escola millora, i s'està fent bona feina.

Ara anem a parlar del continent i no del contingut, però el més important sempre és el contingut, i parlem de construccions i de mòduls i de com anem evolucionant. Miri, anem recuperant-nos. Venim d'uns anys difícils, on la prioritització ha sigut l'atenció educativa, però li hem de dir que enguany aquests pressupostos, als que no han volgut donar suport, han incrementat en un 30 per cent el capítol d'inversions, i, per tant, hem prioritzat també les actuacions en matèries d'obres.

Amb quins criteris? L'equilibri territorial, com a eix vertebrador, per tal d'actuar en tots els territoris, i, per tant, hi haurà d'haver i hi ha una discriminació positiva envers les zones amb més necessitats; un equilibri entre les necessitats futures d'escolarització i el dèficit de construccions actuals, perquè les projeccions de població escolar ens indiquen que caldran nous edificis, però bàsicament de secundària; també per anar retirant els mòduls prefabricats, perquè hi ha una demanda, com vostè ha dit, específica del Parlament per eliminar els mòduls. Ja ho ha dit vostè, i, si no, ho dic jo: hi ha mil deu mòduls instal·lats, dels quals..., vuitanta-sis centres estan totalment en mòduls prefabricats.

Retirar també l'amiant existent en els centres educatius, aquesta també és una de les nostres prioritats. Aquesta actuació està valorada en 100 milions d'euros, i, per tant, anirem fent actuacions en la mesura, doncs, de les necessitats; això vol dir en funció del deteriorament, que és el que porta la perillositat.

I els criteris de prioritat amb relació a les construccions són començar per l'escolarització obligatòria, en ESO, en primària, en aquells centres que per seguretat s'hagin de fer de nou, i en formació professional.

Cal explicar –i ho hem dit, i no ens n'hem amagat mai–..., el curs 2009-2010 –i també ho vaig comentar dimarts en la compareixença en la comissió– hi havia 1.063 mòduls; el 2009, per tant, quan hi havia recursos, molts més recursos, a la Generalitat dels que hi ha ara. I, malgrat les grans dificultats que ha passat la Generalitat, el curs 16-17 n'hi ha mil deu. També li hem de dir que fins al curs 2010-2011 s'anaven construint escoles per mitjà de l'ICF amb endeutament, i la Generalitat està endeutada fins al 2037 per valor –espero, que no m'equivoqui, que té molts números– de 2.376 milions d'euros. Aquest és l'import que els ciutadans, les ciutadanes, amb el pressupost de la Generalitat, han d'anar pagant també cada any.

I quins són els motius i quina és la política que fem en la instal·lació i en el manteniment de mòduls? Primer, les necessitats variables de la demografia. Miri, per no tornar a hipotecar el futur com el tenim hipotecat ara, el que estem fent és veure on les necessitats de població són sostingudes. Des del curs 2003-2004, que hi havia 1.036.000 alumnes..., el curs actual n'hi ha 1.000.500; per tant, malgrat baixar el pressupost, s'ha incrementat l'escolarització. I el que hem fet ha sigut garantir que tots els alumnes tinguessin la seva plaça, la seva plaça de qualitat, i les seves instal·lacions per fer-ho.

Però també cal dir que hem disminuït el nombre de centres que es troben totalment en mòduls, i això també l'hi hem explicat, i tota aquesta situació pressupostària: s'ha passat de cent tretze centres totalment en mòduls el curs 2009-2010 fins als vuitanta-sis que tenim ara. Per tant, sí que hi ha una preocupació per poder donar espais definitius. I, com pot veure, la voluntat ha sigut sempre la d'anar disminuint els centres totalment en mòduls, en la mesura de les seves disponibilitats.

Miri, jo crec que és poc creïble dir que el president o el vicepresident d'aquest país no volen ni la gratuïtat dels llibres de text ni edificis definitius. Del que podem, en tot cas, parlar és de com un pressupost públic, que és limitat, es prioritza. Jo crec que no es pot parlar –perquè ningú d'aquesta sala ho pensa així– de que no voldríem la gratuïtat en moltes de les nostres coses, però evidentment els recursos –el dia que tingui l'oportunitat de gestionar un pressupost públic ho sabrà–, els recursos públics, malauradament, són limitats, aquí i a tot arreu, en els països més avançats i en els països menys avançats.

Respecte als mòduls, quina és la política que seguirem el curs vinent? Primer, tenir en compte les necessitats, com li he dit, temporals d'escolarització; que en determinats municipis el que hi ha és un creixement temporal del creixement de les necessitats, que no justificarà la construcció d'un edifici, i, per tant, no el farem –perquè, si no, vol dir hipotecar les generacions futures en edificis que no necessitem.

Disponibilitat de solars. No sempre els municipis tenen disponibilitat de solars per entregar al Departament d'Ensenyament. Per tant, malgrat que hi ha la voluntat i ha començat el procés, no disposem d'aquests solars, i prioritzarem les actuacions en les edificacions, perquè a vegades hem de prioritzar també edificis que, per la seva antiguitat, necessiten rehabilitacions o adequacions o obres grans.

I, finalment, prioritzar el servei educatiu; això vol dir donar resposta a l'escolarització de l'ensenyament secundari postobligatori.

Per tant, amb tots aquests arguments –i em sap greu, perquè tinc força coses també a dir sobre les beques, però ho farem després, de llibres–..., tots els arguments demostren que hi ha una clara voluntat, malgrat que vostès no s'ho vulguin creure, al Departament d'Ensenyament d'anar disminuint els mòduls prefabricats, tot i l'increment de la població escolar, però prioritzant també el servei educatiu abans que la retirada dels mòduls, perquè això també és en el que creiem: en prioritzar el servei educatiu.

Malgrat això, estem actuant. Vostè ha dit: «No està fent res.» Escolti'm, no sé si es va llegir –si no, l'hi faré arribar– l'acord de govern del dia 6 de juny, en què vam encarregar obres per valor de 99 milions d'euros –exactament 99.150.000–, i tot això són un reguitzell d'obres, que ara mateix no li puc llegir, que justament el que suposaran és la reducció dels mòduls. Per tant, quan vostè tingui l'oportunitat, d'aquí a un any, de fer aquesta interpellació, com a mínim ja no haurà de dir que els mòduls s'incrementen, sinó que haurà de reconèixer que els mòduls han disminuït.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera Ruiz. Té la paraula la senyora Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Tant de bo tingui raó, i seré la primera en felicitar-la i en alegrar-me'n. Tinc els acords de govern i els he llegit, vull dir que no cal que me'ls torni a enviar, però quan dic que no han fet res vull dir que ni tan sols ens han presentat un informe. Fa un any que ens haurien d'haver presentat un informe, i no han fet ni tan sols això. I, després, *obras son amores, y no buenas intenciones*, que hem vist i hem parlat amb molts instituts, amb molts centres escolars, que els ho havien promès i que estava pressupostat, i després no s'ha fet.

Vostè m'ha dit que jo parlava de casos particulars. Sí, jo parlava de casos reals, bàsicament. He portat –perquè no ho puc portar de totes les famílies de Catalunya– una llista de llibres d'una família, però, si fa no fa, totes paguen el mateix, eh?

Vostè ha dit que fa anys que a Catalunya no es passa ni fred ni calor a les aules. Senyora Ruiz, es nota que vostè (*l'oradora riu*) no fa classes aquí, a Catalunya. A Catalunya es passa fred i es passa calor a les aules. Si és que la FAPAC ja ha dit que portaran el seu departament al jutjat; dic jo que deuen tenir coses millors a fer, que portar al jutjat el departament. Els casos reals..., no n'he portat fotos perquè eren menors, però hi ha fotos terribles de les escoles bressol de Sabadell. Vull dir, no digui que no es passa ni fred ni calor, perquè no és veritat. I «farem tot el possible per solucionar-ho», però la primera passa per poder solucionar un problema és reconèixer que el problema existeix.

Vostè ha parlat també de continent i de contingut, però no ha parlat de responsabilitat civil, que era el que nosaltres esperàvem.

Vostè –s'ha de reconèixer, i sap que sempre ho fa– es prepara molt bé les intervencions; el que passa és que contesta una mica el que vol, i no al que jo li he preguntat. He fet preguntes molt concretes que vostè no m'ha contestat, malgrat portar molt ben preparada la seva intervenció.

Per exemple: no m'ha contestat per què no som líders en resultats escolars i som líders en barracons. Vostè n'ha donat dades, però la mitjana de Catalunya, més o menys, és la sisena posició. Això no és ser líder en resultats. Hem millorat? Sí, però no som lí-

ders. Som líders en barracons? Sí, i amb molta diferència, eh?, respecte a la resta de les comunitats autònomes, i no m'ha contestat.

Li he preguntat també si ha trobat alguna data per acabar amb els barracons, igual que troben dates històriques per a tot. Doncs, no m'ha donat cap data històrica per acabar amb els barracons, que això sí que seria una data històrica per als catalans, i no aquestes *performances* que es munten.

Després, tampoc m'ha contestat què els diria a aquests adolescents que tornen a classe sense dutxar-se, amb la calor que fa? Ara em dirà: «És què és anecdòtic.» (*L'oradora mostra a la cambra un full en què es reproduceix una llista.*) Miri, són exactament 433 alumnes. No ho dic jo, ho diu el seu departament –aquí està el segell del seu departament–: 433 alumnes a Catalunya que tornen a classe després de fer educació física sense dutxar-se. No em sembla que sigui gaire educatiu.

Després, per què no volen els llibres de text gratis? Jo li recomano que es miri el diari de sessions, quan vam presentar la proposició de llei, i lleixi la intervenció de la senyora Vallverdú; que, a més, jo ja li vaig citar –no ho he portat avui perquè ja ho havia fet– un fragment on ella deia que és que, clar, llavors es quedarien les editorials catalanes..., es tancaríen, i haurien de tenir llibres espanyols i traduïts. Això ho va dir, està al diari de sessions, i, a més, l'hi vaig llegir a una comissió.

D'altra banda, si l'estiu es fa molt llarg per als alumnes sense recursos i per a les seves famílies, es fa molt llarg també per als anomenats «nens de les claus», aquelles criatures que no tenen ningú que els reculli a la sortida del col·legi perquè els seus progenitors, sovint dones soles, estan treballant, i, malgrat treballar, tenen pocs recursos i no poden pagar ni activitats extraescolars ni, encara menys, colònies d'estiu; són les víctimes de la precarietat i de la manca de conciliació laboral i familiar. Així, el temps lliure acaba sent un temps d'exclusió, i són les entitats socials les que se'n fan càrrec, i l'Administració no hi dona solució.

I aquesta situació és especialment greu per als alumnes amb necessitats educatives especials. Miri, senyora consellera, un alumne autista el 22 de juny no deixa de ser autista i torna a ser autista el 12 de setembre. Què fem amb aquestes criatures que no poden anar als esplais o anar a les colònies que hi van la resta dels nens? Ja sé que em dirà que a partir del 22 de juny no és responsabilitat seva, però jo crec que el calendari dels alumnes autistes no hauria de ser tan rígid.

I també creiem que hauria de coordinar-se amb el departament de la senyora Bassa per donar solució a aquests problemes, a aquestes persones que es queden sense menjador escolar, que es queden sense activitats de lleure i que passen hores mirant la pantalla de la televisió o la pantalla del mòbil. Ens diuen els experts que aquestes criatures poden tenir ansietat, poden sentir-se abandonades. I creiem que és responsabilitat de l'Administració, dels dos departaments. S'han de coordinar, no podem tenir calendaris tan rígids.

A nosaltres ens preocupen aquests alumnes que no poden gaudir de l'estiu, que no tenen activitats per poder gaudir; aquests alumnes que no poden dinar o fer si més no un àpat, concret, de qualitat al dia. I ens preocupen també els alumnes que passen fred i que passen calor a les aules catalanes. I ens preocupen els alumnes que estan en barracons. I ens preocupen els alumnes que no poden comprar els llibres a principi de curs.

Nosaltres continuarem lluitant per millorar l'educació a Catalunya, per tenir un sistema de qualitat per a tothom i en igualtat d'oportunitats.

La presidenta

Senyora Sierra...

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

(*Aplaudiments.*)

Gràcies, senyora Sierra. Té la paraula la consellera Ruiz.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, no sé per què amb vostè sempre acaba parlant d'economia i de recursos públics, a part d'ensenyament.

Escolti'm, l'hi he dit més d'una vegada: som, segons els anys, la segona o la tercera comunitat autònoma en contribuir, i entre la dotzena i la catorzena en rebre. Hi ha comunitats que reben el doble *per capita* –el doble *per capita*– del que rebem nosaltres. Escolti'm, a mi no em creu. El *New York Times* –i agraeixo al senyor Oriol que m'ho hagi explicat–, fins i tot el *New York Times*, que no és gaire sospitós de ser pro Govern de Junts pel Sí, veu el tracte injust. Diu: «Catalunya paga el 20 per cent dels impostos però rep el 9,5 de la despesa pública», per no dir-li aquí tota la llargada d'incompliments econòmics que l'Estat espanyol té. Per tant, sap la data històrica? La data històrica serà el moment en..., aquest Parlament disposi dels recursos que els catalans generin, aquesta realment serà la data històrica (*aplaudiments*) en la que podrem decidir més lliurement del que ho fem ara –i li asseguro jo que amb menys dificultats del que ho fem ara– a què destinem els recursos públics.

De fet, vostès mateixos ho reconeixen, que el sistema no és just i que s'ha de canviar. Per tant, com que ho reconeixen, també donin la culpa no només a aquest Govern, que té una gran insensibilitat social i que només es preocupa per ves a saber què i no per les altres coses... També sàpiguen que el problema de finançament justament afecta les persones que més ho necessiten, per això reclamem tenir els diners i disposar dels diners, dels que tenim.

Miri, l'hi he explicat: les mesures..., perquè m'ha parlat de moltes coses i m'agradaria contestar-li a totes, si puc. Començo per una que..., és que és veritat, no és la meua competència, no és que no li vulgui contestar sobre totes les mesures que es fan a l'estiu. Escolti'm, ho he preguntat a la consellera, perquè som part del Govern, que li toca. Escolti'm, els milions addicionals que s'han donat, els programes de suport, l'increment del 37 per cent de recursos econòmics per fomentar..., la infància en risc, els programes d'estiu, etcètera. Per tant, es prioritzen i es fan moltes més coses.

Després, quant a mòduls, li he dit que hem fet un acord, que se l'ha llegit, de 99 milions d'euros. I ara li donaré una notícia que a vostè li agradarà *moltíssim* –per anar-la esbombant, vull dir–, però escolti'n la part positiva: l'any que ve incrementarem un 0,69 per cent els mòduls. I no cal que calculi, ja l'hi faig jo: això vol dir set; en teníem mil deu, segurament passarem a mil disset. Perquè, malauradament, les construccions no es fan així, sinó que tenen els seus processos, per això hem posat 99 milions per construir.

Això què vol dir? Que aquests 99 milions –i aquesta, si pot ser, és la dada que m'agradaria que es quedés, a part de la del set d'increment– permetran reduir en més de cent mòduls els que ara tenim. Per tant, aquest Govern actua; per tant, aquest Govern prioritza. Aquests 99 milions –curs 18, curs 19, curs 20– permetran, entre d'altres, que set edificis escolars que estan totalment en mòduls es puguin, doncs, treure i tinguin el seu edifici. I a partir d'aquí, amb totes les obres que també ara ja tenim vigents, s'aniran reduint.

Sobre la gratuïtat dels llibres de text. Escolti'm, jo vaig tenir l'oportunitat de ser directora general en un moment en què les dificultats econòmiques eren molt grans, i, a més, l'Estat espanyol ens seguia ofegant. Sap quant va deixar de pagar l'Estat espanyol...? No, no bufin. Sap quant rebíem per la gratuïtat de llibres de text de l'Estat espanyol? –perquè jo, que sàpiga, encara no recaptem aquí els impostos–: 11 milions d'euros. Onze milions d'euros cada any: multipliquin, des del 2011, quants milions d'euros... Per tant, amb tots aquests hauríem pogut fer moltes més polítiques de les que fem.

Però ho hem fet: hem posat 4 milions d'euros, n'hem anat incrementant el pressupost i ho hem distribuït en els centres no només que tenen més necessitats sinó més enllà d'aquests. En total a Catalunya són 970 centres els que reben ajuts. Però vostè diu: «Escolti'm, està a favor de la gratuïtat de llibres de text?» Sí. El dia que tinguem recursos, no pateixi, que ho farem; ara, si hem de poder triar, triarem aquelles persones que més ho necessitin.

Mesures a l'estiu? Ja l'hi he explicat. Igualtat d'oportunitats? Les que vulgui. Però igualtat d'oportunitats, hi insisteixo, malgrat que no els agradi, no és el que ens dona l'Estat espanyol.

Miri, beques de llibres: quan jo hi era en vam fer l'estudi. Sap quant donava –i no en dono la comunitat per no ferir sensibilitats a ningú– l'Estat espanyol per a determinades comunitats? Trenta-nou euros per alumne. Sap quant donava a Catalunya? Setze. Si això és igualtat d'oportunitats, a mi que m'ho expliquin, perquè jo en un país que considera que hi ha comunitats que han de rebre trenta-nou euros per alumne i comunitats..., o un estat que pensa que d'altres n'han de rebre setze, això no és tractar bé ni la dependència, ni la pobresa, ni l'educació.

I només per acabar, sincerament, amb aquest 20 per cent d'impostos que paguem i el 9 i mig que rebem, amb aquesta diferència, li asseguro que podríem avançar encara molt més en totes aquelles polítiques que volem fer.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el turisme

302-00162/11

El catorzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el turisme, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la té la paraula el senyor Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Presidenta, amb el seu permís. Conseller d'Empresa i Coneixement, consellera d'Ensenyament, diputades i diputats, bon dia. Tal com vàrem avançar en la interpellació que vàrem formular al conseller d'Empresa i Coneixement al Ple passat, focalitzem i centrem, hem volgut centrar la nostra moció a partir de tres eixos, de tres prioritats. Ho podríem haver fet des de moltes vessants, però ens ha semblat que aquestes són tres prioritats importants que marquen –creiem, pensem– l'esperit del nostre partit, del nostre grup parlamentari, en aquesta qüestió.

En primer lloc, la necessitat de disposar al més aviat possible dels documents estratègics, de les eines per fer una política turística adequada per als propers anys. I dic «al més aviat possible» perquè –ja ho vàrem dir al conseller– comencem a fer tard. El pla estratègic 2013-2016 era això: acabava el 2016; el proper pla estratègic encara no el tenim. I, per tant, la necessitat de disposar d'una diagnosi adequada i d'unes línies generals d'actuació i unes estratègies d'actuació ens sembla que és absolutament necessari.

I per això proposem en aquest primer punt de la moció que en un termini breu es presenti a la Comissió d'Empresa i Coneixement del Parlament tant el Pla estratègic de turisme 2017-2020 com el pla territorial sectorial, que ja ens consta que s'hi està treballant, i evidentment garantint que en el seu debat, en la seva discussió i en la seva elaboració es comptarà amb la participació –que no en dubtem– dels representants del sector, el món local, els grups parlamentaris, sindicats, etcètera.

Segona gran línia de la nostra moció: presentem una sèrie de mesures per a la millora de la qualitat turística. Ja vàrem dir també a la interpellació que no es tracta de créixer o de créixer per créixer, sinó que el repte de present i de futur és la qualitat, la millora de la qualitat, tant de l'oferta com de la demanda, a partir de la desestacionalització, de l'especialització, de la diversificació, etcètera; és a dir, d'aquells elements que generen qualitat, innovació, recerca i que, a més a més, diversifiquen i, per tant, amplien l'abast de la temporada turística.

I, en aquest sentit, proposem quatre mesures: elaborar i presentar un pla de foment per a la innovació i l'emprenedoria en el sector turístic –estem parlant del RIS3CAT, estem parlant dels projectes d'especialització i competitivitat. Un pla, una línia d'ajuts, d'incentius, per a la modernització d'establiments i de zones turístiques madures o zones turístiques obsoletes. Modificar les condicions que han de reunir els albergs turístics –i ho repeteixo: «albergs turístics», no els «albergs de joventut», conseller–, especialment els ubicats en municipis amb una alta densitat turística.

I, finalment, començar a parlar i a treballar seriosament en el camp de l'economia col·laborativa en el sector turístic. Creiem que comença a ser una necessitat urgent re-

gular el compliment legal i fiscal d'aquests nous fenòmens, que per nosaltres són una oportunitat si som capaços de regular-los adequadament. Perquè la desregulació és aprofitada per l'especulació, eh? Això ho hem viscut, ho sabem, en tenim experiències recentment. Però això no ens ha de fer oblidar que darrere d'aquestes males pràctiques hi ha unes noves formes d'economia, que en diem a casa nostra «col·laborativa», i que creiem que són una oportunitat. I, per tant, el que cal és regular-ho per minimitzar els riscos que també pot comportar l'abús i la utilització inadequada del terme d'«economia col·laborativa».

I, finalment, com a tercer gran eix, com a tercera gran prioritat de les nostres propostes en la nostra moció, la lluita contra l'economia submergida, contra l'oferta il·legal, contra el frau i la precarietat laboral en el sector turístic. I per això, doncs, presentem o proposem un pla de reforç de la inspecció de l'oferta turística il·legal i regularitzar o fer aflorar l'economia submergida; ampliar i reforçar el nombre d'inspectors de la Inspecció de Treball per també acabar amb la precarietat laboral, i impulsar un pacte per la formació i l'ocupació de qualitat entre tot el sector, en col·laboració, en cooperació amb tot el sector, per tant, el món local, el sector empresarial, els sindicats, etcètera.

Aquesta, resumidament, és la moció que presentem i que esperem que pugui ser aprovada, perquè creiem que és una bona eina i un bon instrument.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Bruguera. Per a defensar les esmenes presentades per part de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Montserrat Candini.

Montserrat Candini i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, quan va fer la interpellació el diputat Rafel Bruguera –i bon company i bon amic, hem tingut un recorregut compartit en el temps amb altres cambres parlamentàries–, de fet, en alguna de les seves manifestacions i de la seva exposició de la mateixa interpellació vaig estar, diguem-ne, gratament sorpresa d'adonar-me que algunes de les coses que deia, en bona mesura..., pràcticament tot –si m'ho permet, pràcticament tot, i això ho veig en positiu– eren els eixos principals de la intervenció del conseller Baiget en una intervenció que va fer aquest mes d'abril passat, on es parlava, doncs, del conflicte en la governança pel que fa al tema del turisme i en tot un seguit d'eixos sobre els que treballa el departament.

És evident que..., i ho fa des de la bondat i amb ganes d'ajudar, evidentment, que per això és la funció, també, com a grups parlamentaris, d'intentar trobar les millors eines i els millors instruments, i, en aquest sentit, la millor capacitat de poder donar respostes als diferents sectors, també en aquest cas econòmic i tan important com és el turisme. Però, certament, vostè deia: «La necessitat, al més ràpid possible, del tema del pla estratègic.» Vostè sap perfectament que el pla estratègic es va començar a elaborar l'any 2013. I, per tant, quan diu «al més ràpidament possible», entenc que el que fa és emplaçar, que, diguem-ne, amb la voluntat per part dels diferents agents socials i econòmics també, es tirí endavant al més ràpidament possible, com vostè diu, però de manera reiterada el mateix conseller també ho ha dit.

Li vull agrair, diputat, el to, la manera, també, com hem treballat conjuntament, amb la voluntat..., i des del minut zero he tingut aquesta impressió: que vostè, en definitiva, no venia a fer aquí ara una moció de dir: «Som els primers que pensem que hi ha..., un pla estratègic», perquè sap que la feina mai es fa en un sol dia, sinó que és el producte de molts esforços i molts dies, i moltes setmanes i molts mesos, i el conseller Baiget, doncs, va començar el 2013, però d'una manera molt clara ho està treballant. I li puc assegurar, si em permet aquesta petita llicència personal, que, com a alcaldessa de municipi turístic, ho estic notant molt i molt; per tant, jo sé que vostè també n'és conscient, i vostè ha estat alcalde i sap que aquestes coses mai neixen d'un sol dia.

Vostè ha parlat, doncs, també de les mesures de la millora de la qualitat, que també, en aquesta mateixa xerrada, el mateix conseller desgranava claríssimament, no?

I voldria dir..., ho dic perquè, més que anar fil per randa en el tema de les esmenes, com que vostè ho ha fet amb la formulació de cinc eixos..., i veurà que, llevat de dos punts –i explicaré per què no–, en la resta, doncs, hi votarem a favor perquè vostès tam-

bé han acceptat les transaccionals, en les quals no és tant «impulsar» sinó «seguir fent», i en tot cas «dinamitzar», però que en tot cas es parteix d'una feina que ja es fa.

Però m'agradaria poder dir que per part del departament s'ha dit claríssimament que el que es necessita és un sector turístic potent, que integri una part important de l'estructura econòmica de Catalunya, generadora d'oportunitats. Que es defensa clarament un model que genera ocupació de qualitat i amb remuneracions justes; per tant, aquí en alguna de les esmenes queda claríssim, també.

Que la formació –també surt– ha de ser una de les bases de la competitivitat del sector, i no els seus baixos sous. Formació continuada –també surt en alguna de les esmenes–, coneixement d'idiomes, ús de noves tecnologies: són eines clau. Un sector que defineix el seu desenvolupament atenent els criteris de sostenibilitat mediambiental, i un model que afavoreix la descentralització de l'activitat cap a l'interior, que també se'n fa ressò en algun punt, no?

En algun dels punts es parlava sobre complir íntegrament la resolució 341/XI; ja se'n va fer un primer acompliment, tot i que era de l'octubre del 2016, en data del 8 de març del 2017, que em consta que tots els diputats ho tenen, però que en tot cas val la pena seguir, perquè en molt pocs mesos déu-n'hi-do –déu-n'hi-do–, la quantitat de grau d'acompliment en aquesta resolució, que és evident que es necessita temps per acabar-la de complir al cent per cent, però que..., si en poc temps déu-n'hi-do, la quantitat de grau d'acompliment, plena confiança, total, perquè això ho farà, doncs, en el temps que..., en poc temps podrà acomplir molt aquesta resolució.

Només dos punts en què nosaltres votarem en contra. Un és el punt 4, quant al tema dels albergs juvenils, que ja he explicat, doncs, que això correspon més al Departament de Treball i, per tant, no són considerats en tot cas, aquests, com uns albergs turístics: formen part d'equipaments del Departament de Treball. I l'altre és el punt 5 bis, en el qual clarament entenem que és, diguem-ne, un envaïment de l'autonomia municipal, que és evident que nosaltres, des de la nostra responsabilitat, ja intentem, lògicament, trobar la mesura exacta en què l'activitat econòmica no alteri ni desequilibri cap altre planejament des del punt de vista social, econòmic i estructural, i evidentment de les altres diversificacions econòmiques que requereix.

Novament, dir-li –i acabo, presidenta– que gràcies pel to, gràcies per haver acceptat pràcticament totes les nostres esmenes, perquè és entendre que la feina es fa, i que vostè vol que la fem més de pressa, i en tot cas nosaltres ens hi comprometem, i a la disposició del conjunt de la gent que defensa el turisme des d'un punt de vista de que cal no estigmatitzar i, en tot cas, rebutjar tot allò que tingui a veure...

La presidenta

Em sap greu, però és que...

Montserrat Candini i Puig

Gràcies, presidenta.

La presidenta

...està superant el temps.

Montserrat Candini i Puig

No estigmatitzar el turisme, sinó el contrari: com una bona eina d'economia productiva.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a defensar les esmenes presentades, per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula el senyor Sergi Saladié.

Sergi Saladié Gil

Molt bé; gràcies, presidenta. De manera ràpida. Quan vam llegir aquesta moció, al començament no sabíem ben bé com agafar-la, perquè venia una mica com a rebuf de la que vam presentar nosaltres, no?, una mica, i alguns punts, doncs, que sembla que apuntin en la mateixa línia, tot i que queden una mica descafeïnats, tal com han quedat redactats finalment, respecte a la nostra i respecte, curiosament, a tres punts que vam aprovar de la nostra al passat Ple.

I no hi sabem veure un..., o almenys no s'explicita cap a quin model vol anar el PSC en matèria de turisme. Són com una mena de generalitats que es van apuntant, de bones intencions, de bones paraules, però no es concreta, diguéssim, cap a quin model..., no?, com sí que vam fer nosaltres en la nostra moció, clarament decreixentista, d'aposta per altres alternatives econòmiques als llocs d'alta saturació turística –abans d'anar a fomentar el turisme, doncs, entenem que hi ha d'altres alternatives. I en canvi vostès no plantegen un debat ideològic: plantegen un debat tàctic, de mesures a curt termini, i amb manca de visió global i estratègica ja no només de turisme, sinó també des del punt de vista de model territorial, podríem dir.

Per tant, el que diem, no?, un conjunt de mesures instrumentals: esmenta, doncs, el pla sectorial, el pla territorial, el pla estratègic; com diem, bones paraules, però amb falta de substància. És a dir, els plans..., nosaltres ja hi estem a favor, de la planificació, però el pla per si sol no és una garantia de que les coses s'acabin fent bé. I, a més a més, aquesta moció tampoc explicita quins continguts i cap on hauria d'anar aquesta planificació. Això sí, diuen: «S'han de tindre en compte els empresaris i el món local.» Dius: «Home, clar, tots aquells que hi estan a favor...» Què diran? Doncs, que més turisme.

Nosaltres plantejàvem esmenes –que no nos n'han acceptat cap, al final (*remor de veus*)– que lo que donaven..., o intentàvem donar veu, dins d'aquesta planificació, a aquells afectats, també, pel turisme: tot aquell conjunt d'organitzacions socials, sindicats, plataformes que han sortit sobretot als espais d'alta massificació turística, doncs, intentar-los donar veu, en aquesta planificació, perquè així almenys, com a mínim, en la confecció d'aquests plans hi haurà un debat; si només hi posem una part, és molt difícil que aquest pla, diguéssim, sigui plural i sigui complex, com ha de ser tot pla.

Tampoc expliciten, en aquesta moció, cap mesura específica, ja no de decreixement, com diem nosaltres o defensem nosaltres, sinó de contenció del turisme o dels impactes negatius del turisme. Al contrari, sembla que hi ha algunes mesures que el que pretenguin és blanquejar allotjaments turístics irregulars: parlen de «regularitzar», no?, situacions que, a dia d'avui, doncs, són irregulars. Bé, això..., si regularitzem tot allò que és il·legal, a Barcelona, ja no hi cabrem, perquè llavors continuarà apareixent, tot lo que és il·legal.

Com deia, no nos acceptat cap esmena, que bàsicament, ja ho he dit, apuntaven en la línia d'integrar col·lectius afectats pel turisme en lo debat; és a dir, tampoc volem imposar res, sinó donar veu a aquests col·lectius afectats a l'hora de parlar de turisme.

També plantejàvem algunes mesures de contenció de l'activitat turística: demanàvem més contundència a les inspeccions als allotjaments turístics irregulars, no per legalitzar-los, sinó, doncs, segurament per clausurar-los si no estan fent les coses bé: no se'ls pot premiar, a aquells que fan trampes, a aquells que generen impactes en la nostra societat.

I també demanàvem més contundència en la inspecció de situacions laborals irregulars. És a dir, totes aquelles treballadores del sector turístic que treballen amb convenis per sota de les feines que realment fan gràcies a la trampa de poder fer aquestes feines a través d'uns subcontractes, i que en aquesta moció al final queda molt més descafeïnada del que vam aprovar, gairebé per unanimitat, a la nostra moció al passat Ple.

En definitiva, tot són molt bones paraules. Al final, llegim, doncs, «turisme responsable», «turisme sostenible», «turisme» –ara la nova paraula de moda– «col·laboratiu». I la pregunta és: és responsable, sostenible i col·laboratiu Barcelona World? (*Alguns aplaudiments.*) Perquè vostès, Junts pel Sí, Ciutadans, PP voten a favor de Barcelona World en aquest Ple. Llavors, venen aquí amb una moció de turisme responsable, turisme sostenible, però en canvi premen lo botonet verd de donar via lliure a Barcelona World, que demà s'acaba el termini, per cert, perquè presentin les sol·licituds aquells que diuen fa tant de temps que hi volen invertir i, en canvi, anem llegint que cada setmana en va caient un; estan a punt de fer un bon ridícul, tots plegats, en aquesta qüestió.

Llavors, per aquest motiu, bàsicament, i per aquests motius, diguéssim, votarem en contra de la majoria dels punts d'aquesta moció. I en alguns farem alguna abstenció perquè, diguéssim..., té coses que hi votariem a favor i d'altres que no, i com que no han acceptat esmenes, doncs, nos deixaria en una situació complicada.

Molt bé, vinga, moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié. A continuació té la paraula la senyora Laura Vílchez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Bé, avui tornem a parlar de turisme, per segon ple consecutiu, com deia el senyor Saladié, en aquesta cambra, gràcies aquest cop a la moció que el Partit Socialista ens porta avui a debat. I ja ens sembla bé, però ens sembla tard. Com diuen els meus companys d'agricultura, els incendis s'apaguen a l'hivern, i amb el turisme passa exactament el mateix: si com molt bé diu aquesta moció el Govern ha de presentar el pla estratègic de turisme per al pròxim trienni 2017-2020, perquè el 13-16 està caducat, ho havia d'haver fet ja fa uns mesos.

De fet, el meu grup parlamentari, a la tornada de les vacances de l'any passat, l'1 de setembre –va ser a la tardor, en aquest cas–, ja va preveure el que podia passar i va registrar una proposta de resolució que es va aprovar a l'octubre a la Comissió d'Empresa demanant ja aquest pla, aquest pla estratègic que avui, ja ben entrada la temporada d'estiu, hem de tornar a demanar.

Immersos ja en la més important temporada d'alta ocupació de l'any, que farà previsiblement pujar el PIB turístic espanyol fins a un 3,3 per cent, ens hem de veure aquí, avui, tornant a demanar el pla estratègic per al 2017. Immersos ja en una temporada d'estiu que, en termes de turisme fa molts mesos que es preveu que assolirà unes xifres rècord, i hem de tornar a demanar, a 29 de juny, el pla estratègic per al 2017. Immersos ja en la temporada d'estiu que, també en termes de turisme, però a nivell laboral i de creació de llocs de treball, afronta ja una campanya històrica. I avui, quan ja ens hem menjat més de la meitat de l'any, hem de tornar a demanar el pla estratègic 2017.

Una campanya d'estiu que, pel que fa a la costa catalana, per exemple, per no parlar sempre de Barcelona, serà, segons diuen, històrica: la Costa Daurada i la Costa Brava milloraran notablement les seves xifres respecte a l'any passat. S'avancen les reserves internacionals quan tenim Espanya, i Catalunya, considerada, per organismes internacionals, com un destí segur en comparació amb la situació geopolítica de països competidors.

Tot fa pensar que, llavors, el sector tindrà un any excel·lent, i ens enxampa sense pla ni estratègia. No només vol dir això que el Govern, en matèria de turisme, fa tard, sinó que també torna a incomplir resolucions aprovades pel Parlament de Catalunya. Com he dit, nosaltres ja ens imaginàvem que passaria, i vam voler ja, al setembre passat, donar el toc d'atenció al Govern. Però, efectivament, tot i així, el temps ens ha donat la raó i ens demostra que el Govern estava per altres temes.

Però bé, avui tenim davant aquesta moció, que ens presenta el diputat Rafel Brugueira. Agraïm que ens hagi acceptat moltes de les esmenes que hi hem presentat, que anaven encaminades a concretar una mica més les demandes de la moció, perquè sí, estem d'acord que s'elabori d'una vegada el nou pla estratègic, que..., però el volíem en quinze dies, que poguéssim abordar ja la temporada d'estiu en la que entrem. Finalment, el diputat sembla que ha donat marge per fer-ho amb calma, fins a finals d'any, un pla que ja s'hauria d'estar implementant ara.

I ja que no està fet, doncs, volem almenys conèixer d'on partim, les conclusions que s'han tret i quins objectius s'han assolit en el pla que el precedia. Personalment crec, conseller, que no els portarà això molta feina, perquè l'objectiu estrella del pla passat era el pacte nacional pel turisme, i ara com ara això continua sent el que era: un objectiu.

I, sí, també estem d'acord amb el Partit Socialista en aconseguir ajuts per a les rehabilitacions i modernitzacions dels equipaments obsolets. Però també demanaríem al PSC que fossin coherents amb el que es fa a l'ajuntament de la ciutat més competitiva turísticament d'Espanya, que és Barcelona, on la moratòria de l'alcaldeessa Colau posa pals a les rodes a l'objectiu que busca vostè en aquest punt.

I, sí, clar que sí, estem d'acord en impulsar una ocupació de qualitat en el sector turístic, sector que tots sabem que és un sector estacional i que, per tant, l'ocupació pateix més la rotació i la precarietat que altres sectors perquè depèn dels períodes de vacances. Volem, per tant, que aquest pla, i l'estratègia turística en general, sigui capaç d'aprofitar

els moments de creixement i els recursos que això genera per reinvertir en innovació turística, explorar noves fórmules, i diversificar l'activitat i reequilibrar el territori.

De qualsevol forma, agraïm la feina feta al diputat Bruguera, esperant que aquesta moció corri millor sort que les resolucions semblants que l'han precedit en aquest Parlament.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vílchez. A continuació té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Efectivament, aquesta és la segona moció consecutiva on parlem del turisme; no descarto que n'hi hagi més abans d'acabar el període de sessions, perquè, entre altres coses, poden ser perfectament complementàries. Té raó el diputat Saladié quan diu que aquesta no parla de model. Crec que probablement cal parlar de model, necessitem aclarir-nos sobre quin model de futur volem per al turisme al nostre país, però al mateix temps no podem oblidar que ara com ara tenim les conseqüències d'un, diguem-ne, model de batalla, per dir-ho d'alguna manera, que s'ha anat construint al llarg dels anys i que combina, efectivament, elements de qualitat i elements de sostenibilitat amb autèntics desastres urbanístics, mediambientals i socials com a conseqüència dels mals usos reiterats i de la pressió econòmica de guany fàcil que ha estat propiciada per un creixement desordenat –crec que el diputat Saladié també ha posat un exemple clar d'aquest tema. I sobre aquestes restes, en alguns casos amb una evident obsolescència, en d'altres amb un llarg període de maduresa que no sabem per on pot acabar, i en d'altres amb iniciatives incipients, caldria –caldria– actuar-hi amb polítiques concretes.

És innegable per nosaltres que el turisme representa un sector important de la nostra economia. I és innegable, també, que ha possibilitat la supervivència econòmica de determinades zones del país, i fins i tot una osmosi social que en molts aspectes és positiva, tot i que en d'altres no ho ha estat tant, com també n'hem parlat aquí a bastament. Ara bé, també és innegable que avui dia encara és una economia massa de temporada –encara–, una economia massa exposada a la transitorietat del que en diríem els esdeveniments geopolítics de l'entorn, i un sector amb unes regulacions encara massa laxes, encara massa permissives, encara massa campí qui pugui que han permès els abusos, i, el que és pitjor, que els segueixen permetent.

Per tant, des d'aquesta perspectiva és important que acabem definint, i tant com sigui possible planificant, un model que sigui sostenible –la paraula és clau–, que sigui respectuós amb el territori i amb les persones, i, evidentment, que no substitueixi, en els objectius de desenvolupament, en cap cas l'imprescindible desenvolupament dels sectors industrials o del sector primari. I que basi i fomenti la seva qualitat amb relació a la sostenibilitat, a la sostenibilitat entesa no només mediambientalment, sinó en tot un sentit ampli, i allò que en diem la «responsabilitat», especialment cap a les persones que hi treballen, perquè és molt fàcil dir: «Sí, sí, han de tenir uns sous dignes», però després no ser capaços d'intentar que els convenis que s'apliquin siguin els del sector.

En conseqüència, ens semblen correctes les propostes amb relació al pla estratègic, als plans territorials sectorials, a la innovació en el sector turístic, i ens sembla correcte que s'elaborin participativament –tot això vostè ho ha explicat. I de la mateixa manera compartim les demandes que s'hi fan amb relació a l'economia submergida, el frau, la precarietat laboral i la formació de les persones que hi treballen.

Veurà, doncs, que les esmenes presentades són –i que han estat acceptades menys una– totes d'addició. Les dues primeres tenen relació amb el tipus d'inversió pública, i així afegim el punt que parla d'ajuts per a la modernització d'establiments obsolets a aquells que es vulguin comprometre amb els objectius de la Carta mundial de turisme sostenible, que són uns objectius molt concrets, no és només sostenible i punt, i aquells que volen obtenir la certificació de turisme responsable. És a dir, no podem resoldre l'obsolescència d'una part del nostre turisme en base a una actualització del model, sinó en base al canvi de model que definíem abans. Així mateix, proposem que la inversió

pública per a aquest canvi es faci cap a aquest turisme responsable i sostenible, que reconegui els valors socials del lloc d'estada, que fomenti, que faciliti l'accés a la cultura i ho faci de manera compartida entre els estadants i els residents, que crec que aquesta és la línia del canvi de model que proposem.

La tercera esmena és un punt referit a la proposta de decret del reglament d'allotjaments turístics, en el que creiem que falten concrecions: creiem que hi falta regulació amb relació als establiments, amb relació als allotjaments, amb relació als habitatges d'ús turístic, i creiem que falta deixar clar que hi ha competències municipals en aquests àmbits que són importants, i demanem que s'incloguin. Demanem que s'ofereixin solucions a la pressió que exerceixen sobre les persones que viuen en zones turístiques d'alta concentració –justament, aquesta falta de definició i inseguretats amb relació a aquest tipus d'allotjaments.

I per aquest mateix motiu, la següent esmena té relació amb el suport i la necessària col·laboració amb els municipis, sense envair competències –col·laboració–, perquè puguem desenvolupar plans urbanístics específics sobre allotjaments turístics.

Finalment, la darrera esmena és un afegit a la seva proposta d'incrementar la inspecció per evitar el frau i la precarietat laboral, per tal de revisar, també, la correcta aplicació dels convenis sectorials, especialment en el cas de subrogacions. Curiosament, aquesta vostè no ens l'ha acceptat, perquè sembla que hi ha supeditat l'acceptació de Junts pel Sí, que sembla ser que no la volia. I pregunto: el PSC no està d'acord en garantir que es respectin els convenis sectorials i Junts pel Sí tampoc? No entenc per què no se'ns accepta.

Tot i això, tal com he dit, estàvem d'acord en el que proposaven inicialment, i, per tant, que no l'accepti no exclou que hi puguem votar a favor, perquè ja hi estàvem d'acord inicialment. Per tant, votarem a favor de tot el conjunt de la seva moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Diputados, *conseller*, la moción que nos presenta el Grupo Parlamentario del Partido Socialista yo la llamo la «moción oxigenada». Y me voy a explicar –me voy a explicar–, porque es una moción tan generalista, tan poco comprometida, tan difícil de enmendar... Dirá usted: «Bueno, podría haber hecho algo.» Es que era muy complicado, señor Bruguera; muy complicado, porque usted se mueve en el terreno de las vaguedades y de las generalidades. Y con una finalidad clara, que a mí, por lo menos, no se me escapa; como decía: dar oxígeno al Govern –y ahora entraré al detalle– y al mismo tiempo a la señora Colau, con la que su partido gobierna en Barcelona. Por tanto, usted ha querido contentar a todo el mundo, y eso en política, como en la vida, es imposible, fíjese lo que le digo.

Por tanto, también le quiero hacer un matiz. He seguido su interpelación. Hombre, que usted en el debate que tuvo con el *conseller* critique la reforma laboral cuando los resultados están ahí. Los campeones del desempleo: ¿los resultados del paro los va a criticar usted? Podrían ser mejores, claro que sí, y podríamos ser más guapos, más altos, pero la realidad es que la reforma laboral ha funcionado, por tanto, ese argumento decae, aunque solo sea por el peso de la cruda realidad.

Y como decía, es una moción que da oxígeno al Gobierno, efectivamente. Claro que la acción política necesita planificación. Claro que los planes estratégicos deben elaborarse; de hecho, está en el artículo 131 de la Constitución española y, por tanto, esa es una misión fundamental que la acción política de cualquier gobierno responsable y competente debe acometer. Pero también –también– hay que invertir, hay que destinar recursos, y en eso la Generalitat y los presupuestos hacen un flaco favor a la necesaria preocupación, el necesario interés, la necesaria implicación que debe llevar la acción de gobierno en lo que es la promoción de la actividad turística. Y esto, desgraciadamente, tampoco ha salido mucho en el debate.

Entonces la planificación, perfecta. Pero, como decía, si encima la planificación no se cumple, entonces apaga y vámonos. Porque, claro, que el señor Bruguera, como de-

cía..., Grupo Socialista, ¿eh?, no lo quiero personalizar en el señor Bruguera para que no piense que hay ningún tipo de animadversión, lo digo porque es el autor, en cualquier caso, imagino, del texto. Pero, como decía, que el Grupo Socialista de alguna forma le dé, bueno, pues, eso, la opción al Gobierno de decir: «Bueno, ahora usted puede presentar el plan estratégico en el segundo semestre de 2017.» Hombre, llegamos tarde, efectivamente. Aquí la señora Candini decía que el Gobierno, que la *conselleria* está trabajando a destajo. Pues, desde luego, planificando no, porque el plan debería haber sido ya traído a la cámara, y eso no ha sido así. Por tanto, claro, la moción de alguna forma le da oxígeno, echa una mano al Govern cuando debería haber sido criticado duramente por ese incumplimiento político, que nos parece relevante.

Por otro lado, decía también: la moción da oxígeno –también el Grupo Socialista– a la señora Colau, en el Ayuntamiento de Barcelona, efectivamente. Porque estamos viendo que están gobernando con ella y lo de Barcelona no tiene nombre. Lo de Barcelona, lo que está pasando en la ciudad de Barcelona, es turismofobia, y eso nadie lo critica con la suficiente contundencia. Tienen al sector turístico en Barcelona en pie de guerra. Y aquí tampoco el Govern debe eludir responsabilidades; dirá: «Respetamos la autonomía local.» Hombre, pero la acción de control, la acción de tutela, la acción de colaboración que la Generalitat tiene también en ese tipo de políticas está ahí, y tampoco la están ejerciendo.

Por tanto, me parece que, en cualquier caso, desde luego el hecho de que nos aboquemos a la turismofobia cuando lo que hay que hacer es ser más imaginativo y menos prohibitivo..., entiendo que es la línea que debería seguir la acción política tanto de la Generalitat como la de los ayuntamientos.

Voy acabando, porque el tiempo es así de exigente. El resto de la moción nosotros la vamos a apoyar; por tanto, fíjese que no vamos a hurtarle ese respaldo, pero por las carencias que tiene la moción y sobre todo por la falta de implicación y de compromiso.

Y sí que queremos decir que, con relación a lo que es la necesaria intensificación y el reforzamiento de las actuaciones inspectoras en la lucha contra el fraude..., es decisiva. La economía sumergida debe ser combatida sin cuartel. Por tanto, la Generalitat, el departamento, debe destinar todos los recursos a su alcance para que eso sea una realidad.

Por tanto, en definitiva, y para acabar con la intervención, respaldamos la moción, pero le pedimos, como digo, un modelo más claro, más explícito y, sobre todo, más comprometido.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, presidenta. Al senyor Santamaría, simplement, sense voler entrar en polèmica, li preguntaria si ha tingut ocasió de parlar amb les autoanomenades «kellys», amb les netejadores de pisos. I, en tot cas, que hi podria haver presentat alguna esmena, que és l'únic grup que no n'ha presentat.

Respecte del debat creixement, decreixement, sostenibilitat, etcètera, permetin-me que en posi dos exemples. Primer, el meu poble, l'Escala, probablement no ha de créixer més –i, si volen, ha de decreïxer– en segona residència, però segurament ha de créixer en places hoteleres. Per tant, no generalitzem, si us plau –no generalitzem.

Segon –entre cometes, m'ho invento–: aquest mes d'agost passat s'ha incrementat a la Costa Brava un 5 per cent el nombre de turistes. Segona afirmació –entre parèntesis, no me la invento–: el mes de maig passat, l'anterior, a la Costa Brava ha decrescut en un 5 per cent el nombre de turistes. Bé, això és el que hem d'aconseguir. No anem bé si el mes de maig disminuïm i el mes d'agost augmentem. I això ha passat, conseller: aquest mes de maig la Costa Brava ha rebut menys turistes que l'any passat. I, per tant, quan parlem de sostenibilitat, quan parlem de reequilibri, quan parlem de desestacionalitzar, estem parlant d'això, estem parlant de que hem d'aconseguir que els mesos que no són punta aconseguim millorar l'oferta i la demanda, eh?, estem parlant d'això.

I acabo, simplement, dient que en aquesta geometria variable que hem hagut d'utilitzar perquè tots els grups parlamentaris excepte el Partit Popular hi han presentat esmenes –i, a més a més, esmenes en positiu i ho he d'agrair a tots els grups–, he de dir que hi havia transaccions que s'havien de signar entre tres grups parlamentaris i, per tant, no ha sigut possible en tots els casos..., malgrat que tant el senyor Saladié com el senyor Vidal saben que per la nostra part no hi hauria hagut inconvenient en incorporar alguna de les esmenes que no s'hi han pogut incorporar, però que al final jo crec que ha sortit una moció prou rodona.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Bruguera.

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

Senyor Santamaría, per què em demana la paraula?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, señora presidenta, para pedir votación separada...

La presidenta

Sí.

Sergio Santamaría Santigosa

...del punto 5 bis. Y para unas breves alusiones en relación con el señor Bruguera, muy breve.

La presidenta

Treinta segundos.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señor Bruguera, el que un grupo parlamentario no presente enmiendas le debería, en este caso, de enorgullecer: quiere decir que la moción se puede respaldar. Lo que pasa, que la moción, insisto, cuando lo que intenta es contentar a todos, pues, efectivamente, ¿para qué enmendarla?, si de eso se trata en última instancia, ¿no?

La presidenta

Senyora Candini, per què em demana la paraula?

Montserrat Candini i Puig

Per demanar votació separada també del punt 5 bis –ja ho ha dit el diputat– i del punt 4 –4 i 5 bis. Gràcies.

La presidenta

D'acord. Senyor Saladié, per què em demana la paraula?

Sergi Saladié Gil

Per demanar votació separada, també: dels punts 5, 6, 7 i 8. I es podrien votar conjuntament.

La presidenta

Els 5, 6, 7 i 8.

Sergi Saladié Gil

I es poden votar junts.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Els punts 5, 6, 7 i 8 es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* No? *(Veus de fons.)* Sí. O sigui, votarem els 5, 6, 7, 8 conjuntament, el 5 bis i el 4, perquè són les votacions que han demanat. Sí? *(Pausa.)*

Doncs, començarem votant aquests conjuntament: 5, 6, 7, 8; després el 4, després el 5 bis, i després la resta de la moció, d'acord? *(Pausa.)*

Doncs, votem ara els punts 5, 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Els punts han estat aprovats per 117 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 5 bis.

Comença la votació.

El punt 5 bis ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 77 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre el turisme ha estat aprovada per 118 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la coeducació

302-00163/11

El següent punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la coeducació, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

(Remor de veus.)

Si us plau, com sempre, ja saben que els demano que surtin de pressa i en silenci per poder continuar amb la sessió.

(Pausa llarga.)

Silenci, si us plau. Senyora Albiach, quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. Com que la moció ja la tenen i l'altre dia ja vam explicar una mica a la interpellació quin era l'objectiu d'aquesta moció, aprofitaré la meua intervenció per a dir dues coses.

La primera és que, després de la interpellació que vaig fer fa quinze dies, vaig començar a rebre uns certs missatges per xarxes socials que venien a dir el següent: «Si les dones no esteu als llibres de text, és perquè no heu de ser-hi, perquè a la història tampoc heu fet gran cosa, no?» Aleshores voldria aprofitar aquesta intervenció per a respondre-hi breument. *(L'oradorariu.)* No em mireu amb aquesta cara; estic mirant l'Anna Simó, que és com de «no puede ser»; doncs, sí –sí, sí–, passa. Aleshores, si aquesta gent no ho sap, doncs, ho explicarem breument. A les universitats del món està el *women's studies*; aquí tenim grups a la Universitat de Barcelona sobre recerca universitària de filologia i gènere, de dones i literatura, però és que a més també poden consultar els cinc volums de la *Història de les dones a Occident*. Per tant, aquí tenen camp per córrer i per a aprendre el que hem anat fent les dones al llarg de la història.

Però a més insistiria en allò que vaig dir l'altre dia: allò que fan i sobretot que han fet les dones s'ha oblidat sistemàticament per la part hegemònica de l'acadèmia. L'altre dia ja en vaig posar uns quants exemples i avui n'afegiré un parell més. La María Lejárraga va escriure moltes de les obres de teatre que va signar el seu marit, el Gregorio Martínez Sierra, però és que, a més, avui ja sabem que part de les troballes de l'Einstein es deuen a la seua primera dona, que era la Mileva Marić, que també era física, i al final tot va ser atribuït a l'Einstein.

Però és que, a més, del que els llibres de text no parlen mai és de quina és la situació de la comunitat, de quina ha sigut la subsistència... I ens hauríem de plantejar si és més important el que han anat fent les grans figures del patriarcat –els reis, els generals– o la història de les comunitats, i, com he dit, de la seua subsistència. Perquè, a més, no es tracta d'afegir a la història de sempre la història de les dones com si fos un afegitó, com si fora un complement, sinó que el que cal és reescriure la història i canviar la història on estiga present la vida quotidiana de la gent, els seus problemes, i que les seues aportacions estiguen al centre, no? Pretendre que la història dels homes i, en el nostre cas, dels homes blancs occidentals, i també fins ara heterossexuals, és la gran història universal és la gran mentida del món, i per a desmuntar aquesta mentida cal fer pedagogia i nosaltres creiem que s'ha de començar des de les escoles.

I la segona cosa que volia dir en esta primera intervenció, i que serà molt breu, és donar les gràcies. Gràcies a totes les persones que durant dècades han lluitat per a defensar el dret a qui volem ser, a estimar a qui ens ve de gust; persones que han sigut represaliades per haver estimat, per haver plantat cara als atacs masclistes i homòfobs, persones que han sigut perseguides i assassinades, persones que han perdut la vida per la intolerància i la incomprensió aliena.

Volíem donar les gràcies a totes elles per la seua lluita i per haver-nos demostrat el vertader significat de les paraules «orgull», «llibertat» i «dignitat».

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora María José García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, señoras y señores diputados... Si lo que nos preocupa es mejorar la sociedad para que cualquiera, sea hombre o mujer, pueda desarrollar sus talentos, cualidades, aspiraciones, gustos, en eso nos encontrarán. Si lo que nos preocupa es que cualquier alumno, sea niño o niña, encuentre en el sistema educativo oportunidades, estímulos, herramientas para convertirse en una persona realizada, feliz, reconocida, que aporte a la sociedad, en eso nos encontrarán. Nosotros creemos en la igualdad de oportunidades de partida, en la no discriminación, la no exclusión, el respeto a lo diferente. Creemos en la obligación de una sociedad justa e inteligente que no desperdicia recursos de remover cualquier dificultad para que la única limitación a cada persona sea la que se imponga ella misma.

Pero si lo que se pretende es aplicar esquemas anacrónicos, tergiversar la realidad de las cosas, imponer, prohibir y al final ideologizar nuestras escuelas con la coartada de la defensa de las mujeres o de la diversidad, en eso no nos encontrarán. Es sencillamente la trampa de la corrección política en la que no vamos a caer. Esta moción no soluciona las causas ni de la desigualdad ni de la discriminación. Propone recetas que lleven años aplicándose, imponiéndose y fracasando, y todo al servicio de una ideología.

De hecho, por evitar el machismo sin aplicar el sentido común se cae en él. Por ejemplo, ¿es que las niñas no juegan al fútbol? Pues, miren, cada día más, porque les gusta. No hay que estigmatizar, hay que dar más libertad. Votaremos en contra de organizar el patio según espacios ficticios que roten, aparezcan o desaparezcan según el día de la semana: dejemos a los niños jugar en libertad, elegir a qué juegan, con quién juegan, dónde juegan, sin estigmatizaciones.

O lo del lenguaje sexista. Los servicios lingüísticos del Parlament, nada dudosos, lo dejan bien claro en este informe: no aconsejan los desdoblamientos; ya saben, lo de «alumnos/alumnas». Perdón, esa era la moción, este es el informe. De hecho, dicen literalmente que los desdoblamientos resultan «carregosos i reiteratius, fan feixuga la lectura, dificulten la comprensió del text i s'oposen al principi d'economia en el llenguatge.» Es más, añaden que el uso de desdoblamientos «acaba tenint un efecte segregador, perquè representen les dones com una subespècie del conjunt, d'una manera discriminatòria». Y aclaran que el uso del masculino genérico es un recurso propio de las lenguas románicas porque es el género débil.

Pero Catalunya Sí que es Pot, que sabe de lenguas más que los lingüistas, decide que es mejor inventarse y saltarse la gramática en las escuelas, una cosa muy propia, aunque se produzca un efecto segregador. Nuestra enmienda, que quería incorporar esta opinión de los lingüistas, no ha sido aceptada.

O lo de la perspectiva de género en los libros. ¿Hay algo más segregador que obligar a publicitar a las mujeres? Lo que hay que procurar es que las personas que más han aportado al conocimiento salgan en los libros, no de forzar la presencia de las mujeres a peso. Tampoco esta enmienda ha sido aceptada. Yo creo que debemos de ser valiosas, no de parecerlo, porque nadie tiene que regalarnos nada.

O lo de violencia machista. ¿Por qué limitarse al hombre como la parte fuerte que abusa? ¿Y qué pasa con las parejas homosexuales? ¿No es machista y anacrónico excluir estas relaciones? Tampoco esta enmienda ha sido aceptada.

La parte de docentes, muy intervencionista. Hemos querido eliminar tics ideológicos, autoritarios y partidistas, pero no se nos ha aceptado.

Formación afectivo-sexual. Creemos que no debe imponerse sino promoverse, adaptada por expertos a los niveles de madurez de cada etapa, y, por supuesto, de acuerdo con el proyecto educativo de cada centro, respetando su autonomía y el derecho que los padres ejercieron al elegirlo. Tampoco estas enmiendas se han aceptado.

La moción que nos presenta Catalunya Sí que es Pot tiene una fuerte carga ideológica, doctrinaria, intervencionista e incluso autoritaria. Por ejemplo, interpretar la «coeducación» como sinónimo de «educación mixta» es simplista. «Coeducar» es sinónimo de educar en igualdad, sin privilegios ni discriminación, y en esto sí nos encontrarán. Pero imponer a quien no la quiera educación mixta con la excusa simplista de que eso sí es igualdad de oportunidades es autoritario y vulnera dos libertades constitucionales: la de enseñanza y la de elección de los padres. Y llamar a la educación diferenciada «segregadora» es inocular ideología y tergiversar una realidad que no es discriminatoria.

Y como para nosotros la libertad está por encima de lo simple, de la ideología y de la tergiversación, votaremos en contra de los puntos 1 y 2. Por cierto, ¿saben que salen más vocaciones técnicas femeninas de la diferenciada que de la mixta?

En definitiva, ninguna de nuestras enmiendas ha sido aceptada ni se ha transaccionado, a pesar de nuestra disposición y voluntad. Y por eso, en estos puntos... haremos una abstención general, todo y que podríamos, alguno, votarlo a favor, porque compartimos el objetivo de erradicar la discriminación, el acoso y la segregación en las escuelas, pero no queremos ser cómplices de una moción que sigue destilando en su lenguaje, soluciones y trasfondo un proyecto de imposición ideológica en todo el sistema educativo.

En realidad, todo se resume en respetar a todos, sin excluir a nadie, precisamente lo que Catalunya Sí que es Pot ha demostrado que no tiene con relación, por ejemplo, a los catalanes que nosotros representamos.

Muchas gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació té la paraula la senyora Marta Moreta, del Grup Parlamentari Socialista.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats... Les dones som al capdavant de la precarietat laboral, sembla que la igualtat encara no és per a nosaltres. I ho dic lligant-ho amb el que la senyora Albiach deia al principi: la sort és que només són uns quants i reduïts, esperem que no torni a passar. Només començar per aquí, perquè em sembla greu, realment.

En diversos seminaris i formacions de mestres s'evidencia que hi ha una manca, una mancança real, dels continguts de gènere. De fet, si em deixen una miqueta, en clau estatal, hi ha quaranta-quatre universitats que imparteixen graus d'educació infantil i de primària, i hi ha, evidentment, una anecdòtica presència de continguts d'igualtat i de gènere. En aquestes quaranta-quatre universitats, n'hi ha onze que incorporen assignatures amb continguts explícits d'aquests dos temes, i en nou d'aquestes, nou universitats, són una assignatura obligatòria.

Si bé les universitats han desplegat unitats d'igualtat, i s'han creat centres d'estudis, i de dones, de gènere, i s'han organitzat grups de recerca, el discurs de la igualtat no està impregnat de forma plena ni en les concepcions ni en les pràctiques docents. Les absències en plans d'estudis d'assignatures i de continguts sobre igualtat s'acompanyen d'altres problemes que no estan resolts; entre d'altres, l'escassa inclusió de referències bibliogràfiques de les aportacions de dones en assignatures no específiques de gènere. I encara és majoritària la feminització de l'ofici de mestres, i això és molt fàcil de veure si ens mirem qui imparteix les classes en les nostres escoles d'infantil i de primària.

Aquests fets s'acompanyen i es reforcen mitjançant els usos del llenguatge, que exclou la diferència sexual. La conseqüència és que la formació de mestres, podríem dir..., que es diu un excés de tolerància de desigualtats en gènere. Les desigualtats de gènere

no són de segon ordre, no ho haurien de ser, i no haurien de ser excloses de la presa de decisions polítiques i pedagògiques.

M'agradaria també que el Govern, i aprofitant que hi ha la consellera, em digués per què no se segueixen les orientacions del Programa de millora i innovació en la formació de mestres –sé que no és un moment per interpel·lar, però ho aprofito. El debat no està tancat i es fa necessari reactivar espais de reflexió compartida entre les universitats i les escoles –en la formació inicial, en la formació permanent, durant el curs, a les escoles d'estiu– que ens permeti mostrar aquelles parts no visibles del gènere que històricament no han estat resoltes.

La igualtat encara té molt camí per recórrer, també en la formació de mestres. No tot està dit i està fet per incorporar temes de coeducació, equitat i inclusió. La coeducació no és només l'escolarització mixta; no és només l'organització d'espais, jocs i joguines de centres escolars, ni en les àrees diferenciades; no és només l'adaptació del llenguatge gràfic, escrit o oral dels centres escolars; no és només la introducció en els currículums a tots els nivells de la perspectiva de gènere i la visibilitat de les aportacions de les dones, ni tampoc és la visualització positiva de la diversitat sexual, afectiva i de gènere.

Quan parlem de coeducació parlem d'un canvi cultural, de valors, de visió del món envers la cultura androcèntrica, centrada en els homes. La coeducació no només és una escola mixta, és un canvi cultural molt profund. Potser és moment de començar a parlar d'«equitat», i que de «coeducació» ho anem deixant. M'arriscaré que algunes pedagogues i pedagogs em qüestionin aquesta afirmació, però jo, com a professional de l'educació, ho veig així, i, per tant, començaré parlant d'equitat. Hem de parlar d'igualtat i equitat, principi d'igualtat d'oportunitats, com diu una bona amiga meva pedagoga, Isabel Carrizo.

I concretant en les esmenes, i per acabar, donar les gràcies a la diputada Albiach perquè ha permès introduir-hi gairebé totes les esmenes. Només fer un petit esment –i acabo, presidenta–: que en un dels punts demanàvem que sigués obligatòria la formació i en aquest punt no s'ha pogut transaccionar, i, per tant, ho lamentem.

Amb tot, votarem a favor de totes les esmenes i de tota la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Moreta. A continuació té la paraula la senyora Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Com que encara hi ha persones que no saben que les dones hem fet moltes coses al llarg de tota la història, començaré citant una gran dona, que és la Simone de Beauvoir, potser més coneguda com a filòsofa, però també una gran escriptora, amb obres fantàstiques com *La mujer rota* o *La ceremonia del adiós*. I començaré citant la seva obra més coneguda, que és *El segundo sexo*, que a l'inici del seu volum II diu: «Así, la pasividad es un rasgo que se desarrolla en ella desde sus primeros años. Pero es falso pretender que ese es un dato biológico; en verdad, es un destino que le imponen sus educadores y la sociedad.»

Ja han passat gairebé setanta anys des de la publicació d'aquest llibre, fonamental per a la història del feminisme, i moltes coses han canviat, afortunadament, des de llavors, tot i que alguns sembla que no se n'han assabentat. I, per començar, ha canviat, evidentment, el feminisme, que ha donat lloc a diferents pràctiques i a diferents posicionaments teòrics, de vegades enfrontats entre aquests. Però malgrat això, crec que tothom pot estar d'acord en la importància de l'educació i dels educadors en la formació dels rols de gènere. I per això vull agrair especialment a la senyora Albiach la presentació d'aquesta moció, perquè tracta d'un tema molt important. I si hi ha persones que li diuen això a Twitter, encara queda més clar que és necessari parlar d'aquests temes.

En un dels punts de la moció es parla de la necessitat d'organitzar el pati de forma equitativa. I això em va recordar una petita anècdota que volia compartir avui amb vostès: fa molts anys, més o menys el curs 2000, jo treballava a una escola de Rubí; el pati era més aviat petit, en realitat era la pista de futbol i poc més. Llavors, els nens –en aquell cas, senyora Cuevas, només hi havia nens jugant a futbol– ocupaven tot l'espai, i les noies i els nois que no volien jugar a futbol quedaven, literalment, als marges, a més, amb la possibilitat que els donessin un cop de pilota, perquè l'espai era realment petit.

Llavors, jo feia guàrdies de pati, mirava això i trobava que era absolutament injust, i vaig proposar que s'alternessin els dies. Al principi va crear una miqueta de reticència, es va aprovar i la veritat és que va funcionar molt bé durant tot el curs. Després ja no m'hi he tornat a trobar perquè als altres instituts que he treballat la veritat és que els patis eren grans i no hi havia aquest problema. Ha passat molt de temps, gairebé vint anys des de llavors i aquestes pràctiques s'han anat estenent, segurament més a primària que a secundària. Però, en tot cas, el que sí que és evident és que hi ha una reflexió sobre qui ocupa l'espai i per a què.

En general estem força d'acord en el plantejament d'aquesta moció i només hi hem presentat tres esmenes. Dues d'aquestes eren per treure la paraula «obligatori», perquè no es pot obligar el professorat a fer un curs concret, eh?, i menys en una època en la que es treballen més hores per menys diners. De fet, la moció afegia un punt que deia que ja es compensaria d'alguna manera, però no explicava com, perquè és que no hi ha manera; és a dir, ni els professors poden tenir més dies lliures, ni se'ls pot reduir l'horari lectiu. Llavors agraïm que hagin tret aquest «obligatori» i que s'intenti que el màxim possible de professorat, de forma voluntària, pugui fer aquesta formació.

També vam proposar afegir un punt sobre el tema dels alumnes transgènere, perquè pensem que és una de les grans assignatures pendents del nostre sistema educatiu, i li agraïm la seva acceptació.

Nosaltres votarem a favor de pràcticament tota la moció, excepte els punts 1 i 2, perquè considerem que aquests dos punts suposen deixar a la incertesa moltes famílies, i això crea un problema. I nosaltres som més de solucionar problemes que no pas de crear-ne de nous. I la veritat és que canviar les regles de joc a meitat de la partida vol dir deixar desemparedades moltes famílies i sobretot els menors.

Nosaltres ho hem explicat moltes vegades: el nostre model és coeducatiu mixt, i considerem que aquest és el que ha de ser sufragat amb diners públics. Però és que no podem canviar una llei estatal des d'un parlament autonòmic. Aquesta llei s'ha de canviar treballant al Congrés, i no presentant un punt d'una moció a un parlament autonòmic.

I segurament aquest és un dels problemes de Podem, que quan enfoquen el debat educatiu ho fan més des de posicionaments ideològics que no pas pedagògics. I les iniciatives que presenten van més en la línia d'acabar amb la concertada que no pas de millorar les condicions del professorat; d'acabar amb els barracons, com ja hem fet nosaltres en diferents ocasions; de potenciar l'ensenyament de l'anglès, que també ho hem portat a aquest Parlament, o que els alumnes puguin tenir llibres de text gratuïts, que també ho hem portat al Parlament; de fet, ara sabem que Podem, malgrat dir que són defensors del bé comú, estan en contra de la socialització de llibres, cosa que costa una miqueta d'entendre.

En tot cas, nosaltres convidem Podem a participar activament al Congrés al Pacte nacional per l'educació promogut per Ciutadans i a fer aportacions pedagògiques per arribar al màxim de consens possible entre totes les forces polítiques i transformar, per fi, l'educació en aquest país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Sierra. A continuació té la paraula la senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats... Em sap greu, senyora Albiach, com encara hi ha gent que nega la història de les dones i el seu paper. I també em sap greu que es faci caricatura, o que s'agafi el rave per les fulles, o que s'acusi d'autoritàries les feministes que el que volem és situar en el seu lloc les dones, tant en la història com en el present i, sobretot, en el futur.

Deia, senyora Albiach, en la seva interpellació que no volia fer un debat estèril –l'hi deia a la consellera–, sinó que volia ser pràctica, que volia ser directa, que volia fer posar en marxa el que aquest Parlament ha aprovat en matèria de coeducació. De fet, en marxa ho està, en allò mandatat per la legislació en l'Estatut, la LEC, la Llei per erradicar la violència masclista o la Llei contra l'homofòbia. I també ho està allò aprovat pel

Govern, en especial –i també hi va fer referència la consellera– el Pla per a la igualtat de gènere en el sistema educatiu que es va aprovar el mes de gener de l'any 2015, i que estava previst a la LEC, que és del 2009, i al Pla estratègic de polítiques de dones de Catalunya, impulsat per l'Institut Català de les Dones.

Tant vostè com la consellera van exposar el canvi que queda per recórrer per a la igualtat efectiva entre homes i dones; com ha quedat palès en aquesta primera intervenció que ha fet, queda tant de camí per recórrer, senyora Albiach. Però també vam posar en evidència –i no reiteraré el que va dir la consellera– el camí recorregut en allò que competeix a l'àmbit educatiu, allò que toca per revisar l'enfocament dels continguts i de les metodologies d'ensenyament per avançar en la construcció d'un nou contracte social entre homes i dones, d'equitat de gènere i d'absència de qualsevol discriminació i desigualtat de tracte per raó de gènere.

Avui entre tots plegats crec que hem aconseguit pactar fer un nou impuls al camí que queda per fer. I vull agrair-li, senyora Albiach, també, la seva voluntat d'arribar a aquest acord. Hem treballat, el nostre grup, juntament amb el Govern i amb Catalunya Sí que es Pot, els continguts d'aquesta moció, que el nostre grup votarà favorablement en tot allò acordat, que són els punts del 3 al 8.

Hi ha dos punts, el primer i el segon, que s'han parlat i debatut en ple i comissió unes quantes vegades, també aquesta legislatura, de manera molt intensa, molt reiterada, i espero que sigui l'última, tot i que no sé ja si serà l'última vegada que ho votarem: ja no sé què més volen que argumentem, Junts pel Sí, ni que diguem.

En tot cas, avui tornarem a votar de manera diferenciada entre nosaltres, perquè hi ha dos punts de vista diferenciats al grup: un que diu que els punts 1 i 2 són contraris al que diu la LEC i a la legislació estatal vigent, i un altre que interpreta que els punts 1 i 2 precisament van en la línia del que preveu la LEC seguint la doctrina del consell consultiu en el seu Dictamen 294 sobre el projecte de la LEC. Per això, presidenta, demano votació separada dels punts 1 i 2.

I tornant a allò nou i que és d'interès per nosaltres, celebrem que s'hagin acceptat les nostres aportacions i en voldria destacar algunes qüestions molt ràpid. El punt 3.1, els espais exteriors dels centres: compartim que cal organitzar-los perquè siguin realment espais d'oportunitats educatives, de transformació i de convivència, i sobretot fer-ho respectant el projecte educatiu i l'autonomia dels centres, en què creiem, com a grup parlamentari, que està regulat en un decret de l'any 2010, de desplegament de la LEC. Volia fer referència que hi ha un espai específic dins del portal educatiu XTEC en materials per a l'ús educatiu i coeducatiu dels espais exteriors.

O el punt 3.2, sobre el llenguatge gràfic dels centres: fer referència a que ja fa temps que existeix la Guia d'estil del Departament d'Ensenyament, que és del mes de juliol del 2015, referent també als usos lingüístics en els centres educatius..., gràfics en els centres educatius. O el punt 4.1, d'acord per al treball de continguts curriculars d'educació afectiva i sexual: hi ha molt de material penjat, també, al portal de la XTEC a disposició dels centres; és un bon punt de partida, com ho són els continguts curriculars que hi ha a primària i a secundària dins l'àrea de coneixement del medi natural i dins de l'àmbit científicotecnològic, respectivament.

O el punt 6: crec que és interessant que haguem pogut confluïr que la comissió departamental creada per al seguiment del Pla per a la igualtat de gènere en el sistema educatiu i la memòria d'avaluació que se n'ha de fer cada curs escolar, doncs, siguin l'instrument amb què es faci seguiment de les millores aprovades en aquesta moció. O el protocol concret per tractar alumnes transgènere: ja hi ha materials diversos al portal XTEC i orientacions elaborades pel departament que estan als documents per a l'organització i gestió de centres, de data 22 de juny de l'any 2017, pàgines 9 i 10, amb tot el detall per als centres pel que fa al protocol d'orientacions transgènere.

En tot cas, ho reitero: crec que aquesta és una bona moció, que s'està fent molt bona feina, que se'n pot continuar fent de molt bona. I vull agrair, senyora Albiach i la resta de grups parlamentaris, els quals s'han incorporat a la moció, la seva feina en pro d'aquest nou contracte social entre homes i dones.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Simó. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Com saben, el nostre grup parlamentari, precisament aquest matí, ha presentat una interpellació al Govern, a la consellera d'Ensenyament en matèria de segregació escolar; concretament, una sèrie de reflexions i de propostes sobre com el sistema educatiu ha de lluitar contra la segregació que aquest mateix genera dintre del sistema per tal de contribuir de forma ferma a la lluita contra la segregació social. Doncs, bé, la moció que avui se'ns presenta creiem que va plenament en el bon sentit en aquesta línia, és a dir, que és una contribució fonamental, des del punt de vista de la coeducació, a aquesta responsabilitat que ha de tenir el sistema escolar en lluitar contra la segregació social. Des d'aquest punt de vista, ens hem de sumar a les felicitacions i reconeixements a la diputada Jéssica Albiach, perquè ha fet una molt bona tasca en les concrecions que proposa en aquesta moció.

Efectivament, nosaltres pensem que el sistema escolar cal que faci una contribució molt més ferma, molt més decidida de la que ha fet fins ara en la lluita contra el patriarcat i contra la reproducció del masclisme i del patriarcat en la societat en general. I, per tant, això cal començar a fer-ho dintre de la mateixa escola.

Observem de forma dramàtica com la cultura patriarcal, com les relacions patriarcales avui es reproduïxen dintre dels nostres centres escolars; això és un fet, la qual cosa demostra que l'acció de les polítiques públiques en aquest marc és del tot insuficient i que, per tant, cal reforçar-la. Totes les propostes que es plantegen en aquesta moció van en el bon sentit i van en el bon camí per tal que, efectivament, l'escola, els centres escolars es puguin convertir en un espai públic, en un espai social de reforçament de la igualtat d'assoliment de la plena igualtat entre homes i dones, de convivència en diversitat i a la vegada amb equitat, i de respecte i de reconeixement a totes les identitats, a totes les opcions i a totes les cultures sexuals dintre del mateix espai escolar, que l'espai escolar es converteixi en un espai de reconeixement, de suport, de confort i de promoció d'aquesta diversitat.

I, bé, pel que fa als punts de la moció, nosaltres votarem favorablement a tots, també a aquells que s'han transaccionat, per això no hem presentat esmenes a aquesta moció. I pel que fa a aquells punts que no han estat objecte de consens i que fan referència a la qüestió, al debat entre coeducació i escola mixta, doncs, nosaltres també votarem a favor del que vostès proposen.

Nosaltres saben que proposem un procés de desconcertació de l'escola pública a casa nostra. Pensem que és una necessitat per realment fer un salt endavant definitiu en la lluita contra la segregació, i òbviament per on hem de començar és per desconcertar les escoles que segreguen per sexe, aquest és un pas fonamental. Ens és igual el que digui la LEC i el que digui el *sursuncorda*, ens és absolutament igual. Nosaltres pensem que aquesta és una qüestió tan essencial i tan de sentit comú que ja fem tard des del punt de vista de desobeir tota aquella legislació i imposició institucional que vagi contra el mínim sentit comú. Efectivament, qui vulgui centres escolars que reproduïxin el patriarcat, que es pagui la festa, però que no ens demani recursos públics per tal de donar continuïtat a aquest tipus de despropòsit.

I sap què passa, senyora Albiach? –sap què passa? Segur que està d'acord amb nosaltres: que el tema de les escoles que segreguen per sexe forma part del règim del 78, forma part del pacte d'Estat del règim del 78 i lamentablement també de les repercussions que aquest pacte va tenir a la Catalunya autonòmica. I això és quelcom que hem de tenir molt present, perquè, quan parlem de trencar amb el règim del 78 i de superar el règim del 78, també vol dir superar-lo aquí, i trencar-lo aquí i alliberar-nos-en aquí. I això, entre moltes altres coses, implica dir adeu definitivament a les escoles elitistes, a les escoles que segreguen per sexe.

Per tant, com ja hem dit, poden comptar plenament amb el nostre suport i amb el vot favorable a les seves propostes d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. Molt breument, perquè ja s'ha comentat. El que avui aconseguim és posar en marxa –i sí que dic «posar en marxa», senyora Simó, perquè realment hi havien moltes coses aprovades però que no estaven aplicant-se als centres educatius– una nova distribució i ocupació dels espais.

I nosaltres agraïm posar allò de l'autonomia de centre, però és que ho donàvem per fet, vull dir, no ho qüestionàvem en cap moment. La utilització del llenguatge inclusiu i no sexista als centres, seguir insistint en reescriure la història fent justícia de gènere, incloure com a continguts curriculars el que abans en dèiem «assignatura d'educació afectiva i sexual» i formar el personal docent i de suport educatiu en coeducació. I, senyora Moreta, no sap quin mal m'ha fet haver de traure la paraula «obligatori», però és que normativament no es podia.

I el tema de la no renovació dels concerts de les escoles que segreguen per sexe: sembla que quedarà novament aturat gràcies al Partit Popular, gràcies a Ciutadans i, en espera de veure quin serà el vot del PDECAT, però ja l'intuïm, gràcies al PDECAT també. I veiem com la dreta i l'*establishment* s'alien, bé, doncs, quan els toquen els fonaments del règim del 78, com comentava el senyor Riera.

I a partir d'ací, només agrair a la Marina Subirats i a la Mercè Otero la col·laboració que m'han donat pel que fa a la preparació de la interpellació i de la moció, i agrair a tots els grups parlamentaris la voluntat de sumar i les esmenes presentades que l'han millorat. I ho hem fet amb tots els grups parlamentaris, tret del Partit Popular. Prometo que ho vaig intentar, vam estar una llarga estona parlant la senyora María José García Cuevas i jo, però, com s'ha vist al seu discurs, ha sigut impossible perquè tenim postures irreconciliables. I només li demanaria que, ja que vostès governen a l'Estat, facin el favor d'aprovar uns pressupostos dignes per a la lluita contra la violència masclista, però no ens n'esperàvem menys, perquè vostès són els que celebren que estiga suspesa una part de la Llei d'igualtat del Parlament de Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. Un cop acabat el debat, estem cridant a la votació. Senyora García, per què em demana la paraula?

María José García Cuevas

Votación separada y una breve respuesta a la alusión.

La presidenta

Trenta segons.

María José García Cuevas

No sé si ha quedado claro que pedimos votación separada de los puntos 1, 2 y 3.1, que se pueden votar en un bloque, y para nosotros, también el resto de la moción –1, 2 y 3.1.

Y, bien, decirle a la representante de Catalunya Sí que es Pot que lamento mucho que no haya entendido nada de lo que he explicado –por lo que ha dicho se ve que no ha entendido nada. Y que, desde luego, la voluntad de transigir y de negociar vino por parte de este grupo, como decíamos, de encontrar un punto de encuentro, y de consenso y de sentido común, cosa que, con el apriorismo, la ideología, el tic autoritario y de imponer a todos lo que piensa una parte de la sociedad, que es lo que refleja la señora Albiach y lo que no ha querido aceptar, pues, no ha sido posible llegar a la transacción. Y, si no, para muestra, pues eso: que se haya aceptado al menos transaccionar con todos los grupos menos con el Partido Popular, a pesar de la voluntad que, reitero, hemos tenido.

Gracias.

La presidenta

Senyora Albiach, per què em demana la paraula?

Jéssica Albiach Satorres

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Jéssica Albiach Satorres

Sí. Señora García Cuevas, solamente una cosa: hagan el favor de aprobar unos presupuestos dignos en materia de violencia machista, porque nos están matando.

Gracias.

La presidenta

Senyora Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar votació separada dels punts 1 i 2.

La presidenta

Dels punts 1 i 2, sí. Es poden votar conjuntament?

Carlos Carrizosa Torres

Sí.

La presidenta

Molt bé.

Carlos Carrizosa Torres

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 1 i 2, i el 3.1, que votarem separatament, eh? El punt 1, el 2, el 3.1, i després la resta de la moció, d'acord? *(Pausa.)*

Per tant, votem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 65 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 65 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 3.1.

Comença la votació.

El punt 3.1 ha estat aprovat per 119 vots a favor, 7 en contra i 1 abstenció.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la coeducació ha estat aprovada per 118 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les subvencions públiques als mitjans de comunicació privats

302-00164/11

El setzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les subvencions públiques als mitjans de comunicació privats, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Albert Botran.

(Pausa llarga.)

Albert Botran i Pahissa

Bé; gràcies, presidenta... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Un moment, un moment, diputat. Esperem que surtin, perquè hi hagi silenci.
D'acord, senyor Botran, quan vulgui.

Albert Botran i Pahissa

Molt bé, ara sí, doncs. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, en la interpellació de fa quinze dies vam apuntar el que era un problema de manca de transparència en l'adjudicació de la publicitat institucional als mitjans de comunicació. Les subvencions sí que són públiques, però hi ha un problema, en la publicitat institucional, en conèixer el destinatari final: no són dades que publiqui l'Administració, sinó que han hagut d'espigolar alguns periodistes. I per què parlant de diners públics en els mitjans de comunicació parlem més de publicitat que de subvencions? Doncs, perquè al final, el volum que implica la publicitat institucional és més gran que les subvencions, i, per tant, té un pes encara més determinant en la política d'ajudes al sector dels mitjans de comunicació.

Si agafem l'exemple dels dos principals diaris de Catalunya... Doncs, per exemple, *El Periódico*, el 2015 en ajudes estructurals –subvenció– va rebre 460.000 euros; en publicitat institucional, 3 milions i mig. Això segons el mitjà Crític, perquè, hi insistim, eh?, són dades que treuen els periodistes, no que estan publicades pel Govern. I *La Vanguardia*, en ajudes estructurals va rebre 800.000 euros, mentre que en publicitat, 2.300.000. Per tant, acceptem-ho: en el sosteniment dels mitjans té més importància la publicitat institucional que les subvencions.

En menor mesura, però també com a via d'ajut als mitjans, hi ha les subscripcions del Govern i de les seves empreses públiques, i el segon punt d'aquesta moció, doncs, també demana transparència en aquest sentit.

Ja veuen que és una moció en què no pretenem modificar totalment aquesta dinàmica, sinó que el que volem és fer un primer pas demanant transparència, i un segon pas demanant coherència a qui rep els ajuts.

Reiterem el que vam dir fa quinze dies: els diners públics als mitjans privats tenen sentit si serveixen o bé per a la protecció de llengües minoritzades, o bé per a la protecció del pluralisme, o bé per a la protecció d'un sector industrial que pugui travessar una crisi. En llengües és un criteri totalment objectiu, queda clar; en pluralisme, doncs, evidentment, és un criteri més subjectiu i més problemàtic.

Avui que fa vint-i-cinc anys de l'operació Garzón, per exemple, quan fem memòria del que va passar aquell dia, aquells dies, ens ha de preocupar, doncs, el muntatge policial, ens ha de preocupar que la Guàrdia Civil torturés els detinguts, ens ha de preocupar que l'Estat no investigués les tortures, i posteriorment va ser condemnat pel Tribunal d'Estrasburg, però ens hauria de preocupar que en aquell va haver-hi un silenci gairebé unànime mediàtic.

Avui, el pluralisme en els mitjans gaudeix de més bona salut, perquè, en part, l'emergència dels digitals ha obert escletxes, i també l'existència de mitjans comunitaris amb certa força, doncs, també permet enriquir aquest pluralisme. Però als que reben diners públics cal exigir-los més compromís en aquest sentit. Per exemple, en la incorporació de dones en els seus espais d'opinió, i això ja ho diu una llei vigent, la 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes; un pluralisme que també s'ha d'expressar en el seu màxim grau en la campanya pel referèndum del proper 1 d'octubre, que la volem sencera i normal, tant pel sí com pel no, i un pluralisme que també té a veure amb la qualitat periodística dels continguts, i, per tant, en les condicions de treball dels professionals.

Finalment, en el tercer motiu que dèiem, que és la protecció, doncs, d'un sector industrial, el que també ens sembla una incoherència és que un mitjà que rep diners públics mantingui unes condicions laborals precàries per als seus treballadors o per als seus col·laboradors.

Esperem, doncs, que es puguin aprovar tots aquests punts i posar una primera pedra des d'aquesta institució, i, després, també, darrere de la qual haurien d'anar la resta d'institucions que ajuden els mitjans de comunicació, començant pels ajuntaments i les diputacions. Un primer pas, dèiem, de transparència, i tot seguit, a partir d'aquí, poder redefinir el marc legal per establir qui és millor que concedeixi subvencions i publicitat, i com s'ha de concedir perquè es compleixin els objectius de servei públic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Botran. A continuació, per a defensar les esmenes presentades per part de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Miri, la cito. Deia la presidenta Forcadell l'altre dia, al lliurament de premis Quim Regàs, de la qualitat democràtica, que la qualitat democràtica d'un país es mesura per la independència dels seus mitjans. Va insistir que cal defensar drets i llibertats dels periodistes perquè és el mateix que defensar els drets i les llibertats de la ciutadania, i va dir que cal estar molt amatents contra els abusos de poder i la vulneració de drets contra els periodistes, vinguin del poder polític o del poder econòmic.

Doncs, bé, entenem que la moció de la CUP va, en bona part, també en aquest sentit: posar fre a la compra de voluntats dels mitjans de comunicació, des dels poders polítics en aquest cas i des de les institucions, a partir dels recursos públics, amb subvencions, amb publicitat institucional o amb altres vies, com les subscripcions.

En aquest sentit, compartim plenament l'esperit de bona part d'aquestes propostes, algunes, per cert, incloses en la proposició de llei que vam fer Catalunya Sí que es Pot de modificació de les lleis audiovisuals, que dorm el son dels justos mentre estem treballant en la ponència conjunta. Però ho dic perquè probablement en la ponència conjunta ens estem centrant en altres elements, per consens de tothom, però farà que aquest tema probablement quedi aparcat, i és segurament en la llei on podríem i hauríem de resoldre-ho, més enllà de les necessàries mocions polítiques, no?, com aquesta que ens planteja avui la CUP, però que acaben depenent de la voluntat política de l'executiu per executar-les i per dur-les a terme, i, en canvi, blindar-ho d'una forma més efectiva seria introduint-ho amb modificació en la llei. Tenim la via: hi ha una llei dormint el son dels justos en el Parlament que proposa precisament algunes de les mesures que avui la CUP planteja en aquesta moció.

Coincidim també plenament en l'esperit de l'altra vessant d'aquesta moció, que explicava el senyor Botran, de la necessitat de més transparència en aquest àmbit, especialment pel que fa a la publicitat institucional i a les subscripcions. Ho hem dit reiteradament i ens felicitem que avui puguem tornar-ho a reiterar amb aquesta moció de la CUP.

Hi ha, però, un punt en què no coincidim, en aquesta moció, el punt de la polèmica; segurament, en la resta d'intervencions dels grups, doncs, també quedarà palès. És el subpunt 2.d, en el qual nosaltres havíem fet una esmena concreta. No podem aprovar el redactat final que ha quedat de la transacció del redactat de la CUP amb l'esmena de Junts pel Sí, perquè estem parlant –perquè ho sàpiga la gent que no té el text de la moció al davant– d'exigir que els mitjans de comunicació que acceptin publicitat institucional hagin de, també, publicar publicitat institucional sobre el referèndum de l'1 d'octubre, segons literalment el que vostès plantegen.

Mirin, a dia d'avui, sense conèixer les garanties que regiran la convocatòria, quan n'hi hagi, del que sigui que es farà l'1 d'octubre, la situació a nosaltres al que ens porta és a preveure escenaris que ni volem ni desitgem –i batallarem perquè no es produeixin, però ens porta a preveure'ls–, en què el que acabem fent és provocar un problema als mitjans de comunicació, amb aquest punt: posar-los en la tessitura d'haver de triar –parlo en els seus termes habituals del processisme– entre una legalitat o l'altra; posar-los en el problema, si no hi ha les garanties suficients des del Govern català, i per altra banda tenim un estat que arriba a prohibir fins i tot la publicitat o la difusió de la convocatòria que hi hagi per a l'1 d'octubre, posar els mitjans de comunicació en haver de triar què fan davant d'aquesta tessitura.

Nosaltres no volem col·laborar en posar aquest problema als mitjans de comunicació, i, per tant, ens abstindrem en aquest punt, i també en el següent, perquè fa referència a aquest, bàsicament –en el punt 3.

Ens hauria agradat més que acceptessin la nostra esmena, que és ben clara i creiem que respon al que hauria d'estar fent el Govern, que és fer complir un punt de l'Estatut de Catalunya, l'article 52, que diu que el Govern ha de vetllar per la garantia del dret a la informació a la ciutadania, i que aquest dret es garanteix quan es respecta la infor-

mació i els continguts, la dignitat de les persones i el pluralisme polític, social, cultural i religiós.

Creiem que en un moment com l'actual és això el que més majoritàriament segurament és necessari de garantir en el sector dels mitjans de comunicació privats: que no estiguem, com passa ara, subvencionant certs mitjans, especialment certs digitals, mancats de rigor, mancats de veracitat, i no diguem de pluralisme, de condicions dignes laborals o de condicions professionals. Per això, l'altra esmena nostra, que sí que ha estat acceptada i incorporada, respecte al respecte –valgui la redundància– als codis deontològics del sector.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ribas. A continuació té la paraula el senyor Jordi Cuminal, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Cuminal i Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Senyor vicepresident; consellera; secretari de Difusió, senyor Molons; diputades i diputats... En aquesta sessió d'avui hi haurà un moment de parlamentarisme d'aquell que tothom deixa els interessos de partit a banda i s'esforça per arribar a pactes i entre tots millorar les propostes que es plantegen. Crec que això passarà el dia d'avui, però aquest moment no passarà ara; segur que passarà, però malauradament no passarà ara.

La moció que plantejava la CUP és interessant i jo crec que, arran dels plantejaments que s'estan expressant, es demostra. I estem molt d'acord des de Junts pel Sí en el fons que planteja aquesta moció. Hi detectàvem alguns problemes de forma; hi detectàvem alguns problemes que podrien ser aprofitats per alguns per buscar una polèmica on no hi és, i per això nosaltres hem intentat fer-hi aportacions que puguin millorar-la o facilitar el consens.

Concretament, hi hem fet sis esmenes. Algunes són més tècniques. No hi entraré per no gastar el temps en temes bastant específics a nivell tècnic; em centraré en tres conceptes fonamentals. El primer, la clara voluntat de transparència. En la Llei de transparència, en les subvencions als mitjans, en qualsevol cosa que faci el Govern de la Generalitat, els màxims interessats –igual que tots, segurament– en la màxima transparència som nosaltres.

Arran d'alguna intervenció, i ara no tindrem temps, seria interessant fer un debat algun dia sobre les relacions entre transparència i manca de confiança per tot i sempre, i si això és bo per a la política i per a la salut de les institucions, però ara mateix no tinc temps per posar-m'hi ni una mica. Però crec que és un plantejament que ens hauríem de proposar, perquè a vegades ho arreglem tot amb fer-ho tot transparent i ensenyar-ho tot, i ens oblidem bastant de recordar com hem de transferir confiança entre nosaltres i confiança des de les institucions als nostres ciutadans. Però això és per a un altre dia.

Nosaltres teníem molt interès en diferenciar les subvencions de la publicitat institucional, perquè en el plantejament inicial de l'Albert Botran, de la CUP, es barrejava tot una mica. El Govern té interès en que empreses que en aquests moments tenen dificultats econòmiques generalitzades, com són els mitjans de comunicació, siguin sostenibles. Per tant, se'ls ajuda en forma de subvencions, amb unes normes clares, transparents, iguals per a tothom, etcètera, que no han variat massa governi qui governi perquè tècnicament estan ben fetes, per tant, això són les subvencions i això ajuda a que els mitjans vagin endavant. Però la publicitat institucional no és una via de subvencionar els mitjans: la publicitat institucional està feta perquè les institucions expliquin què fan i per què ho fan als ciutadans. Aquesta era una de..., aclarir aquest..., que per nosaltres era un malentès.

I per l'altra, el que la senyora Ribas deia que potser generarà polèmica, no? Què implica acceptar publicitat institucional per part del Govern? I aquí vull subratllar –i per això deia que potser no hi ha hagut prou parlamentarisme– que hem passat de dir que acceptar publicitat obligava la línia editorial dels mitjans a defensar una postura concreta, a dir que els mitjans lliurement han de decidir si accepten o no accepten les campanyes publicitàries de la Generalitat.

El que diu la moció és justament això, i, per tant, deixem de mirar-ho políticament i mirem-ho amb una relació comercial. Hi ha mitjans –ràdios, diaris, televisions– molt

progressistes, o que almenys s'identifiquen com a molt progressistes, que accepten publicitat de les empreses energètiques, i de les empreses financeres, i dels bancs i de les immobiliàries. I si tu mires la línia editorial d'aquests mitjans, no estan d'acord en tot el que aquestes empreses anuncien, però és un contracte mercantil, en el qual l'única decisió és: «Accepto o no accepto aquest anunciament dintre de la meua empresa?» –això és la publicitat institucional. Per tant, el que han de decidir és si accepten o no accepten la Generalitat com un anunciament dintre del seu...

He parlat dels mitjans més progressistes, i com que es parlava de la legalitat o de coses que poden ser alegal, podríem parlar també de mitjans conservadors i veure que en les seves pàgines..., com en dic de l'eufemisme? «Relax»? «contactes»? Això és el que ha de decidir el mitjà: si accepta o no accepta un tipus d'anunciament. Un cop s'accepta, i si s'accepta tot això, amb més motiu s'ha d'acceptar, només faltaria, la publicitat institucional del Govern del nostre país –només faltaria.

Per tant, el canvi substancial és: acceptar la publicitat institucional no obliga a que la línia editorial del mitjà de comunicació canviï ni una mica.

I crec que en això, llegit tal com ha canviat, i amb un bon esforç per part de la CUP, és on ens hauríem pogut posar tots d'acord. Segurament avui, com deia, o en aquest moment concret, no és el moment del parlamentarisme; a alguns els convé més poder fer algun tipus de discurs que pugui generar polèmica.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Cuminal. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Fernando de Páramo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Fernando de Páramo Gómez

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Vicepresident, consellera, diputats, diputades, gent que ens acompanya... Bien, antes que nada, yo creo que es justo felicitar al diputado Botran por el trabajo en esta moción. Vamos a estar de acuerdo en la mayoría de los puntos de transparencia. Yo creo que los que sí tenemos credibilidad en estos asuntos tenemos que trabajar duro en materia de transparencia; los que han gobernado durante tanto tiempo, subvencionando directamente a medios y los que están controlando directamente la televisión, pues, no tienen tanta credibilidad en este aspecto, y, por tanto, creo que es bueno que los que sí que la tenemos peleemos en este asunto, y, por tanto, felicitarle por esa propuesta.

Yo creo que además el Govern y la *conselleria* de la señora Munté lo están haciendo tan mal con TV3 que han puesto de acuerdo a toda la oposición, incluida la CUP. Yo creo que eso es también –antes, que hablaba el señor Cuminal de «parlamentarismo»– positivo para el parlamentarismo, en este caso por lo mal que lo hacen, no por lo bien que lo hacen. Pero, en cualquier caso, es positivo que toda la oposición al completo, incluida la CUP, estemos de acuerdo en muchos temas; solo hay que ver las sesiones de control de la corporación, donde se queda solo, lógicamente, el grupo que da apoyo al Gobierno.

Por un momento pensaba, también es verdad, en esta moción que hablaríamos de temas serios, solo de temas serios, como es la transparencia, pero el monotema ya sabemos que siempre tiene que estar ahí. Y, efectivamente, hay un punto en el que se habla de que se haga una campaña de otro 9-N bis, que es a lo que vamos, por lo que ustedes cuentan estos días.

Pero nosotros vamos a votar en contra de ese punto. Vamos a votar en contra de ese punto básicamente porque ya se hace cada día, esa campaña en TV3, del 9-N bis. Por tanto, no tiene sentido que votemos una moción en la que aprobemos hacer una campaña sobre el 9-N cuando cada día TV3 hace campaña ya sobre el 9-N. Por tanto, estaríamos votando a favor de algo que ya hace, y creemos que no es serio.

Y ya, permítanme, para ir terminando..., bueno, como le digo, votaremos en contra de esos puntos que hacen referencia a una campaña que ya existe y que está permanentemente en TV3, que es la campaña del 9-N bis.

Pero, si me permiten una reflexión más allá de la moción, que creo que es importante que la hagamos todos, y es que las mociones de TV3 en este Parlamento, perdónenme

la expresión, pero no sirven de nada. Aprobaremos la moción de hoy, espero que sí, en materia de transparencia. Ya le he felicitado. Creo que hay muchísimo que hacer para corregir tantos años de subvenciones a dedo de Convergència, hay muchísimo trabajo. Pero –llámenme iluso– cuando hacemos una moción relacionada con TV3, se queda en un cajón, siempre se queda en un cajón.

De hecho, el 6 de abril este Parlamento aprobó una moción que tenía dos puntos muy sencillos, entre otros, que hablaban, por un lado, de la reprobación del director de TV3; ya saben, ese director que ha insultado directamente a partidos políticos que se sientan aquí y que defendemos unas ideas democráticamente, que hace actos con «esteladas» de la ANC, el director de TV3; ese mismo director de TV3 que insulta directamente y que hace actos con «esteladas», este Parlamento decidió que teníamos que reprobarlo. Pues, bien, todavía está esa moción en un cajón.

Y además, también, en esa misma moción, como ustedes recuerdan, se hablaba de la dimisión... Ya saben, ese verbo, «dimitir»: es un verbo que está en desuso en la política española, y en concreto en este Parlamento también tenemos casos muy recientes. Y se pedía la dimisión de la señora Llorach, una dimisión en la que toda la oposición, junto con el apoyo de la CUP, entendíamos que era necesaria porque esta señora dijo que venía de forma temporal y lleva atornillada en la silla..., un año y medio, va a hacer. Y entendimos, este Parlamento, de forma democrática –ustedes, que son tan demócratas–, que lo que había que hacer era que dimitiera.

Pues, bien, ¿ha dimitido la señora Llorach? No. ¿Se ha reprobado al director de TV3? No. ¿Lo ha decidido este Parlamento democráticamente? Sí. Por lo tanto, permítanme que sospeche de que estas mociones de TV3 tienen poco recorrido; no sé por qué, pero en ese cajón donde tienen ustedes la ley de transitoriedad meten también las leyes de TV3 y las mociones de TV3, y las encierran, y las cierran con llave.

Entonces, ¿aprobarémos las mociones que hablen de transparencia? Por supuesto. Pero señor Botran, creo –creo– que se va a volver a quedar en el cajón, y que, igual que la señora Llorach sigue cobrando su sueldo, igual que el señor Sanchis sigue haciendo conferencias con la ANC, también esta moción se va a quedar en el olvido.

Y yo creo que es grave para el parlamentarismo –usted que hablaba de «parlamentarismo», diputado Cuminal– que lo que se decide democráticamente se quede en un cajón. Entonces, especialmente para aquellos que reparten carnets de demócratas, especialmente para aquellos que dicen que solo hay democracia si se repite un 9-N y que los que no queremos repetir un 9-N no somos demócratas y somos el hombre del saco, para todos esos, decirles que lo primero que hay que hacer es aceptar las votaciones democráticas del Parlamento. Y si aceptamos las votaciones democráticas del Parlamento, el director de TV3 se tiene que ir a su casa, la señora Llorach se tiene que ir a su casa y, como plantea el señor Botran, que estoy de acuerdo con él, tiene que haber más transparencia, también, en las subvenciones públicas.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor De Páramo. A continuació té la paraula el senyor David Pérez, del Grup Parlamentari Socialista.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor vicepresident, consellera, autoritats, per posicionar-nos, ràpidament, sobre les esmenes i les transaccions a què ha arribat el company, el senyor Albert Botran. D'entrada, felicitar-lo. Jo crec que és una moció que pràcticament es podria aprovar per unanimitat, especialment el primer punt. Tot el que sigui reclamar més transparència en l'accessibilitat de les dades, i la subvenció i la publicitat institucional al Govern, hi ha unanimitat en aquest Parlament per reclamar més transparència en aquestes dades. També en el segon punt, sobretot el que fa referència a la igualtat d'homes i dones, als drets laborals, a l'afegitó de l'esmena de Catalunya Sí que es Pot dels codis deontològics, etcètera.

Per tant, aquesta moció es podria aprovar pràcticament per unanimitat. Però, clar, hi ha una part de Doctor Jekyll, que és fins ara, però hi ha una part també de Mister Hyde,

en aquesta moció, no?, que és allò de dir: «Bé, però tot això, si els mitjans estan d'acord en posar publicitat del referèndum de l'1 d'octubre.»

A veure, tenim l'oportunitat d'aprovar aquesta moció per unanimitat de pràcticament totes les forces polítiques, si retirem aquestes cinc paraules. Es vol fer o no? Hi ha aquesta voluntat de fer-ho, sí o no? (*Pausa.*) Ah, perquè és..., doncs, perfecte. Però és que sembla que la culpa sigui nostra. No, no, la culpa no és nostra –no, la culpa no és nostra. La culpa és dels que volen traslladar el conflicte als mitjans públics i privats. I ara tindran un conflicte. Perquè, no, «és que si no poso campanya d'un referèndum, que a hores d'ara és il·legal, no em donaran la subvenció i no em posaran publicitat, i estic obligat a fer-ho, si no me la retiraran tota.» Un referèndum que, a hores d'ara, és il·legal.

I elevar a la categoria de campanya institucional això del referèndum de l'1 d'octubre, que, ho recordo, encara no està ni convocat, doncs, no és veritat. No és veritat, perquè la Llei de campanyes institucionals que està aprovada en aquest Parlament i que està vigent parla de que les campanyes no poden ser partidistes, i aquesta seria una campanya partidista –sí, partidista. I parla també que les campanyes han de ser d'acord amb el respecte de la legalitat i l'ordenament constitucional, eh? Ho diu la Llei, que tenim aprovada, 18/2000, de campanyes institucionals del Govern: fer totes les coses respectant la legalitat i l'ordenament constitucional.

Per tant, no estem davant d'una campanya institucional, estem parlant d'una altra cosa, una altra cosa que crearà conflicte en els mitjans públics. I com molt bé deien totes les persones que han intervingut, un tema clarament delicat en aquest moment en aquest país, el que està passant en els mitjans de comunicació. I, a sobre, nosaltres venim, pam!, i creem més conflicte –més conflicte–: traslladem també als mitjans el conflicte del país. És un error; sincerament, és un error.

Per tant, nosaltres votarem a favor de tota la part, diguem-ne, de Doctor Jekyll que té la moció, de la part, diguem-ne, de més transparència, d'igualtat efectiva d'homes i dones, de drets laborals, de codi deontològic. Però votarem en contra de tot allò que sigui demanar als mitjans l'acceptació de publicitat si també fan campanyes relacionades amb comunicar tot allò necessari per al bon funcionament del proper referèndum de l'1 d'octubre.

Respecte al punt 3, també hi volíem votar a favor, és un punt absolutament votable; el que passa és que, si s'aprova el punt 2, no podem votar el punt 3. Si el punt 2 s'aprova, com sembla ser que així serà, nosaltres no podem votar el punt 3; és a dir, el punt 3 perquè, diguem-ne, contindria també tota la campanya de l'1 d'octubre, i no podem fer-ho.

Per tant, senyora presidenta, simplement anunciar-li la votació separada per al punt 2.d i el punt 3. I també ja els anuncio que en aquests dos punts hi votarem en contra. A tota la resta de la moció, hi votarem a favor. Llàstima de cinc paraules que insisteixen en crear conflicte, sincerament, on pensem que, allà, no hi ha conflicte.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pérez. Pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya tenia la intervenció de la senyora Esperanza García, però veig que no està a la sala, no? (*Pausa.*) Juan Milián, doncs.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Consellers, diputades, diputats, la CUP ens presenta una moció amb una mica de maquillatge on parla de transparència i codi de bones pràctiques; però ja sense màscara, a cara descoberta, la moció dels socis de Convergència i d'Esquerra Republicana insta el Govern a que només atorgui subvencions, ajuts, als mitjans de comunicació que defensin determinat pensament polític.

Aquest punt és tan greu, és un atac a la llibertat de premsa tan brutal que podria acabar aquí mateix el meu discurs. És igual que aquest pensament sigui independentista o no independentista, de dretes o d'esquerres: plantejar que només els mitjans que defensen el que dicti el Govern puguin rebre ajuts és un atac a la llibertat de premsa.

I tots els demòcrates hi hem de dir no; la causa de la llibertats ens crida i ens mou a dir no als que proposen que els tentacles del poder polític, en aquest cas independentista, constrenguin encara més la societat catalana. I és que vostès entenen el pluralisme

com un problema per als seus objectius totalitaris i per això necessiten acabar amb la societat oberta. Com que la veritat els fa por, perquè la veritat ens fa lliures, necessiten aïllar la societat catalana i tancar-la en un espai on només s'escolti la seva propaganda. Volen, en definitiva, que el pluralisme es redueixi a un petit espai que va entre el nacionalisme i l'independentisme.

Avui llencen un missatge molt clar als mitjans de comunicació: o es converteixen en el braç escrit del poder polític o no mereixen existir. O es comporten com el *Granma* o el *Pravda* o seran castigats sense subvencions. Què serà el següent? Apujar els impostos als que no tinguin penjada l'estelada al seu balcó? Retirar la sanitat pública als que no es manifestin l'Onze de Setembre?

De fet, els pressupostos de la CUP d'aquest any han abaixat el pes de la sanitat i s'han carregat la partida de les escoles bressol per a poder incrementar la propaganda i les subvencions a aquests mitjans de comunicació que repeteixen els missatges del Govern. Es nota que vostès han abandonat Marx i s'han llançat en braços de Gramsci, aquell Maquiavel d'extrema esquerra. Els és igual la situació de la classe treballadora, l'hegemonia cultural és la clau per a aconseguir el poder absolut. Mirin, a vostès els agrada molt citar Hugo Chávez i Nicolás Maduro; avui, que ja s'han tret del tot la màscara, també podran citar el dictador veneçolà que al febrer del 2014 va cridar allò de «a la premsa le llegará su hora». Amb la política del Govern de la CUP, a la premsa lliure també li arribarà la seva hora.

Senyores i senyors diputats, la llibertat de premsa és un dels pilars més valuosos de la democràcia. Avui aquesta es veu atacada arreu del món per populismes de tots colors –d'esquerra, de dreta–, no obstant, l'objectiu del populisme és sempre el mateix: aconseguir un poder il·limitat, sigui quin sigui el seu cost institucional, social o econòmic, i la llibertat de premsa és un obstacle en el seu full de ruta. Per tant, el populisme és un atac frontal als principis de la Il·lustració: apellant als sentiments i convertint en enemic a qui pensa diferent, esmicola la idea liberal d'un pluralisme raonable.

Alguns no necessitem repetir cada deu segons que som molt demòcrates, entre altres coses perquè no fem propostes lliberticides com aquesta, però avui els que volem cuidar la llibertat i la democràcia ens hem de plantar i dir un «no» molt clar a la CUP. Ni transaccions, ni esmenes ni maquillatge. Ni un pas enrere en la defensa de la llibertat i de la democràcia. Avui caldrà tornar als clàssics, llegir sobre la llibertat de John Stuart Mill i enfortir la idea de que sense llibertat de premsa no hi ha futur que valgui la pena.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Milián. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Albert Botran.

Albert Botran i Pahissa

Bé, gràcies. Bé, lamentar que sembla que el Partit Popular..., no comptarem amb la seva ajuda per aprovar una moció que parli d'ajuts als mitjans de comunicació. Entenc que el dia que parlem d'ajuts a la creació literària estaran especialment més interessats en el gènere de ficció, en el qual vostès excel·leixen en algunes de les seves intervencions, aquí, en el faristol.

Lamentablement, altres diputats també sembla que no hagin llegit ben bé la moció o que hagin llegit primer la notícia que se'n va fer a través d'un titular bastant esbiaixat, bastant sensacionalista, i després hagin llegit la moció. En cap cas, es va parlar mai de «línia editorial» dels mitjans, eh? Es va parlar de que, si s'acceptava la publicitat institucional, la publicitat institucional del referèndum també és publicitat institucional i també havia de tenir lloc entre les pàgines dels diaris, o els minuts d'emissió radiofònica o del que es tracti.

Alguns van llegir primer la notícia i després la moció, però almenys van llegir la moció. Crec que el senyor Fernando de Páramo ni tan sols la moció, perquè, bé, ha estat parlant de TV3 els seus cinc minuts i és una moció enfocada en les ajudes als mitjans privats. TV3 té molts problemes però van per un altre canal, aquí estàvem parlant dels diners públics que van a mitjans de comunicació privats.

I finalment, sobre la qüestió del punt 2.d, efectivament, que és el polèmic. No diu res gaire diferent del que ja diu la llei de comunicació audiovisual en un article seu, que

diu: «El Govern, quan posa publicitat institucional, els mitjans que s'hi avenen l'han d'acceptar.» Evidentment, ho concretem també amb relació al referèndum.

Però aquest home de palla que contribueix a construir el PP per facilitar la repressió, no?, aquest home de palla que és l'independentisme, que sembla que obligui els directors dels mitjans a fer certes coses, li permet, per altra banda, que la repressió de baixa intensitat vagi produint-se. I aquí cap director de mitjà ha estat requerit, però ahir cinc treballadors públics van rebre la visita de la Guàrdia Civil. Això és gaire normal? Això és gaire normal, per organitzar un referèndum? Nosaltres el que volem és que es pugui organitzar amb normalitat (*alguns aplaudiments*) i que el conflicte –que, efectivament, hi hagi conflicte– sigui un conflicte democràtic entre els partidaris del sí i del no, i que tots dos es puguin expressar en els mitjans públics i privats del nostre país.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Botran. Un cop acabat el debat, cridem a la votació.

Senyor Cuminal, per què em demana la paraula?

Jordi Cuminal i Roquet

Per contradiccions i al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cuminal i Roquet

Senyor Juan Milián, sentint-lo a vostè parlant de llibertat de premsa, només li puc dir una cosa: vagi-se'n vostè al cinema i aprofiti per mirar la pel·lícula que es va presentar ahir de les clavegueres d'Interior, i, llavors, ens ve a parlar de llibertat, i de premsa lliure i garanties democràtiques, etcètera. (*Aplaudiments.*)

I la contradicció, amb el senyor Pérez. No li facin dir coses que no diu, la proposta. Nosaltres ens hauríem pogut quedar sense algunes paraules: «Si els mitjans es comprometen a acceptar totes les campanyes que porta a terme el Govern.» Molt bé, ja estan d'acord aquí. La voluntat de transacció de la CUP hi fa afegir «també les relacionades amb allò que passi pel referèndum»? Sí, és que totes..., són totes, i són les de les campanyes forestals, les de matricular els nens a l'escola i les del referèndum: si és foment de la participació democràtica de la gent de Catalunya, és una campanya del Govern.

I quan dèiem allò del «parlamentarisme», senyor De Páramo, anem a P3: llegim-nos primer les mocions abans de sortir al faristol, perquè vostè parla de TV3 quan això anava de mitjans privats.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor De Páramo, per què em demana la paraula?

Fernando de Páramo Gómez

Per una qüestió d'ordre, claríssima. Jo no entenc que el senyor Cuminal hagi tingut el seu temps per parlar al faristol i després faci al·lusions a tots els grups parlamentaris. Vostè li diu «trenta segons», però el senyor parla dos minuts, i crec que això no és el procediment.

I després, si em permet la intervenció (*veus de fons*) –si em deixa el vicepresident, que està una mica nerviós– per al·lusions del senyor Cuminal, dir-li al senyor Cuminal que no cal que defensi TV3 cada dia, que no cal que defensi cada dia el Govern, que TV3 ja es pot defensar sola i, per cert, ho fa molt malament.

La presidenta

Vostè també ha excedit els trenta segons. No ha passat res.

Senyor Milián, per què em demana la paraula?

Juan Milián Querol

Per al·lusions del senyor Cuminal.

La presidenta

Trenta segons.

Juan Milián Querol

Senyor Cuminal, a mi em fa gràcia que un diputat de Convergència se senti alludit quan només he parlat de la CUP. El que em preocupa és que també imiti la CUP i ens digui què hem de veure i què no hem de veure. Aquestes estratègies contra l'oposició democràtica no m'agraden.

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 2.d i 3. Es poden votar conjuntament?
(*Pausa.*)

Senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votació separada del punt 1.

La presidenta

Punt 1, també. O sigui, es pot votar separatament el punt 1 i, després, junts el 2.d i el 3? (*Pausa.*) Perquè tots tres no es poden votar junts? (*Pausa.*) No. Doncs, d'acord. Votarem el punt 1, els 2.d i 3 conjuntament, i després la resta de la moció, d'acord? (*Pausa.*)

Doncs, votem el punt 1.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem conjuntament els punts 2.d i 3.

Comença la votació.

Els punts han estat aprovats per 69 vots a favor, 50 en contra i 8 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre les subvencions públiques als mitjans de comunicació privats ha estat aprovada per 119 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Moltes gràcies a totes i a tots.

I es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i onze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Molt bona tarda a totes i a tots. Abans de començar, en nom de la cambra voldria saludar les víctimes, els familiars de les víctimes, els presidents i presidentes i els membres de les entitats memorialistes i totes les persones que aquí en aquesta sala i també en les altres dues sales que s'han habilitat ens acompanyen en aquest dia històric que el Parlament de Catalunya repararà les víctimes del franquisme.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Proposició de llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme

202-00029/11

Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència sobre la Proposició de llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme.

D'acord amb l'article 121 del Reglament, iniciarem el debat amb la intervenció de la diputada Montserrat Palau, que fou designada ponent relatora. Té la paraula, doncs, la senyora Montserrat Palau.

Montserrat Palau Vergés

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats..., i, sobretot, evidentment, com ha fet la presidenta del Parlament, una salutació molt emotiva a la representació de les entitats de memòria històrica i a les víctimes, i familiars, dels consells franquistes que avui ens acompanyeu. Gràcies per la vostra presència, ja que sou els protagonistes d'aquesta Proposició de Llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme.

Aquesta primera intervenció és com a relatora de la ponència de la llei, per explicar i presentar de forma resumida els treballs duts a terme. Després, els diferents grups parlamentaris farem els nostres comentaris, les valoracions i el posicionament.

Aquesta proposició de llei, impulsada per diverses entitats de memòria històrica, amb la Comissió de la Dignitat al capdavant, va ser presentada per tres grups parlamentaris: Junts pel Sí, Catalunya Sí que es Pot i la CUP - Crida Constituent. Va ser admesa a tràmit el mes de maig de 2016, i la seva tramitació es va aprovar en el Ple del Parlament del 19 d'octubre d'aquell mateix any. El febrer de 2017 es va constituir la ponència per elaborar l'informe i dictamen que avui debatem.

La ponència va tenir un seguit d'audiències. De forma presencial, vam escoltar les intervencions de les entitats de memòria. En aquest sentit, deixeu-me esmentar especialment Josep Cruanyes, president de la Comissió de la Dignitat, i en representació de la resta d'entitats de memòria històrica i d'entitats promotores. Deixeu-me també fer esment de Pere Fortuny Velázquez, president de l'Associació pro Memòria als Immolats per la Llibertat de Catalunya, i tenir un record, que serveixi alhora d'homenatge a la seva tasca i lluita, per a Enric Pubill, president de l'Associació Catalana d'Expresos Polítics, que malauradament va morir just pocs dies abans de la seva compareixença en la ponència. *(Aplaudiments.)*

Cal esmentar també, entre les compareixences, les dels professors i historiadors especialistes en franquisme, que des de diverses vessants han treballat i han publicat treballs i estudis científics reconeguts. I també la de diversos juristes especialitzats en lleis de memòria i en lleis de memòria comparades entre diversos països. Entre aquests juristes, permeteu-me una menció de qui ens va explicar la seva pròpia experiència davant d'aquests tribunals als que es refereix la llei: la de l'advocat August Gil Matamala.

Realitzats els treballs de la ponència, dijous passat, just fa una setmana, la comissió va votar l'informe que havien elaborat..., i les esmenes presentades pels diferents grups parlamentaris i va acordar establir el dictamen que avui presentem. Les esmenes van ser presentades pel Grup de Ciutadans, pel Grup Socialista, i la majoria d'esmenes, de forma conjunta per Junts pel Sí, Catalunya Sí que es Pot i la CUP - Crida Constituent.

Les esmenes del Grup de Ciutadans optaven per presentar una proposició de llei al Congreso de Madrid per afegir un nou apartat en la Llei de memòria espanyola del 2007, sobre la nul·litat dels consells i les seves sentències, que no era en absolut ni el propòsit ni l'objectiu ni dels tres grups que ho impulsaven ni de les entitats promotores.

Amb les esmenes del Grup Socialista hi ha hagut més coincidències, i, després de les reunions de treball, avui presentem un text transaccionat entre Junts pel Sí, el Partit Socialista de Catalunya, Catalunya Sí que es Pot i la CUP - Crida Constituent.

La llei té un article, bàsic i clar: declarem il·legals els tribunals dels consells de guerra que van actuar a Catalunya del 1938 al 1978, i, en conseqüència, la nul·litat de ple dret de totes les sentències que van dictar.

Els motius, en compendi, són ben clars. Tal com recull diferent legislació internacional, com els drets humans i les demandes reiterades de l'ONU, tenint en compte a més la legalitat vigent aleshores, que aquests consells van trencar, que eren totalment il·legals i no oferien cap garantia jurídica, cito textualment el que diu la llei, «el Parlament de Catalunya assumeix la seva responsabilitat històrica i declara il·legals tots els processos i causes, i nul·les les seves sentències i resolucions».

I aquesta llei també té un afany reparador en la disposició final: fer públic el llistat, que és fruit del treball, i la documentació i ordenació, que fa un temps va portar a terme l'Arxiu Nacional de Catalunya juntament amb el Memorial Democràtic, una ordenació i un treball a partir dels arxius de l'Auditoria de Guerra de la IV Regió Militar.

Vull anar acabant amb el capítol d'agraïments. Agraïments als ponents de la llei, agraïments als senyors Matías Alonso, de Ciutadans, i Fernando Sánchez, del PP; agraïments també per haver pogut arribat a acords a Ferran Pedret, del Partit Socialista, i,

sobretot, l'agraïment a Joan Josep Nuet, de Catalunya Sí que es Pot, i Mireia Boya, de la CUP - Crida Constituent, amb qui hem treballat plegats. Gràcies per la vostra disposició, pel vostre esforç per trobar fórmules adients per millorar la proposició de llei d'inici, tant pel que fa a la declaració de la nul·litat dels consells com per trobar fórmules per a la seva reparació; un treball dut a terme, com he dit abans, juntament amb les entitats, amb Josep Cruanyes al capdavant.

Volem agrair també l'assessorament, els informes, la constant resolució de dubtes i les respostes als diferents comentaris sobre la redacció de la llei –a més de la seva implicació i paciència– del lletrat de la ponència, el senyor Miquel Palomares..., i també a la gestora, la senyora Dolors Balagué.

És una proposició de llei en principi presentada per tres grups, que ha implicat també tres departaments del Govern. Gràcies, per tant, al Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, al Departament de Justícia i al Departament de Cultura. Gràcies, conseller Romeva, avui també present.

I pel seu ajut i treball i per la seva coordinació amb els grups proposants, un esment especial d'agraïment a Oriol Sagrera i a Débora Miralles, com tants altres noms dels departaments, dels grups i de les entitats.

Gràcies a tota la gent que ha intervingut fins arribar fins aquí: a la discussió final i a l'aprovació de la llei, un moment important que caldrà celebrar.

Els grups parlamentaris tenen, tenim, tot seguit la paraula per fer el debat final després d'aquest resum per explicar la feina que hem portat a terme fins a arribar a aquesta llei.

Acabo. El propòsit d'aquesta llei, transaccionada, com he dit i repetit, entre diversos grups parlamentaris..., tal com diu l'exposició de motius és una llei de justícia i de reparació jurídica de les víctimes; una llei que no cerca la revenja, sinó la veritat, la justícia, la reparació i la garantia de no repetició.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Palau. A continuació, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, primer de tot, tal com ha fet també la presidència, fer un reconeixement a totes les entitats que han treballat des de fa molts anys per aconseguir de forma explícita una reparació jurídica de les víctimes del franquisme. Faig aquest reconeixement explícit i els dono la benvinguda també al Parlament en nom del meu grup parlamentari, en nom de Ciutadans. El seu impuls ha estat l'origen de la proposició de llei que avui, un cop aprovat en comissió el dictamen elaborat per la ponència, sotmetem definitivament a debat i votació.

Aquesta proposició de llei, ho ha dit la relatora, va entrar en el circuit legislatiu d'aquest Parlament a mitjans del mes de maig del 2016, ara ja fa tretze mesos. Cinc mesos després, vam tenir el debat de totalitat, en què no hi va haver cap esmena a la totalitat, per la qual cosa el projecte de llei restava pendent del seu tràmit en comissió i en ponència, un tràmit que, més de cinc mesos després d'haver-se iniciat el procediment, va ser declarat d'urgència a finals d'octubre del 2016. En concret, el 27 d'octubre de 2016 s'acordà la tramitació pel procediment d'urgència. Tot i això, la ponència que ha tingut a càrrec l'elaboració d'aquest dictamen, d'aquesta llei, va trigar més de tres mesos i mig en constituir-se, un termini que difícilment, en aquest cas, es podria considerar d'urgència. Això sí: seguint amb aquest caràcter d'urgència, totes les compareixences es van produir, amb caràcter d'urgència extraordinària ja, en dues sessions de la ponència, els dies 24 i 31 de març d'enguany, deu mesos després de que s'iniciés el tràmit parlamentari del projecte de llei.

Vull agrair les aportacions dels experts, i sobretot dels representants de les organitzacions i de les associacions de memòria, les quals ens han permès, a tots els membres de la ponència, tenir una visió més ajustada de la realitat de les víctimes i de la demanda de reparació que ha servit d'impuls a aquesta llei.

Les esmenes que vam presentar els grups parlamentaris van seguir el mateix procediment d'urgència extraordinària. El tràmit d'esmenes va culminar amb la publicació de les esmenes presentades el dia 21 d'abril. Per tant, el tràmit de compareixences i el d'esmenes van seguir de forma estricta aquest procediment d'urgència extraordinària. Tot i això, el debat definitiu, ho ha dit també la relatora, no es va produir fins dos mesos després, la setmana passada, per tal que entrés en aquest Ple. Però, finalment, tretze mesos després de l'inici del camí parlamentari d'aquest projecte de llei..., que des de la seva aprovació aquesta tarda en aquest Ple esdevindrà llei d'aquest Parlament.

Aquesta llei és no només un instrument de justícia i reparació. És també una nova condemna des d'una institució democràtica espanyola de l'aixecament militar i del cop d'estat del juliol de 1936 contra la Segona República i l'ordenament democràtic aleshores vigent, que va esdevenir, recordem-ho, una violenta i terrible guerra civil que va obrir un dels períodes més negres de la nostra història. Cal recordar que en el decurs de la Guerra Civil es van produir un gran nombre de violacions dels drets humans i una deshumanització del compatriota, vist i tractat com a enemic irreconciliable, unes violacions sistemàtiques dels drets fonamentals que en el bàndol insurrecte van voler-se revestir d'aparença de legalitat i de legitimitat..., que eren en tot moment absolutament il·legals i il·legítims.

El Grup Parlamentari de Ciutadans ha presentat i mantingut vives en aquest dictamen diverses esmenes. La nostra esmena a l'exposició de motius fa una condemna taxativa i inequívoca del cop d'estat feixista i del règim dictatorial totalitari i corrupte que no va dubtar mai en trepitjar els drets humans fonamentals per imposar la seva voluntat per la via del terror.

Vull posar en valor la voluntat de reconciliació i de convivència pacífica i democràtica que va permetre el procés de transició política que va culminar amb la restauració de la sobirania popular i amb l'aprovació de la Constitució del 1978 que va reinstaurar els drets fonamentals i ha conformat un nou ordenament democràtic i un model descentralitzat de convivència que ens ha permès gaudir d'un dels períodes més fecunds de la nostra història. La transició del règim dictatorial i totalitari del franquisme a l'estat social i democràtic de dret que consagra la Constitució del 1978 ha estat modèlica. Estem d'acord en que hi ha coses a millorar, és clar que sí, però la transició espanyola de la dictadura a la democràcia que avui dia gaudim ha estat exemplar.

I no és perquè ho digui jo, no és perquè ho digui el meu grup parlamentari, no és perquè ho digui Ciutadans, que ho diem; també ho diu l'informe del relator especial del Consell de Drets Humans de les Nacions Unides, Pablo de Greiff, sobre el foment de la veritat, la justícia, la reparació i les garanties de no repetició en data 22 de juliol de 2014. Diu aquest informe: «La Guerra Civil espanyola i els quaranta anys de dictadura que van seguir van donar lloc a conseqüències colossals en relació amb víctimes de violacions greus de drets humans i drets humanitaris, incloses execucions, tortures, detencions arbitràries, desaparicions, treballs forçats per a presoners i exiliats.» La consolidació de la democràcia constitueix un dels assoliments més destacats de la transició espanyola. Evitar el risc d'una ruptura institucional per part de les forces armades, un dels majors desafiaments de les transicions, es va aconseguir mitjançant la reforma i la democratització d'aquestes mateixes institucions. Aquestes reformes ofereixen lliçons que poden ser útils per a altres països.

I és clar que aquest informe conté recomanacions i mostra aspectes i qüestions que no s'han acabat de resoldre perfectament, però reconeix que és precisament en la reparació a les víctimes represaliades del franquisme l'aspecte que més s'ha desenvolupat en aquests anys de democràcia. El relator especial fa un esment explícit de la Llei de memòria històrica del 2007. El relator especial acull amb beneplàcit les disposicions de la Llei 52/2007, que reconeixen i declaren la naturalesa i la il·legalitat radicalment injustes de les condemnes i sancions per raons polítiques o ideològiques o creences per tribunals especials durant la Guerra Civil i per tots els delictes o tribunals o autoritats administratives durant la Dictadura. La llei també estableix que les víctimes d'aquestes injustícies poden sol·licitar l'emissió de declaracions, de reparació i reconeixement personal.

La redacció final del dictamen d'aquesta llei no inclou una referència explícita a la Llei 52/2007, de 26 de desembre, per la qual es reconeixen i s'amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels qui van patir persecució o violència durant la Guerra Civil i la

Dictadura, la popularment coneguda com a «Llei de la memòria històrica». Alguns dels experts juristes que van comparèixer a la ponència van fer menció expressa a aquesta llei de memòria històrica i van coincidir en afirmar que la llei que avui aprovarem hauria de fer-ne referència. Una llei, la de memòria històrica, que reconeix i declara el caràcter radicalment injust de totes les condemnes, sancions i qualsevol forma de violència personal produïdes per raons polítiques, ideològiques o de creença religiosa durant la Guerra Civil, així com les patides per les mateixes causes durant la Dictadura franquista. Unes raons que inclouen la pertinença, col·laboració o relació amb partits polítics, sindicats, organitzacions religioses o militars, minories ètniques, societats secretes, lògies maçòniques i grups de resistència, així com l'exercici de conductes vinculades amb opcions culturals, lingüístiques o d'orientació sexual. Així mateix, reconeix i declara la injustícia que va suposar l'exili de molts espanyols durant aquest període negre de la nostra història. La llei de la memòria històrica declara també, amb caràcter general i sense excepció, no només la manca de conformitat de dret i, per tant, la seva il·legimitat de qualsevol tribunal, jurat i òrgan penal o administratiu constituït per imposar sancions per les esmentades raons polítiques, ideològiques o de creença religiosa, sinó també les seves resolucions. Unes resolucions que, de fet, es titllen amb caràcter general i en virtut de la llei com viciades, tant per motius de forma com de fons.

Creiem que aquesta llei, la que avui sotmetem a l'aprovació en aquest Parlament, té la voluntat de donar resposta a les víctimes que volen la declaració explícita de nul·litat que inclou de forma implícita la mateixa Llei de memòria històrica. És una demanda de reparació que nosaltres hem d'atendre per obligació moral i per enfortir la nostra cultura democràtica. Una declaració explícita que hauria d'haver-se fet en la redacció i aprovació de la Llei 52/2007, de 26 de desembre. Una declaració explícita que haurien d'haver fet en el seu dia les mateixes Corts Generals i que des del nostre punt de vista seria convenient que fes en el futur.

Creiem que les condemnes i resolucions dels tribunals injustos i il·legítims de la paròdia de justícia imposada pel règim franquista ja són nul·les, no només per la falta de validesa en origen sinó també per la nul·litat sobrevinguda derivada dels tractats internacionals, de la Constitució de 1978 i de la mateixa Llei 52/2007. El que avui fem amb aquesta llei d'àmbit autonòmic, d'aplicació només a les sentències i resolucions de les causes instruïdes i dels consells de guerra dictades per causes polítiques a Catalunya pel règim franquista és un pas endavant, un pas necessari i reclamat per les víctimes del franquisme cercant la reparació, un pas important però potser d'abast una mica limitat, perquè queden fora d'aquesta llei sentències i resolucions similars dictades en altres llocs d'Espanya i en què hi ha afectats catalans, en què hi ha víctimes catalanes. S'ha volgut, des de la majoria parlamentària que tenen els grups impulsors d'aquesta nova llei, seguint de forma més concreta les demandes de les organitzacions i associacions de víctimes del franquisme, bé, doncs, fer-ho així i no pas seguint les recomanacions que van fer en el seu dia alguns dels experts. A nosaltres, en tot cas, ens sembla bé.

Nosaltres sí que hauríem volgut que es fes una referència més explícita a la Llei de memòria històrica, a la Llei 52/2007. En aquest sentit, ens hauria agradat que l'article 1 parlés també d'il·legimitat, a més de nul·litat. Entenem que aquesta fórmula encara li hauria donat més força. No s'ha volgut que fos així i, ho repeteixo, ens sembla bé. En qualsevol cas, atès que el text final d'aquesta llei ha millorat substancialment en la seva redacció respecte de la proposta inicial, el Grup Parlamentari de Ciutadans retira les seves esmenes reservades i fa seu el dictamen de la ponència. Vull reconèixer i agrair la feina feta a tots els membres de la ponència, no els tornaré a anomenar però sí que vull fer un esment especial a la relatora, la diputada Montserrat Palau, i al diputat Ferran Pedret, del Grup Socialista, que han estat en bona part responsables de la millora substancial d'aquest text definitiu i, per descomptat, la tasca dels serveis de la cambra i especialment, doncs, del lletrat, com s'ha esmentat, d'en Miquel Palomares, i de la gestora parlamentària, la senyora Dolors Balagué.

Avui hem de felicitar-nos perquè després de tretze mesos de tràmit parlamentari hem estat capaços de donar resposta a una demanda justa, a una reparació que demanen les víctimes del franquisme. Amb aquest nou pas, complim un cop més –i ara, des d'aquest Parlament– amb la necessitat de que les víctimes tinguin el reconeixement de la nostra societat democràtica, a que imperi la veritat, la justícia, la reparació, i que en-

tre tots, ara i sempre, garantim la no repetició d'un període negre a la nostra història, un període que afortunadament hem sabut superar entre tots. Avui gaudim d'un estat social i democràtic de dret que ens ha permès un desenvolupament polític, social i econòmic equiparable als millors països del nostre entorn, i ho hem fet en el si de la Unió Europea. Un període de pau i de prosperitat que és responsabilitat de tots i, recordem-ho, és fruit del treball i del compromís democràtic de milions d'espanyols que ho han fet possible cada dia.

Reiterar el meu reconeixement a les entitats memorialistes; reiterar la benvinguda en aquest Parlament; reiterar la felicitació del meu grup parlamentari, i crec que de tota la cambra; per haver pogut avui portar definitivament aquesta llei en aquest Parlament i aprovar-la com s'aprovarà després a la votació, i res més.

Moltes gràcies, senyora presidenta, consellers, senyores i senyores diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Alonso. *(Aplaudiments.)* Moltes gràcies, senyor Alonso. A continuació, per a defensar les esmenes reservades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputats i diputades, agrair també moltíssim la presència avui aquí de víctimes, familiars de víctimes i associacions que representen les víctimes o que tenen un caràcter memorialista. A més, a aquestes darreres agrair-los especialment també el fet de que hagin promogut aquesta iniciativa que ens permet assistir avui a una jornada que, si tot es desenvolupa com sembla que està previst, crec que adquirirà una especial significació, perquè, si aquesta cambra és capaç d'aprovar per unanimitat el text que estem sotmetent a consideració del Parlament, crec que efectivament serà, tenint en compte especialment la matèria de la que tracta, una molt bona notícia.

També cal agrair als grups parlamentaris que han impulsat aquesta iniciativa no només el fet de fer-ho sinó també la predisposició que han tingut a l'acord durant els tràmits de la ponència. Cal fer també, evidentment, un esment a la diputada relatora i al conjunt dels diputats i diputades que han estat ponents en aquesta iniciativa legislativa. Evidentment, també al lletrat, als serveis lingüístics i a la gestora. Crec que, malgrat el tràmit per via d'urgència, hem estat capaços i capaces de fer una bona tasca parlamentària en la que hem no només dialogat, sinó arribat a acords significatius respecte als continguts.

Vostès saben, el conjunt de la cambra i també crec que les entitats, perquè també eren presents gairebé totes elles en el debat a la totalitat que es va tenir fa uns mesos, que el Grup Parlamentari Socialista va expressar una preocupació respecte a la fonamentació teòrica de la iniciativa, que enteníem que podia plantejar algun problema de tipus competencial. I saben també que els vam expressar que compartíem l'objectiu últim de la iniciativa. Per això vam presentar una sèrie d'esmenes amb ànim constructiu, i ens alegra molt haver trobat una predisposició també constructiva per part de la resta de grups i haver arribat a acords en forma de transacció, que en realitat han vingut a recollir allò més essencial del que nosaltres proposàvem a través de les nostres esmenes, i és per això que en aquest punt, arribats a aquest punt, té poc sentit mantenir la resta de les nostres esmenes reservades, algunes de les quals fan èmfasi en aspectes que amb la redacció actual del text són de poca rellevància i altres que, diguem-ne, insisteixen en aspectes que ja han estat recollits en els transaccions assolides. És per això que els anuncio en nom del meu grup la retirada de les esmenes que teníem reservades i l'assumpció del text tal com està per part del nostre grup parlamentari.

Mirin, la Llei 52/2007, que ha estat esmentada en la intervenció anterior, declarava la il·legimitat dels tribunals, jurats i qualsevol altre òrgan penal o administratiu que durant la Guerra Civil s'hagués constituït per imposar per motius polítics, ideològics o de creença religiosa condemnes o sancions de caràcter personal així com les seves resolucions. I de fet hi tornava a incidir, declarant il·legítimes per vicis de forma i fons les condemnes i sancions dictades per motius polítics, ideològics o de creença per qualsevol tribunal o òrgan penal o administratiu durant la Dictadura als qui van defensar la

legalitat republicana, van pretendre el restabliment d'un règim democràtic a Espanya o van intentar viure d'acord amb opcions emparades per drets i llibertats avui reconeguts per la Constitució.

També es deia en aquesta Llei 52/2007 que les condemnes, sancions i qualsevol forma de violència personal produïdes per raons polítiques, ideològiques o de creença religiosa durant la Guerra Civil, així com durant la Dictadura, era radicalment injusta. I al preàmbul..., a l'exposició de motius, vaja, de la Llei 52/2007, es deia, que crec que de forma bastant significativa, que es volia subratllar de manera inequívoca la mancança actual de vigència jurídica d'aquelles disposicions i resolucions contràries als drets humans i contribuir a la rehabilitació moral dels qui van patir tan injustes sancions i condemnes. I, a més, també es diu a l'exposició de motius, citant una disposició derogatòria, que de manera expressa es volia privar de vigència jurídica totes aquelles normes, dictades sota la Dictadura, manifestament de caràcter repressiu i contràries als drets fonamentals, amb el doble objectiu de proclamar la seva formal expulsió de l'ordenament jurídic, i impedir la seva invocació per qualsevol autoritat administrativa o judicial.

Tanmateix, i això cal constatar-ho i és el sentit que té la iniciativa que avui discutim, la qüestió de la nul·litat, a manca d'una declaració expressa en el mateix cos articulat de la llei, ha seguit essent una qüestió controvertida i senzillament no pot ser; no pot ser que les víctimes, els familiars de les víctimes segueixin trobant-se amb que aquesta sigui una qüestió controvertida. És per això que adquireix especial sentit el que diu la llei que avui discutim i que votarem, quan assumeix el paper del Parlament de Catalunya a l'hora de constatar i declarar aquesta nul·litat de les sentències i resolucions i la il·legalitat dels òrgans i tribunals que les van dictar.

Mirin, els diferents mètodes de repressió, i els òrgans que la van vehicular durant la Guerra Civil i el franquisme, van ser una actuació de fet d'un poder omnímode i autocràtic, que només provaven de revestir d'una aparença de legitimitat i de juridicitat. Però el cert és que, com explica el mateix text de la llei que avui discutim, en la seva exposició de motius, de cap de les maneres es podia considerar que aquests òrgans, jurats, tribunals, tinguessin en absolut un caràcter jurídic, sinó que no reunien les més mínimes condicions per poder considerar que podien produir els efectes de cosa jutjada que s'atribueix a la jurisdicció.

Per tant, perden sentit les disquisicions que hi ha hagut durant els darrers anys sobre la seguretat jurídica, la cosa jutjada, i qualsevol altre argument de caràcter similar que s'oposava a la declaració de nul·litat d'aquestes sentències, d'aquestes resolucions, i que, de fet, s'intentava oposar també, a vegades, contra la nul·litat radical mateixa, de ple dret, dels òrgans i tribunals; que fa mal dir-ne «tribunals», malgrat que fos el nom que tenien, perquè no ho podien ser de cap de les maneres.

I per això la llei que avui discutim, basant-se en aquest argument i en el conjunt de l'ordenament jurídic que inclou normes tant de dret internacional com de dret intern, incloent-hi la Llei 52/2007, en efecte, constata i declara la il·legalitat d'aquests òrgans i procediments i també la nul·litat de les sentències i resolucions que se'n van derivar. En definitiva, opera el que, segons el nostre parer, és un acte de justícia i de reparació, entre altres qüestions perquè també inclou la publicació d'una llista de les persones represaliades en un acte de desgreuge que ens sembla molt i molt adient.

Mirin, avui honorem la lluita de moltes persones que han estat intentant impulsar iniciatives com aquesta, i algunes de les quals, com ens ha recordat la diputada relatora, no han arribat a veure aquest dia. Jo, si no els sap greu, evito esmentar-ne cap, perquè la llista seria massa llarga i segur que seria injust oblidar moltes d'aquestes persones. Avui també honorem la memòria de persones represaliades que a tots ens venen al cap quan parlem de situacions com les que avui discutim, com és el cas del molt honorable president Companys, o com és el cas de Salvador Puig i Antich.

Però els prego, els demano la llicència d'esmentar, sense noms i cognoms, altres casos que queden dins, o fins i tot més enllà de l'àmbit territorial de la llei, i fins i tot, també més enllà del seu àmbit material, primer perquè no puc evitar tenir-los al cap, i, en segon lloc, perquè no tots els mecanismes de repressió es van dur a terme seguint una aparença de juridicitat i no tots es van vehicular a través dels mecanismes concrets als que fem esment en aquesta llei.

Mirin, vull fer esment del conjunt de persones que en els primers moments de la Guerra Civil van patir la seva detenció i desaparició. Moltíssimes, milers i milers de persones que van patir aquesta sort en les primeres hores i en els primers dies del conflicte. Penso en aquest agricultor de La Roca de la Sierra, a Extremadura, que va acostar-se a la comandància del poble a demanar que alliberessin el seu fill detingut i que va ser fet presoner ell mateix i que les autoritats franquistes van deixar que morís de gangrena a la presó, mentre al seu altre fill l'anaven a buscar a les terres que estava llaurant en aquell moment i l'afusellaven, encara no sabem exactament on, sense tenir temps de veure néixer el seu propi fill. I aquest exemple n'és tan sols un dels moltíssims que es van donar en les zones ocupades en els primers dies de la guerra i del conflicte al sud d'Espanya, a Extremadura, també a Castella i Lleó.

A Navarra, Sartaguda, el poble de les vídues: vuitanta-sis persones assassinades en un poble de 1.200 habitants. Les vídues van veure saquejades les seves cases, les collites confiscades i van rebre durant anys multes i humiliacions. A les víctimes de la Desbandá, de Màlaga a Almeria, o de la nostra retirada cap a la frontera francesa. A totes les persones que van passar temps a sol i serena, en els camps de detenció i en els camps de concentració, moltes de les quals van morir. A les persones que van morir en els batallons disciplinaris de treballs forçats. A les persones que sense morir-hi van passar molts mals mesos, molts mals anys en aquests treballs forçats. Als que van patir repressió i presó no directament per una afiliació política o sindical concreta, o pel fet de pertànyer a la maçoneria o a alguna creença que quedava fora de l'àmbit de la ideologia nacional catòlica i feixista del nou règim, sinó aquelles persones que van patir fins ben al final de la Dictadura la repressió i la presó per les seves opcions de vida, de qualsevol mena, que fossin contràries a aquesta ideologia nacional catòlica i feixista. A les que van patir l'exili i van morir a l'exili sense poder tornar a trepitjar la seva terra. A les que van morir en presó esperant el desenllaç d'aquests consells de guerra i de la sèrie de procediments que en contra seu s'iniciaven. Als morts, més ben dit assassinats, en els camps de concentració del nazisme, tants i tants catalans que van morir a Mauthausen.

Penso també en el net de Sant Feliu de Guíxols que tot just fa uns mesos ha recuperat les restes del seu avi d'una fossa comuna a Andalusia. Penso també en totes aquelles persones a qui ningú ha retut un homenatge individual, perquè eren anònimes, a les persones que jo no conec, que ara no sé dir-vos una persona en concret, que van, en els moments més foscos del franquisme, reorganitzar les organitzacions del sindicalisme, de l'esquerra, que van reorganitzar aquells grups i associacions amb els que compartien creences o opcions de vida; aquelles persones que amb l'organització de vagues, amb fer funcionar el ciclostil, patint la repressió, passant per la Model, a vegades sent detinguts o torturats pels germans Creix a la Via Laietana han conquerit per a nosaltres les llibertats de què avui gaudim. I a totes aquestes persones represaliades pel franquisme, avui i aquí, honor i memòria.

Gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. En el dia del Ple que va començar a caminar aquesta proposició de llei deia que hi ha dies en aquest Parlament en què per si sols val la pena ser diputat del Parlament de Catalunya. Crec que, de nou, com aquell, avui és un altre dia d'aquests. Vull començar donant les gràcies als que ens acompanyeu, als que esteu aquí dalt i a les diferents sales d'aquí del Parlament, escoltant les nostres intervencions. Represaliats, represaliades, víctimes i amics i parents de les víctimes, dir-vos només que sou amics, companys i camarades, i que us agraeixo molt la vostra presència.

Vull dedicar les meves paraules a diverses persones. En primer lloc, a l'Enric, a l'Enric Pubill, perquè ens hauria agradat a totes que estigués assegut aquí entre nosaltres, i estic segur que un somriure hi hauria a la seva cara. L'Enric ens va ensenyar moltes coses, ens va ensenyar d'on venim. Saber d'on venim és clau per saber on anem.

I avui li vull dedicar aquestes paraules a l'Enric Pubill. Li vull dedicar també aquestes paraules al tiet Maties, perquè és un home que em va fer com soc, i això és una cosa que no s'oblida mai. I li vull dedicar també aquestes paraules a les dones republicanes, a les que van estar davant, però sobretot a les que van estar darrere, a les que van aguantar les famílies en el temps de gana i van possibilitar també que avui estiguem entre vosaltres. A tots ells els vull dedicar aquestes paraules.

Deia el Josep Cruanyes, que, com tothom sap, ha estat l'ànima d'aquest projecte, que l'Ovidi Montllor en una cançó famosa ens va recordar de forma clara que hi han dies que són realment especials, com deia abans. En la seva allocució, el Pep Cruanyes, en nom de la Comissió de la Dignitat i en nom de totes les entitats memorialistes que fa tants i tants a Catalunya que lluiten per un moment com aquest, o per un moment semblant a aquest, deia que la cançó de l'Ovidi Montllor deia que avui seria un dia que duraria anys. Doncs, sí: avui és un dia que durarà anys, perquè ens en recordarem; un dia en què retornem la dignitat a tots aquells que la van perdre. No és que la perdessin, és que els la van robar i, per tant, avui els hem de tornar la dignitat robada.

Ahir el Congrés dels Diputats atorgava una medalla al líder de la Falange Rodolfo Martín Villa, i avui el Parlament de Catalunya fa honor a les víctimes del franquisme retornant part de la dignitat robada. Aquesta és la fotografia amb la qual ens quedem, la fotografia de la justícia, perquè el que està passant aquí no és cap miracle polític. Jo no crec en els miracles, però sí que crec en la justícia, i avui estem fent justícia, amb jota majúscula, i estic orgullós del meu Parlament i del meu país, perquè això s'estigui fent aquí i marquem des d'avui la nostra història.

Avui retornem, com deia, l'honor als lluitadors antifranquistes i als seus familiars, i els vull dir quatre coses que diu la llei, perquè constin en acta també, i perquè és un moment solemne. La primera cosa que els vull dir és que, en atenció a les víctimes i llurs familiars, cal que una norma amb rang de llei constati i declari definitivament la nul·litat de tots aquells procediments, que podem qualificar de farsa, i les sancions i condemnes de greus conseqüències que se'n van derivar. I els vull dir també, en segon lloc, que el restabliment de la dignitat de les víctimes no cerca la revenja, sinó la veritat, la justícia, la reparació i la garantia de no repetició. I els vull dir també, en tercer lloc, que aquesta llei declara la il·legalitat dels tribunals i dels procediments i els consells de guerra instruïts a Catalunya des del 5 d'abril de 1938 fins al desembre del 1978, per l'Auditoria de Guerra de l'Exèrcit d'Ocupació, anomenada posteriorment Auditoria de Guerra de la IV Regió Militar. I vull dir també, en quart lloc, que ha arribat el moment d'assumir la responsabilitat històrica del Parlament de Catalunya davant les víctimes d'aquells processos, reparant els abusos comesos pel règim franquista contra la legalitat judicial i procedimental, i fent la reparació exigida per les persones represaliades, la societat catalana i les instàncies internacionals.

Vull agrair, per descomptat, a la diputada relatora d'aquesta llei, la feina feta. Hi ha dies, com avui, Montse, que més que mai, encara que estem en grups parlamentaris diferents, que em sento que tenim el cor a l'esquerra i la sang ben vermella, i és un dia que val la pena. Vull també agrair a la Mireia Boya la feina feta, perquè amb la Mireia sempre ens entenem. I vull donar les gràcies, també, de forma especial, al diputat Ferran Pedret, perquè sense el diputat Ferran Pedret estic convençut que la unanimitat d'aquest Ple seria molt més difícil. Gràcies, Ferran.

Vull, evidentment, agrair-li, al lletrat i a la gestora parlamentària, la feina feta. Vull donar les gràcies al Cruanyes i a tota la gent que aquests dies, a cau d'orella, ens ha anat donant consells, ens ha ajudat, ens ha dit que tirem endavant.

I vull acabar dient que retorno a l'Ovidi, sempre cal retornar a Ovidi per trobar el camí. En aquesta cançó –que el Cruanyes ens recordava, i ens deia que avui seria un dia especial–, l'Ovidi diu moltes coses, diu: «“Apreta” fort les dents / “apreta” fort els punys». «Apretem» les dents i «apretem» els punys. I diu que: «Floriran crits i cors i paraules. / En el dia que durarà anys, / braços lliures i boques i mans.»

Diputats i diputades, feu servir els vostres braços lliures, premeu el botó verd del sí a la llibertat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Nuet. A continuació, per a defensar les esmenes reservades per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Mireia Boya.

Mireia Boya e Busquet

Bé, bona tarda a tothom. Començo amb un agraïment a tots aquells que han fet possible aquesta llei i en especial al company Pep Cruanyes, que està aquí dalt, i a tota al Comissió de la Dignitat, i a la diputada Montse Palau, la relatora d'aquesta llei. Tot i els entrebancs que hem tingut, persistir és aconseguir-ho sempre.

Una agraïment també a tots aquells que van lluitar, que hi van ser, que no van defallir i que van ser empresonats, torturats, assassinats per defensar unes idees; alguns d'ells, avui aquí presents; un agraïment a aquells que mantenen viva la memòria.

Aquest acte de reparació i dignitat és per a tots vosaltres i per als que ens estan veient des de les sales annexes en vídeo; per a les vostres famílies; per a tots aquells represaliats per un règim feixista, que encara avui cueja a l'Estat espanyol, amb la seva policia política, els seus tribunals polititzats, els seus homenatges a feixistes i la seva negació dels nostres drets.

Avui els nostres anònims herois i heroïnes, els nostres maquis i les nostres partisans tindran el reconeixement que mereixen. Avui estem fent un acte de ruptura amb el règim, el règim del 36 i el règim del 78, el mateix; un, continuació de l'altre. Avui aquest Parlament serà sobirà per sobre de la pantomima de la Transició, per sobre de la qüestionada Constitució, a l'alçada de la necessària memòria col·lectiva que, com a poble, reivindicuem, per sobre de la descafeïnada i insuficient Llei de memòria històrica estatal, que no es va atrevir a fer allò que avui farà aquest Parlament: illegalitzar els judicis i declarar-los nuls. Avui aquest país torna a ser república, la que ens van arrabassar amb un cop d'estat fa vuitanta-un anys. I a mi, que m'agraden els números, perquè soc de ciències, els repeteixo: 63.961 processos de consells de guerra fets a Catalunya; 3.358 persones executades –3.341 homes i 17 dones. Aquesta va ser la venjança de Franco amb Catalunya entre 1936 i 1975.

Venjança a la que hi hem d'afegir, lògicament, la manca de drets i llibertats, la tortura, la persecució, el terror, la gana –seqüeles físiques i psicològiques que ens han perseguit durant generacions i que encara avui ens persegueixen–; les seves lleis, imposades per sobre de les nostres, fetes a mida per convertir els contraris en presoners polítics, objecte d'empresonament en camps de treball, de concentració, sotmesos a judicis sumaríssims o obligats a l'exili. Les ferides estan obertes i no oblidarem mai les pallisses, els desnonaments arbitraris ni l'especial acarnissament invisibilitzat, com sempre, envers les dones, amb vexacions com les tallades de cabells, violacions o exigències de mostres públiques de submissió a un règim feixista; 63.961, números amb noms. Vides amb una història al darrere. Un anonimat volgudament imposat. Números que silenciaven la impunitat però que ens cremaven a les mans, als cors i als punys alçats; els declarem il·legals, els anul·lem. Ho fem perquè és el nostre deure, ho fem perquè, com tots els represaliats i familiars seus, ja no podem suportar-ho més a les nostres consciències. Patiment particular i col·lectiu, desemmascarament de la injustícia, col·lectivització de la dignitat: 63.961.

Triu-ne un, penseu-hi, homenatgeu el seu record, mantingueu viva la seva memòria durant aquesta intervenció i per sempre més. Perquè sense memòria no som res, perdem la nostra identitat com a poble, les nostres arrels, oblidem les lluites de tantes que avui han possibilitat que declarem il·legals aquells judicis feixistes, judicis celebrats sense garanties, sense defensa, sense temps. Avui fem un acte jurídic d'enorme simbolisme. I els noms d'aquestes dones i homes es faran públics un cop avui aprovem aquesta llei: reparació individualitzada, més enllà dels números, amb noms i cognoms, amb vides darrere els noms i els cognoms; socialització d'aquests arxius que guarden les proves d'aquells judicis il·legals, i un reconeixement als arxivers i a la seva tasca.

I és justament per això que mantenim una esmena viva, perquè voldríem que tothom tingués accés als sumaris i perquè voldríem que fossin els ajuntaments, l'Administració de proximitat, aquells que certifiquin la nul·litat dels judicis a petició dels interessats o els seus familiars.

Han passat quaranta-dos anys des de la mort del dictador i aquí ningú ha parlat mai de reparació històrica ni de justícia. On és el perdó? Llei de *punto final*, pacte de silenci al búnquer del 78, maquilatge i oblit, oïdes sordes a les peticions de familiars, silenci, amnèsia. Això ha estat.

Ho fem tard, però ho fa el Parlament de Catalunya en un acte de sobirania, de ruptura amb un règim totalitari que encara és ben viu, que s'ha perpetuat, que va fer un canvi de nom en la mala nomenada «Transició», però que continua ben vigent. Ho fem tard. Ho fa el Parlament de Catalunya perquè l'Estat mai ho ha fet i mai ho farà. Ho fem perquè ells mai demanaran perdó: ni l'Estat ni el rei, tots dos hereus i col·laboracionistes amb la Dictadura franquista.

I les dates de la nullitat d'aquesta llei parlen per si mateixes: del 38 al 78. Sí, després de la mort de l'innombrable va continuar la Dictadura. Sí, el Borbó va permetre la tortura i l'empresonament de la dissidència del règim. Sí, la monarquia és també hereva del feixisme. Sí, aquest país no té rei ni té por. I no en tindrà mai més després d'aquest acte de sobirania i reparació. I sí, per això el Borbó tampoc vol democràcia. Ahir ho vam tornar a comprovar.

Esmena a la totalitat a la injustícia. L'amnistia, per nosaltres, mai va significar impunitat i humiliació. A la república catalana l'encobriment dels crims franquistes no hi tindrà lloc. A la república catalana jutjarem els perpetradors i els assassins. A la nostra república no hi cabran homenatges feixistes a feixistes com Martín Villa, ni pensions vitalícies a Billy el Niño. En la nostra república els advocats franquistes que van dictar aquelles sentències, aquelles que avui anullem, com Carlos Rey, haurien estat inhabilitats. Votar «sí» l'1 d'octubre també és això.

Potser, en uns dies ens diran que no tenim competències; potser, ens diran que aquesta llei que avui aprovem no és constitucional. Agafarem la interlocutòria i l'estriparem, perquè cap tribunal espanyol té legitimitat per anul·lar aquesta llei –cap. I, si ho fan, que passin la vergonya de dir al món que no, que ratifiquen els tribunals feixistes i les seves sentències, que volen seguir humiliant els represaliats, que els crims de la Dictadura van ser legals, que la democràcia i la justícia són qüestions tècniques i no principis fonamentals de tota societat. Ens podran suspendre i anul·lar les lleis però mai –mai, mai– podran acabar amb la nostra memòria.

I en aquesta república que cimentem avui queda molta feina per fer encara: retirar els noms feixistes dels nostres carrers, com a Lleida; tirar a terra la vergonya monumental que Tortosa té al mig del riu; obrir les fosses i retornar els morts a les famílies; reparar als depurats pel franquisme; col·laborar per estendre aquesta llei fraternalment a altres territoris, per reparar no només a aquells catalans jutjats fora de Catalunya, sinó a tots els lluitadors i lluitadores represaliats d'altres pobles de l'Estat, gent que va defensar, que defensa, opcions de canvi antifeixistes –diguem-ho més, antifeixistes, perquè el franquisme era feixisme–, antifeixistes que volien i volen un món millor. Recuperem la força de les causes que movien les seves vides i seguim-les defensant: valors de constància, de vehemència i una enorme generositat transformadora. Donem-los les gràcies.

I sí, company Nuet, avui serà un dia que durarà anys, guardem-lo. Guardem-lo en la nostra memòria, aixequem el cap, aixequem el puny, perquè avui hem guanyat en dignitat, en justícia i en llibertat.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Boya. A continuació, per a defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari Junts pel Sí, té la paraula la senyora Montserrat Palau.

Montserrat Palau Vergés

Gràcies, presidenta. Vicepresident, conselleres, consellers, diputats, diputades, de nou, salutacions a tot el públic que avui ens acompanyeu aquí, a l'hemicicle i en altres sales d'aquesta cambra, víctimes o familiars de víctimes dels consells franquistes i membres de les entitats de memòria històrica. Jo tampoc dic noms; no vull dir noms perquè me'n deixaria molts. M'estalvio, ja em perdonaran, dir noms concrets, perquè, si hagués de dir tots els noms de les persones condemnades i executades pels consells franquistes, tardaria –ho vaig calcular– més d'una hora. Si ho fes dels 63.961 consells o per-

sones condemnades per aquests consells, persones físiques i quinze persones jurídiques, tardaria més de trenta-sis hores. Una barbaritat.

Si, a més, a aquestes xifres hi sumem tota la gent que va patir l'exili, que van patir els camps de concentració, totes les persones que resten encara als vorals de la carretera o estan enterrades en fosses, les que van ser depurades o expulsades del seu lloc de treball, les que van patir apropiacions o sancions econòmiques, i podríem seguir; en definitiva, ens portaria –em portaria– una barbaritat de temps, com bàrbara i cruel fou la Dictadura franquista. Un crim contra la humanitat.

El general Mola, el principal organitzador del cop d'estat militar de 1936, va escriure en diversos textos que «la acció ha de ser en extremo violenta» i que «hay que sembrar el terror». I així ho van fer. Just un altre criminal, Adolf Hitler, va assegurar que Franco tenia un cor dur. La Dictadura franquista es va fonamentar en la repressió i el terror, en generar por, i va consolidar-se amb un caràcter de repressió i de càstig de totalitat i massivitat, amb una actuació sistemàtica d'extermini.

Pel nostre grup, per Junts pel Sí, avui és un honor aprovar aquesta llei. Torno a reiterar les gràcies i els agraïments a les entitats de memòria, i especialment a Josep Cruanyes, que van promoure aquesta iniciativa. Gràcies de nou, companys Joan Josep Nuet, Mireia Boya, perquè vam tenir molt clar –aquesta sang ben roja que ens corre a les venes– l'objectiu de la nul·litat de les sentències dictades per uns consells il·legals i la necessitat de memòria i reparació. Gràcies, Ferran Pedret, com he dit abans, també, en la intervenció, per poder haver arribat a acords i transaccions. I felicito també els grups de Ciutadans i el Partit Popular per votar favorablement aquesta llei de justícia i reparació. Esperem, doncs, que aquesta unanimitat antifranquista, que entronca amb els nostres orígens republicans, es mantingui i segueixi amb altres lleis o iniciatives d'aquesta cambra, o en altres cambres en què hi ha representació dels nostres grups polítics.

Per a Junts pel Sí ja no valen les excuses de no obrir ferides, perquè aquestes ferides mai no s'han tancat; ni de ressuscitar fantasmes, perquè encara estan ben vius. Ja no és vàlid parlar d'oblit o perdó mentre Martín Villa, aquell assassí de raons i de vides, és condecorat, o la Fundación Francisco Franco rep subvencions més que no pas pressupost tenen les polítiques de memòria del Govern estatal.

Ja no ens és vàlid el relat de la Transició, en el nostre cas, que es va fer en un context determinat, amb covardia, i amb la por, i en nom de conciliacions que han resultat ser una enganyifa, que han estat la consagració i perpetuació d'un feixisme i autoritarisme antidemòcrata, a vegades disfressat o amagat, però ben sovint encara avui en dia latent i present.

Com deia ahir la diputada i companya de Junts pel Sí, Carmina Castellví, en referir-se al Pla de fosses que ha iniciat el Govern, la Transició és fruit d'una reforma de les institucions de la Dictadura portada a terme com si la democràcia fos una evolució natural de la Dictadura i no la seva antítesi. I sabem ben bé que no es pot ser demòcrata sense ser antifeixista, o, el que és el mateix, antifranquista.

Ja no som, però, en aquell moment. Cal assumir la memòria històrica i fer palesos i reparar els crims de la Dictadura. La Llei d'amnistia no va ser cap punt i final, i la Transició no va ser pas modèlica, sinó que va amagar la memòria republicana. I, malgrat els anys, encara no hem fet net, encara tenim molta feina pendent.

S'ha esmentat diverses vegades la Llei de memòria estatal, del 2007. Aquesta llei, per al nostre grup, és insuficient i no s'ha desplegat, i fins i tot iniciatives lloables que s'han presentat des d'aquesta mateixa cambra per canviar-la o desplegar-la han estat eixorques. Recordem, per exemple, i també ho han recordat altres companys i companyes que m'han precedit, els avisos reiterats de les Nacions Unides a l'Estat espanyol per erradicar el franquisme, que han estat desoïts i incomplets també reiteradament; o la proposta aprovada sobre el desmantellament del Valle de los Caídos, que el Govern del Partit Popular ja va dir tot seguit que no portaria a terme; o la no acceptació a tràmit fa pocs dies d'una proposició no de llei per anul·lar el judici al president Companys.

Des del nostre grup apellem a la sobirania d'aquesta cambra i a poder elaborar la llei de memòria integral catalana, que contempli la nul·litat dels consells, però també d'altres causes d'altres tribunals, com el Tribunal Especial de la Repressió de la Maçoneria i el Comunisme o el Tribunal d'Ordre Públic; una llei integral catalana que contempli diverses iniciatives, algunes de les quals aquest Govern ja està començant a portar a ter-

me, com és el cas de la localització i l'obertura de fosses o la identificació genètica i el banc d'ADN.

Però avui fem un primer pas, un pas ben important, i passem full amb el franquisme i el règim del 78 exercint la nostra sobirania. Com diu aquesta llei, els consells franquistes foren il·legals, i, per tant, declarem nul·les les seves sentències. Els consells i causes i processos foren nuls d'origen i il·legals; il·legals perquè van vulnerar la legalitat republicana i les competències de l'Estatut; il·legals perquè es van celebrar sense cap garantia jurídica, negant i ultratjant els drets humans; il·legals per la manca de fonaments jurídics i només amb finalitats polítiques i objectius repressius; il·legals segons el dret internacional i els drets humans; il·legals perquè foren una estratègia planificada de violència institucional, una planificació calculada per acabar físicament amb una bona part de la població civil.

Des de 1938 fins a 1978 es van celebrar, doncs, uns processos que a més de ser nuls aplicant la legislació de l'època no van tenir cap mena de respecte pels drets humans, i que, violant les normes fonamentals del dret internacional i dels drets humans, són crims i delictes de lesa humanitat, que no han prescrit ni prescriuen mai.

Aquesta llei, a més de la nul·litat de les sentències, contempla també la reparació de les víctimes, de totes les persones represaliades. Tindrem la força d'unes xifres impactants; parlo d'unes trenta mil pàgines, amb tota la relació dels consells franquistes del 38 al 78.

Durant anys i panys es va imposar el silenci i la por. A partir de la dècada dels noranta i a través d'una sèrie d'investigacions sobre el judici al president Companys, es van iniciar una sèrie de recerques. I gràcies a la feina i a les recerques d'entitats i associacions de memòria, del Memorial Democràtic, dels grups de recerca universitaris, de centres d'estudis o treballs individuals d'arreu del país ara tenim molta documentació, però que aquesta llei i la publicació de tots els consells i les seves sentències es podran veure en la seva totalitat, en conjunt.

Aquestes recerques ens han aportat també molta documentació, i molta documentació per demostrar-nos a través dels testimonis la crueltat, la bestialtat d'aquells consells franquistes que avui declarem nuls. Estudis i testimonis que descriuen consells que ja tenien les sentències emplenades prèviament, que els mateixos testimonis servien per a diverses causes i encausats, que els advocats militars no coneixien a qui defensaven i tenien només dos minuts per fer-ho. O consells múltiples: judicis de quaranta-cinc minuts fets a trenta persones alhora, i dels quals en sortien sis sentències i condemnes a mort. I qui signava aquestes sentències de mort, el «caudillo por la gracia de Dios», passejava sota palli.

Aquesta llei és també, com he dit, un reconeixement i reparació dels represaliats i represaliades, fent públics els seus noms. Ho vam dir en presentar aquesta proposició de llei fa mesos: no volem ser còmplices de la banalització del mal, d'aquell mal que es normalitza, sinó que apostem per la necessitat de justícia, per la reparació d'unes víctimes i d'una justícia que no era tal, sinó una farsa arbitrària i autoritària.

Avui aprovarem una llei justa i necessària i reparadora, de responsabilitat del nostre Parlament per acabar amb el silenci i l'oblit. Cal recuperar, mantenir i transmetre la memòria històrica com fem avui. Es comença per l'oblit i s'acaba, i això no ho podem permetre, amb la indiferència.

Hem tardat, ho hem de reconèixer, però després de quaranta-dos anys de la mort del dictador, cap indiferència, ni silenci, ni oblit, al contrari: la voluntat del nostre Parlament per aprovar aquesta proposició de llei. «La memòria és una acte d'amor», escrivia Montserrat Roig. Serveixi, doncs, aquesta llei com a acte d'amor. Amb aquesta llei de memòria, com diuen els darrers versos del poema «Ara mateix», de Miquel Martí i Pol, musicat i cantat pel nostre company Lluís Llach, «convertirem el vell dolor en amor i el llegarem, solemnes, a la història».

Honorem, doncs, aquest Parlament amb aquesta llei i restablim l'honor de tota la gent que va patir, que vàreu patir els consells del franquisme; honorem la seva memòria, la seva lluita pels ideals democràtics, perquè així ens honorem a nosaltres amb un acte, una llei, de justícia i reparació. És el seu dret, el vostre dret; és el nostre deure.

Gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Palau. A continuació té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Presidenta, honorable vicepresident, consellers... Voldria en primer lloc saludar les persones que ens acompanyen avui des de la tribuna, moltes d'elles familiars de represaliats i víctimes de la Guerra Civil i la Dictadura. Coneixem el seu dolor, reconeixem el seu patiment i volem contribuir avui a alleujar-lo.

Senyores i senyors diputats, el Partit Popular votarà avui a favor d'aquest projecte de llei per respecte a les víctimes i com un pas per aprofundir en el camí de la reconciliació que vam iniciar a la Transició. Certament el dolor de la Guerra Civil segueix molt present a la nostra consciència històrica i a la nostra cultura política, i seguirà sent així almenys fins que hagin passat cent anys, que és el temps de la memòria viva i coent, quan la memòria encara no s'ha fet història.

Han passat vuitanta anys del cop d'estat; un cop d'estat que nosaltres condemnem, un aixecament militar que nosaltres rebutgem. Rebutgem i condemnem el cop d'estat del general Franco, com rebutgem i condemnem tota dictadura. I refusem de forma especial la repressió dels ciutadans de Catalunya i de la nostra cultura catalana. Crec que he estat clar, veritat?

Senyors i senyores diputats, podríem dir que, amb la República, amb la Guerra Civil, amb la Dictadura, no tenim un problema de coneixements dels fets; encara que sembli el contrari, en el fons hi ha un consens bàsic historiogràfic i des de la història crítica del que van ser aquells anys. El problema no és historiogràfic; el problema és la gestió comunitària de les memòries i en la relació institucional amb el període. Cada català, cada espanyol té una memòria diversa d'aquell temps, i aquestes memòries són molts cops contradictòries i fins i tot antagòniques. I jo sé que, en els seus grups parlamentaris, perquè jo he parlat amb alguns..., de tots vostès, hi ha aquests antagonismes de la memòria. Una memòria, unes memòries fruit de les experiències que es van viure aquells anys; avui n'hem tingut un exemple amb algun diputat que, sense citar-ho, ho ha fet. Però aquí estem tocant una cosa molt íntima, molt existencial, molt nuclear i personal. Jo no li puc dir a ningú: «La teva memòria és falsa», perquè és la seva experiència, és la seva vivència, és la seva identitat.

I la gran pregunta, senyors i senyores diputats, conseller Romeva, és com construïm una memòria pública, una memòria institucional que no sigui equidistant, que tingui clares les responsabilitats, que sigui enaltidora dels valors democràtics; una memòria democràtica i per la democràcia, i que precisament per això sigui respectuosa amb la complexitat de la història i amb la pluralitat de les memòries.

I jo li prego al conseller Romeva que transiti pel camí d'una veritable memòria democràtica, és a dir, nítida en les seves opcions de valor, sense equidistàncies, però sempre respectuosa amb la realitat històrica i amb la diversitat de les memòries. Que no se'ns pugui retreure que per bastir un relat de memòria vam renunciar a la història crítica. Que no fem memòria amb política, sinó veritable memòria històrica al servei de la veritat, la reparació i la reconciliació.

«Però això no és complicar les coses?», podem dir, no és complicar les coses? Sí, però és que la realitat històrica és complicada. I hom se n'adona quan llegeix, per exemple, les memòries dels principals líders republicans, des d'Azaña fins a Maura, passant per Pi i Sunyer o... Oliver; o quan llegeixes els articles que l'any 36 va publicar una persona que vostès estimen molt, que és Rovira i Virgili, i ell diu les coses, i allà es veu la complexitat dels fets. I jo el que demano és això: una memòria democràtica que reconegui i que no renunciï a la realitat històrica.

I reconèixer la complexitat no és caure en l'equidistància ni en el relativisme. Sí que ho és, en canvi, em sembla, posar-se els ulls dels actors de la Transició, curiosament ells, aquells actors. Per cert, una mica més de respecte a la Transició, almenys amb els seus companys de partit, perquè almenys de Convergència i del PSUC van ser actors principals i redactors de la Constitució; per tant, també una mica de respecte almenys als seus companys quan parlen del búnquer i del règim –als seus companys. Curiosament ells, que havien viscut la guerra de trinxeres des de les trinxeres i des de les rereguardes, precisament ells van impulsar aquell gran acord de futur. Sí, ja ho sé, és evi-

dent que hi havia uns condicionaments fàctics molt importants, però hi havia alguna cosa més, hi havia una consciència clara, existencial, molts cops immediata, del que havia passat, de tot el que havia passat, i del que no podia tornar a passar mai més. I nosaltres defensarem sempre aquell esperit de la Transició, que ens va permetre posar fi a dos segles d'enfrontaments, aquella Transició que ens ha permès iniciar quatre dècades de progrés econòmic i social i una transició que penso que encara ens pot acompanyar en els temps turbulents que vivim avui.

Vicepresident, consellers, diputats d'aquesta cambra, per fer aquella Transició va ser necessària molta valentia; també la valentia de perdre la por a que els maximalistes, a que els intransigents t'acusessin d'infidel i de traïdor. La Transició la van fer audaçs que van ser capaços de renunciar a l'èpica del maximalisme i van gosar comprometre's amb el realisme transaccional del bé comú. Pot ser una lliçó per avui.

I precisament en línia amb l'esperit de la Transició nosaltres votem aquest projecte de llei. No ho fem en contra de l'esperit de la Transició, ho fem com a desplegament concret, en aquesta circumstància catalana, d'aquell esperit. I el que fem és constatar que, d'acord amb les lleis internacionals i nacionals, és a dir, espanyoles, aquests judicis que avui contemplem són nuls. I així ho pot certificar i volem que ho certifiqui la Generalitat. No és que el Parlament els declari nuls: és que el Parlament reconeix que, d'acord amb les lleis vigents, són nuls.

La Llei de memòria històrica, que s'ha citat, declarava il·legítims els judicis que avui abordem. Diverses instàncies de l'Estat han afirmat ja que estan fora i expulsats de l'ordenament jurídic. I aquest Parlament interpreta avui, i nosaltres ho fem amb ell, que, d'acord amb aquestes lleis, d'acord amb la mateixa Constitució, se'n deriva la nul·litat.

La mateixa fiscalia ha afirmat que aquests judicis tenen una natura intrínsecament injusta, són il·legítims i tenen vicis essencials de fons i forma. El Tribunal Suprem els ha definit també com a il·legítims, perquè són contraris a dret i perquè vulnereu les més elementals exigències a un judici just.

És veritat que hi ha una certa discrepància jurídica sobre si d'aquestes afirmacions que he citat i d'aquestes lleis que he anat explicant se'n deriva directament la nul·litat. Miri, aquesta és una discussió entre òrgans jurídics que nosaltres respectem i respectarem, però el que fem avui sobretot és un posicionament polític.

Constatem la nul·litat del judici a Companys, entre d'altres. Nosaltres pensem que Companys no va ser un bon president, va ser un president de bàndol (*veus de fons*), no de tots els catalans, però la seva detenció...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Fernando Sánchez Costa

...la seva condemna a mort i la seva execució mai no s'havien d'haver produït. I avui precisament volem reivindicar l'esperit de concòrdia que va regnar a la política catalana a la primavera de l'any 36, mentre la resta d'Espanya rodolava per l'estimball. Tot-hom havia après la lliçó dels fets recents, es va instal·lar un clima de col·laboració entre tots els partits. Com escrivia Pi i Sunyer, alcalde republicà de Barcelona: «Severament alligonada, Catalunya caminava sense esperit de venjança i amb afanys conciliatoris.» Avui ens volem quedar amb el Companys d'aquell període, el Companys que convidava a fer de Catalunya –ho cito– «un exemple de convivència, d'ambició i de superació». Avui ens quedem amb aquest Companys i potser tots oblidem altres facetes, perquè a vegades també s'ha de fer aquest esforç d'oblidar per arribar a grans acords com el d'avui.

Avui volem dir que la història és complexa, molt complexa. Però hi ha un principi que sempre voldríem seguir: treballar per la reconciliació. I aquest principi s'expressa de formes molt diferents, en cada territori i en cada circumstància. Avui, aquí i ara passa per donar suport a aquesta llei i declarar i reconèixer nuls els judicis de la Dictadura.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sánchez.

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot i de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent; a continuació votarem l'esmena de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i per últim, votarem el text del dictamen.

Per tant, ara comencem votant l'esmena número 19.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* No va. *(Veus de fons. Pausa.)* Ara sí –ara sí. Votem l'esmena número 19. Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 62 en contra i 58 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 7.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 94 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem el text del dictamen.

Comença la votació.

La Proposició de reparació jurídica de les víctimes del franquisme ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats. La cambra, dempeus, canta Els segadors. Aplaudiments forts i perllongats. Crits de «Visca la república!» des del sector del públic.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model sanitari

302-00165/11

El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Jorge Soler.

(Remor de veus. Pausa llarga.)

Senyor Soler, quan vulgui.

Jorge Soler González

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, la situació de les llistes d'espera a Catalunya mereix una resposta política urgent. Hi ha moltes mesures que cal implementar. Sabem que calen més recursos, però avui volem parlar de reformes no econòmiques. Nosaltres n'hem presentat ja algunes. La nostra llei, per exemple. Amb algunes propostes, també, de resolució a la Comissió de Salut.

Avui presentem la que potser és més prioritària en aquests moments, la de la transparència de les llistes d'espera. No podem arreglar una situació si no coneixem amb exactitud la seva magnitud; tothom sap que la situació és terrible, però volem saber exactament quins són els números reals en tots els llocs i serveis. Jo he ensenyat aquí, al faristol, fulls de derivació en situacions que no corresponen amb les dades que es publiquen, constatem informacions contradictòries, sabem que hi ha papers de citacions als calaixos; així ho he denunciat moltes vegades.

Aquesta moció comença quan una pregunta parlamentària de Ciutadans va trigar set mesos en ser contestada. Vaig preguntar pel temps d'espera per ser visitat a Catalunya a les clíniques del dolor i van tardar set mesos en contestar. La resposta, de fet, ja se la poden imaginar, un gran escàndol. Els catalans no mereixen tenir aquesta llista d'espera, i molt menys es mereixen un Govern que tarda mesos en contestar per una qüestió molt específica i molt concreta de la llista d'espera. Doncs, això s'ha acabat.

Avui portem a aquest Ple una moció per fer una auditoria externa de la llista d'espera. Volem que algú extern auditi la situació real de la llista d'espera per a totes les especialitats, serveis i centres de Catalunya: qui està esperant, quant espera i on és visitat. Una auditoria que ha de tenir, a més a més, com a observadors participants representants dels professionals i dels pacients –quina millor forma de donar transparència a aquesta auditoria? Una auditoria amb totals garanties que ens permeti tenir dades fiables per a tots aquells canvis que sabem que Catalunya necessita.

I, seguidament, en aquesta moció demanem també la creació d'un portal de la transparència, perquè es publiquin regularment les dades de la llista d'espera. Els catalans tenen dret a saber quant tardaran a ser visitats; els catalans sabran, amb aquesta moció, quan se'ls farà una intervenció quirúrgica o una prova amb informació real i actualitat.

zada; els catalans, a partir d'avui, podran conèixer la veritat de la situació de la llista d'espera a Catalunya.

I aprofitem aquesta ocasió, que donarà transparència sanitària, per publicar al portal de la veritat quins objectius laborals signen anualment els directius del sistema sanitari públic, i quin és el grau de compliment que aconseguixen. El que els directius del sistema tenen com a objectius és molt rellevant per saber quin camí prendran anualment per gestionar.

A Ciutadans volem una Catalunya gestionada sanitàriament amb transparència. I això ho volem aprovar avui.

Moltes gràcies, diputades i diputats. Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Soler. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari Socialista.

(Veus de fons.) Què? *(Assumpta Escarp Gibert diu: «Vaig lenta.»)* Tranquilla. *(Veus de fons.)* No passa res.

Assumpta Escarp Gibert

Sembla d'humor, això, de que els que ens dediquem a salut estem tots fatal, però... *(L'oradorariu.)* Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, avui estem discutint una moció presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Ho deia abans el diputat Jorge Soler a la presentació, és una moció que va de transparència. I quan deia això pensava jo en el que ahir el conseller Comín ens deia, en una pregunta que hi va haver aquí en el Ple, i ens deia que a finals de juliol demostraria que havia complert els quaranta compromisos del seu pla de govern.

Clar, i pensava que això dels compliments dels compromisos és molt subjectiu, perquè el paper ho aguanta tot, és a dir, si un presenta plans i powerpoints, doncs, segurament sí, però quan es tracta de que els nostres ciutadans i ciutadanes vegin millorats els serveis sanitaris, que disminueixin les llistes d'espera o que els CAP o els CUAP recuperin els serveis i els horaris perduts, o entre altres coses que ens donin metge a la primària, hora al metge en quaranta-vuit hores, o que només estem vint-i-quatre hores a urgències, doncs, possiblement les coses es veuen molt diferents.

I, per tant, l'anàlisi dels compromisos i del que realment s'ha fet és molt diferent. Perquè portem ja algunes mocions i algunes resolucions en aquest Ple que veiem que tampoc es compleixen. Em sembla que ho deia també el diputat Soler el dia que va fer la interpellació prèvia a aquesta moció.

Però, bé, la moció que avui parlem –però valia la pena també comentar això altre– el que fa és aprofundir en dos dels compromisos que hi havien: la transparència, la participació i també les llistes d'espera, el pla de xoc sobre les llistes d'espera. No es tracta tant de crear una web on puguem trobar les dades, sinó com es tracten aquestes dades i sobretot com es construeixen les dades i com, d'alguna manera, es confeccionen les llistes d'espera que en sorgeixen.

Jo voldria, en primer lloc, dir una cosa que a mi és el que em sembla més important, perquè darrere de cada una d'aquestes dades que volem analitzar hi ha un ciutadà o una ciutadana que està esperant per a una visita a l'especialista, per a una prova diagnòstica o per a una intervenció quirúrgica. I, per tant, d'alguna manera, això és el tema més important.

Dèiem també –i sempre ho diem– que ens agrada ser els millors; i en termes de salut, ens agrada encara més, ser els millors. Però, bé, hem aconseguit ser els millors amb el pitjor, perquè, comparativament, han sortit aquesta setmana les dades de tot l'Estat i som els pitjors en llistes d'espera. I una de les altres coses que planteja aquesta moció no només és quants som i quants som de veritat, sinó sobretot en quin moment s'incorpora la gent a la llista d'espera.

Jo crec que –i això el meu grup sempre ho ha defensat– hem d'esborrar d'una vegada per totes no saber, sobretot, quant temps s'espera per estar en una llista d'espera. I, per tant, quan computem els temps, s'han de computar des del mateix moment en que el metge de primària et diu el que s'ha de fer, i, per tant, que comencin a... I sobretot hem d'esborrar amb més transparència aquestes sospites, o algunes certes, de no inclusió o

d'interrupció dels còmputos de la llista d'espera quan se'ls dona ordres als professionals de no incorporar nova gent si no es produeixen baixes.

Per això la moció reclama fer una auditoria externa que comprovi tota la concordança. Per això també, fer-ho amb participació d'observadors, també d'entitats socials, en el sentit més ampli. I aquí hem aconseguit, jo crec que també amb les bones arts del diputat Soler i de les diputades Eulàlia Reguant i Anna Caula, fer unes transaccions que ens permeten que tothom s'hi senti còmode i que d'alguna manera tinguem també presència externa amb una auditoria que volem tots.

En definitiva, també, aprofundint en el portal de transparència volem actualitzar les dades de manera molt més periòdica que l'actual i conèixer les derivacions que es produeixen des del sistema sanitari públic al concertat, però sobretot no el número global, sinó qui deriva i on es deriva, perquè aquesta és la dada que ens falta. Una incorporació que ens sembla important és la incorporació de l'edat, el gènere i l'origen, perquè a vegades ens emportem alguna sorpresa sobre el rostre que té cada una de les persones que estan en la llista d'espera. I, per tant, és important.

Per tant, finalment, la moció també planteja fer públics els continguts de les direccions per objectius i un tema que hem parlat aquí molt, que és el d'apoderar l'atenció primària. En aquest sentit, hem presentat una esmena per concretar molt més què vol dir això i poder-ho fer realitat. Per tant, anunciar el vot favorable del nostre grup a la moció que es presenta.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. També ha presentat esmenes a aquesta moció la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. I, en el seu nom, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, bona tarda. Gràcies, vicepresident. És una mica estrany, intervenir després del punt d'abans, i més quan l'hemicicle està pràcticament desert, no? I, per tant, es complica una mica abordar temes o es fa difícil. Però jo crec que, s'ha dit, no?, parlem de transparència en un departament que la transparència li costa una mica. Perquè ja en més d'una moció hem aprovat coses que obligaven, amb terminis, a fer pública una sèrie d'informació que no han fet pública –la informació–, des de desgranar tot el pressupost destinat a..., o sigui, del Servei Català de Salut per a proveïdors, fins a altres coses. I això no ho han fet públic ni ho estan fent públic de manera clara i fàcil d'entendre. Però, malgrat això, seguim demanant transparència.

En aquest sentit nosaltres donarem suport a la moció, malgrat que en alguns punts ens ha costat també decidir o trobar cert encaix. Entenem que no es tracta normalment de fer auditories externes, perquè en el fons no es tracta de generar mecanismes que externalitzin coses o que generin, no?, una cadena de difícil seguiment. Però, malgrat això, som conscients que actualment la gestió de les llistes d'espera deixa bastant a desitjar, ja no només la gestió, sinó la informació que després se'n dona.

Perquè, com deia la diputada del Partit Socialista, coneixem casos, o si més no arriben informacions, on en determinats moments qui entra o no entra en la llista d'espera o en el còmput d'entrar o no entrar..., hi ha diferències. I, per tant, es fa difícil que des del mateix departament això es pugui fer. De la mateixa manera que tenim casos que ens agradaria..., que és difícil saber com computen gent que està en llistes d'espera des del 2015 i que, per diferents motius, se'ls ha anat ajornant la intervenció. I, per tant, la pregunta seria en quin moment..., o des de quan se la compta a la llista d'espera, si en cada moment que se li ha agendat la intervenció desapareix i després torna a aparèixer.

De fet, ahir mateix a Reus es denunciava el cas d'una persona, no?, doncs, que està esperant una intervenció des del 2015, se li ha agendat dues vegades, les dues vegades li ha passat l'operació. I, per tant, vol dir que fa més de dos anys que és en llista d'espera, després d'una operació que va tenir mal resultat i que, per tant, cal tornar-la a fer. I més, tenint en compte campanyes que s'han fet durant molts anys per sensibilitzar i explicar el tema de les llistes d'espera. De fet, nosaltres mateixos, la CUP, l'any 2013 ja vam iniciar una campanya de «No marxis sense hora, hi tens dret!», i, de fet, aquesta denúncia de Reus ahir encara venia a través de la campanya «No marxis sense hora, hi tens dret!»;

és a dir, campanya que vam iniciar el 2013, denúncia que ahir fèiem d'algú que està esperant des del 2015 una operació i que s'ha anat ajornant.

Per tant, entenem que és necessari en aquest cas una auditoria externa i, per tant, també felicitem que hagin pogut arribar a una transacció en el punt 2, on a aquesta auditoria externa hi incorporem aquest element de ciutadania, aquest element de moviments de treballadors, que són els qui també poden posar eines i posar elements per garantir que es fa tal com toca i que realment posem els *inputs* sobre la taula necessaris per saber com estem fent el càlcul o la inclusió en les llistes d'espera i si realment se segueix allò determinat.

I per anar acabant, nosaltres, hi havia un punt que ens generava també dubtes, en el punt 7 arran de l'esmena de Junts pel Sí d'incorporar només o fer públics els directius del sector públic. I aquí tenim un dubte, perquè, què és sector públic? Perquè a vegades sector públic són els concertats. I en aquest cas ho és o no ho és? Vull dir, però tinguem-ho..., però que vigilem, no? I, per tant, per això ens generava dubtes, perquè creiem necessari que aquesta transparència i que posar llums i taquígrafs en tot sigui així, perquè en moltes coses quan es demana garantir que els topalls salarials són uns a tot arreu resulta que els que són concertats no entren en aquests topalls de salaris, per això ens despertava dubtes plantejar que els objectius o que els DPO fossin només públics per als directius del sector públic. En aquest sentit, però, entenem que estem parlant del Servei Català de la Salut i, per tant, finalment sí que hi donarem suport.

Només finalment –i ja acabo, ara que ha arribat el conseller–, només dir que en l'últim punt comença a ser hora de posar fil a l'agulla, perquè els col·lectius que fa un mes es van reunir amb el conseller esperen, un mes més tard –tot i que no m'està escoltant–, que compleixi allò que fa un mes va dir a la reunió. I per això demà es tornaran a concentrar a les portes dels CAP per seguir exigint allò que fa molt que demanen i que fa un mes van obtenir el compromís del conseller de tirar-ho endavant.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Junts pel Sí. En el seu nom, té ara la paraula la diputada Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Senzillament aprofitàvem per poder donar resposta a algunes de les preguntes que deixava sobre la taula, doncs, la diputada de la CUP. Primer voldria agrair des del nostre grup, doncs, la bona disposició del diputat Jorge Soler per haver pogut arribar a acords i sobretot que aquests acords siguin realistes, siguin possibles per tal d'anar avançant en una temàtica que ens amoïna a tots, que són les llistes d'espera i la transparència. O potser, dit d'una altra manera, i és que el que volem és la transparència de les llistes d'espera i la voluntat de construir i fer cada cop més potent i resolutiu el nostre sistema sanitari.

Tot i així vull afegir una reflexió. La setmana passada el meu company, en Gerard Gómez del Moral, parlava de l'oportunisme de les mocions de Ciutadans. Avui en aquest cas espero que em permeti ser una mica més agosarada. Parlem de la moció. És una moció, per cert, d'ampli consens, un consens de tots els grups en l'abordatge d'aquests problemes i en la coincidència de solucions, com s'ha vist amb esmenes en què tots l'hem enfocat de la mateixa manera. I cal reconèixer també, com queda palès en la presentació de poques esmenes, que està ben plantejada. Ara bé, malgrat tot això vostès tornen a ser oportunistes, i gosaria fins i tot a dir que en certa manera amb aquesta moció estan validant l'acció de govern.

I per què ho dic? Una mica rebutant també la seva exposició inicial, perquè el que es demana al punt 1 ja s'està fent. Actualment el concurs públic per a la contractació ja està en moviment d'una auditoria externa sobre la qualitat i la concordança del registre de llistes d'espera del CatSalut que es troba en procés de tramitació. Una auditoria que farà èmfasi especial, entre d'altres, en la concordança de la data d'inclusió al llarg de tot el procés en qualsevol tipus de llista d'espera, així com de les incidències que puguin afectar la compatibilitat del temps d'espera acumulat per cada pacient. Tot això, ho reitero, ja s'està fent. I el que es demana al punt 3 està a punt d'execució, perquè, com ja es va anunciar, a partir d'aquest mateix mes de juny aquesta informació es farà pública

amb una periodicitat mensual. També el punt 4, perquè, com ja es va anunciar, a partir d'aquest mateix mes de juny aquesta informació es farà pública amb una periodicitat mensual. En aquesta informació ja s'incorpora la perspectiva de gènere i està previst incorporar en una segona fase la perspectiva d'edat i ampliar-ho, segons la transacció pactada, amb la perspectiva d'origen. I seguim amb la seva validació, com deia, de l'acció de govern, perquè tant el punt 6 com el 8 també ja es duen a terme.

Per acabar, creiem també que amb el treball conjunt, com deia la diputada Escarp, sobre la resta de punts, hem millorat el punt 2, recollint les sensibilitats de tots els grups i ampliant-lo amb el concepte d'auditoria ciutadana. I agrair l'admissió de les esmenes, podríem dir que tècniques, als apartats 5 i 7. També fer o complementar l'explicació inicial que sembla que tot comença arran de propostes de ciutadans que probablement el portal de Transparència –que ja és vigent– alguna virtut en tindrà el Govern actual. Per primer cop, les llistes d'espera es publiquen amb dades obertes. També esmentar, en referència al que esmentava la diputada Reguant, que els nous contractes que s'estan signant amb el sector concertat a partir de l'any 2017 també obliguen aquests proveïdors a respectar les mateixes normes de transparència en el sector públic.

Aquesta moció ens fa palès que anem en bona direcció, reforça les diferents estratègies iniciades pel departament, amb el recolzament de consens, com es veu en aquesta moció, en un tema tan sensible per a la ciutadania com és la transparència en les llistes d'espera, invertint esforços per dissenyar un sistema que transmeti seguretat, coneixement i confiança a l'usuari, atacant la problemàtica des de diferents vessants, optimitzant l'eficiència del sistema, més inversió pública, i incorporant eines d'accessibilitat per a l'usuari. Evidenciem, per tant, que el sistema públic vol assolir la capacitat de respondre amb eficiència i transparència a les necessitats de la població. L'entrada a una llista d'espera, inherent a qualsevol sistema públic de salut, afecta la qualitat de vida dels pacients i els seus plans de futur. El nostre objectiu, com el del Govern, és que la dita de «llistes d'espera, vides en pausa» quedi reduïda a la mínima expressió.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Tenen ara la paraula, per fixar la seva posició, els grups parlamentaris que no han presentat esmenes. En primer terme, la diputada Àngels Martínez, en nom de Catalunya Sí que es Pot.

Àngels Martínez Castells

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Bona tarda. Em sembla oportú parlar de llistes d'espera, però a mi em fa recordar, em feia recordar, quan llegia la seva moció, un advertiment que em va fer una gran economista basca i catalana, Miren Etxezarreta, poc temps després de començar la crisi, que em va dir: «Te n'adones, Àngels, que cada vegada més els economistes en lloc d'explicar les causes de la pobresa, ens dediquem a comptar pobres?»

I és clar, ara podem dir que molt bé, que anirem a auditar i a fer més paleses i més evidents les contradiccions en les llistes d'espera, però, de fet, hem d'anar al que van fer uns companys del 15-M de Sabadell i de les mareas blanques, que van fer un estudi magnífic que ells en diuen «les xifres del patiment», perquè estar en una llista d'espera és això, és patiment, és incertesa, és sofriment, i que després de vint-i-nou pàgines magnífiques de comptar per especialitats, fer gràfics, etcètera, consultar al Síndic de Greuges, arriben a una darrera pàgina, la pàgina 29, en la que diuen, d'alguna manera, com s'ha arribat a aquesta situació d'aquestes llistes d'espera, i parlen que el problema és de prioritats. I aquestes prioritats hi són i existeixen i són les mateixes segurament d'aquell avantprojecte del que vàrem parlar ahir i són les mateixes que portaven al senyor Boi Ruiz, contestant a la senyora Escarp, quan el sector públic o la sanitat pública la definia, la detallava en funció de que hi haguessin imputats o no. Si hi havien imputats, era privada; si no hi havien imputats, era pública.

I les conclusions a les que arriben és que el que cal és més personal, recursos, etcètera –coses que ja es fan, coses que no. Sobretot, més atenció primària, domiciliària –domiciliària–, que és molt important que arribi la sanitat a on no poden arribar les persones; també atenció als sociosanitaris; recuperar les urgències –aquestes coses de les que

sempre parlem a la Comissió de Sanitat. I, llavors, en lletra petita, que pràcticament no es veu però que jo crec que és molt important, ens parlen de les llistes d'espera de les persones que no estan en llistes d'espera i que crec que seria un gran tema a tractar, i que sobretot si fem una comissió o es munta una comissió per escatir a fons què passa amb les llistes d'espera s'ha de veure aquesta llista d'espera, el per què hi han aquestes persones en aquesta llista d'espera, invisible, que no es veu, on estan; i aquesta altra llista d'espera de gent que havent-li dit que s'ha d'operar en una concertada, no ho accepta i aleshores torna a la cua de la sanitat pública. Són llistes d'espera d'una tremenda iniquitat que crec que precisament valdria la pena aprofitar l'avinentesa per posar sobre la taula.

I amb relació a l'auditoria, si ha de ser externa o no, jo evidentment penso que no cal que l'auditoria sigui externa. En canvi, sí que estic molt d'acord amb aquest estudi fet per aquests companys, la Rosa i l'Andreu, de Sabadell, que el que diuen és que el que cal és una auditoria ciutadana. Per què? Perquè si la ciutadania realment fa aquests comptes, es dedica a comptar què passa amb les llistes d'espera, posarà remei de veritat, des de les escales de Bellvitge o des de campanyes com «No marxis sense hora», a que canviïn les prioritats i, per tant, també canviïn les polítiques i acabem amb les xifres aquestes del patiment, que són les llistes d'espera.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. A continuació té la paraula el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller, fa pocs dies llegíem que la sanitat, el conjunt de la sanitat espanyola era un servei públic molt ben valorat pel conjunt de la ciutadania espanyola. Es valora conjuntament. La revista especialitzada *Lancet* situava Espanya en la vuitena posició d'un rànquing de 195 països, amb una puntuació de 90 sobre 100, i que es podria dir pràcticament que la sanitat espanyola era la quarta del món, perquè la puntuació era exactament la mateixa entre el quart i el dotze lloc. I això, en canvi, contrasta amb que en el nostre sistema encara té problemes per resoldre, i tenim ganes de millorar-lo, i tenim, a més a més, possibilitats de millorar-lo. I aquests problemes, aquestes mancances estan bastant ben identificats, *grosso modo*: urgències, una primària debilitada, llistes d'espera i precarietat també en l'àmbit professional.

Davant d'aquesta situació, el Govern, via conseller, ens ofereix plans, plans i plans. Solucions, cap, conseller; plans, molts, i això ho vaig dir ja fa més de divuit mesos: plans, molts; solucions, cap. Esforç pressupostari escàs, el conseller, cofoi. I això ens preocupa. *(Veus de fons.)* Sí, dic el «conseller cofoi» perquè hem vist la interpellació que varen fer fa quinze dies, i el conseller, cofoi. Conseller que, per cert, està en temps de descompte. Sí, perquè era conseller per divuit mesos i a la interpellació ja ens va amenaçar que a partir de l'agost l'haurem de continuar interpellant. Bé, i això ens preocupa, ens preocupa perquè, segurament, continuarem tenint plans, continuarem tenint diagnòstics i, segurament, continuarem tenint més recursos per a l'agència tributària que no pas per a l'atenció primària; més recursos per a l'agència tributària, conseller, que no pas per a l'atenció primària. I aquesta és una realitat. *(Veus de fons.)* Sí, és cert, conseller, i vostè ho sap. I si no estiguéssim en públic segur que vostè m'ho reconeixeria.

Sobre la moció, em permetrà, senyor Soler, que li digui que jo crec que una mica s'ha contagiada de l'esperit del mateix Govern, d'un govern que vol diagnosticar, diagnosticar, diagnosticar, que diagnostica, però no acaba aportant solucions. I vostès ens proposen una moció que el que ens proposa és que diagnosticuem, que diagnosticuem les llistes d'espera, eh? No, no ens sembla malament, no; ens sembla un punt de resignació. Perquè, al final, molt de mandat democràtic d'aquest Parlament..., passen les mocions, passen les resolucions i, com a mínim –com a mínim, com a mínim–, el que és amb sanitat, poques –poques, poques– se'n compleixen. Altres coses que a vostès potser els interessin més segurament sí que les tenen més en boca, però les que fan referència a sanitat i salut, doncs, ens sembla que no compten massa.

Tenim competències en sanitat. El Govern de la Generalitat té competències en sanitat. El problema és que, en sanitat, el Govern de la Generalitat està demostrant ser bastant incompetent. *(Veus de fons.)* Sí, sí..., infrafinançament, conseller. Parlem d'infrafinançament? *(Veus de fons.)* Té tota la raó –té tota la raó. El problema de l'infrafinançament és que vostè no té la força suficient dintre del seu Govern perquè li donin els recursos que vostè necessita per dotar la sanitat de les eines necessàries per abordar els problemes que té. I vostè sap que això és perfectament així: els pressupostos creixen més que no pas creix el pressupost del Departament de Sanitat.

Avui la moció ens demana auditar i ens demana més transparència a les llistes d'espera. Ens demana més diagnòstics. No hi tenim cap inconvenient. Hi donarem suport.

Tenim les llistes d'espera més llargues de tot Espanya, i amb les auditories, segurament, veurem que això no només és cert, sinó que possiblement són encara més llargues del que ens diuen que són, perquè també se'ns diu que hi han llistes d'espera per accedir a les llistes d'espera oficials. I aquesta és la situació.

Nosaltres donarem suport a la moció. S'aprovarà –s'aprovarà–, crec que fins i tot per unanimitat. No hi hauran gaires aplaudiments, no hi haurà cant d'himnes, no hi hauran braços en alt. Després d'haver aprovat aquesta moció hi continuaran havent més de vuit-cents mil catalans esperant que algun dia els cridin per ser atesos per l'especialista o per ser intervinguts quirúrgicament.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé; moltes gràcies, novament, presidenta. Ara sí, conseller Comín, diputades i diputats..., bé, moltes gràcies a tots els interlocutors que ha tingut aquesta moció; bé, i especialment, moltes gràcies, també, per les seves esmenes. Diputada Anna Caula, diputada Eulàlia Reguant i diputada Assumpta Escarp, moltes gràcies. I també, permetin-me, sense que es molesti la diputada Àngels Martínez, a la que també dono les gràcies, però volia donar les gràcies al diputat Albano Dante, ara explicaré especialment el perquè.

Bé, començo, doncs, pels agraïments, i primer al grup que dona suport al Govern. Hem acceptat les esmenes. Crec, i això ho vull remarcar, que ha estat ben fàcil. Així que gràcies, diputada Caula, vostè ha estat molt conciliadora; m'ha ajudat, a més, moltíssim a gestionar les transaccions, i, per tant, tot de la meva part és gratitud.

Ara bé, permetin-me que, mirant-la a vostè però no dirigint-me a vostè, i crec que vostè m'entén perfectament, nosaltres volem veure les coses que vostè ha dit, eh?, hi insisteixo, no l'hi estic dient a vostè –gràcies, conseller. I això, doncs, bé, no ho discutiré més; en tot cas, pel que vostè ha dit, si això que vostè ha garantit aquí que ja està i que és tan cert, no crec que el conseller hagués tardat set mesos en contestar a una miserable pregunta. Gràcies, diputada Reguant.

I per això deia «gràcies al diputat Albano». Les seves quatre esmenes han estat incorporades. Crec que han donat molt valor afegit a aquesta moció. I, de fet, la reflexió que ahir a la tarda vam tenir juntament amb el diputat Albano Dante per mi va ser enriquidora. Era en base a allò de l'auditoria externa. Ho hem intentat treballar, encara que, ho reconec, no ha sortit bé. Perquè nosaltres, i així ho vam acordar, el que volíem era una auditoria realment imparcial, per això externa, per res més que això, eh? Crec que el Govern ho ha entès així, almenys ens hem encarregat privadament de que així ho entenguin, i entenc que això és un pacte entre persones i, si ho compleixen, doncs, fantàstic i, si no, estarem nosaltres per fer-ho complir.

Diputada, també, als concertats. Perquè quedi clar i registrat a l'acta. No ho hem reflectit com a tal, però els que entenem que és un servei públic, ho estem entenent així. I, com sempre, per acabar, diputada Escarp –ja comença a ser un clàssic també de les meves mocions ficar-me d'acord amb vostè, doncs, és novament senzill–, hem acceptat també les seves esmenes, perquè eren perfectament encertades.

Diputades, diputats –gràcies, presidenta–, celebrem que a Catalunya la transparència de la llista d'espera sanitària tingui suficient llum per poder-la millorar.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Soler.
Un cop acabat el debat, cridem a votació.
(*Pausa llarga.*)

Anem a votar la Moció sobre el model sanitari.

Comença la votació.

La Moció sobre el model sanitari ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els treballadors públics

302-00166/11

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els treballadors públics, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

(*Remor de veus.*)

Si us plau, surtin en silenci. (*Pausa.*)

Senyor Carrizosa, quan vulgui.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias. Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, bueno, recordarán que hace quince días trajimos al Parlamento una interpelación preguntándole a la *consellera* Borràs si era capaz de garantizar que los funcionarios públicos iban a poder ejercer sus funciones sin miedo a encontrarse, digamos, en situaciones que pudieran perjudicar sus expectativas profesionales, que pudieran acarrearles sanciones, que pudieran acarrearles ser señalados con el dedo por sus superiores, que pudieran motivar que el día de mañana sus legítimas expectativas de ascenso dentro de la Administración se vieran perjudicadas, y ¿por qué trae Ciudadanos al Parlamento una cuestión así? ¿Por qué ha sido necesario que traigamos algo al Parlamento para votar que supone que se desconfía de un gobierno respecto al brete, a los problemas en los que pueda poner a sus funcionarios? Pues, bueno, por algo tan simple como que nos encontramos con un gobierno que no respeta las leyes.

Y al no respetar las leyes y al decir que tienen en un cajón una ley que es mágica y que cuando la saquen el Estatut de Catalunya y la Constitución quedarán derogadas, una ley con tanta potencia jurídica que va a derogar aquello que necesita de unas mayorías, como es lógico, para ser derogado y de unos acuerdos amplios para ser modificado, pues, ante un gobierno que es capaz de decir que tiene ese papelito que todos desconocemos en un cajón, pues, había que salir a defender a los funcionarios y a que esta cámara, este Parlamento, que representa a todos los ciudadanos..., y yo creo que la gente, los catalanes, entienden muy bien que aquellos funcionarios que están trabajando en una administración merecen tener un entorno de trabajo libre de presiones, y mantener un servicio público absolutamente neutral en servicio de todos los ciudadanos y no obedeciendo a un gobierno que no le respeta y que no respeta las mayorías ciudadanas, pues, se ha hecho necesario presentar, por nuestra parte, esta moción.

Esta moción se cuenta con mucha sencillez, porque son seis puntos y, por lo que parece, los puntos impares podrían suscitar el apoyo de la cámara y los puntos pares no. Los puntos impares son aquellos que hablan, en términos algunas veces más precisos y otras veces más difusos, del respeto que merecen los funcionarios y su entorno de trabajo. Hay un primer punto que es de reconocimiento a los servidores públicos, un tercer punto en esta moción, el punto número 3, que se cumplan los mandatos del Parlament relativos a la recuperación de las pagas extras de los funcionarios, que ya tenemos alguna moción en el Parlamento aprobada no solo respecto al año 2012, sino también a

los años 2013 y 2014, y lo que pedimos aquí es que se respete la calendarización de los pagos a los funcionarios que fue acordada precisamente en otras resoluciones del Parlamento y que no ha sido todavía aplicada y reconocida por nuestro Gobierno, por el Gobierno de la Generalitat de Catalunya.

Y el punto 5 es relativo a la Mesa General de la Función Pública para que, ni más ni menos, los funcionarios puedan, sin cortapisas, tener reuniones con el Gobierno relativas a la función pública en la que se aborden los temas de interés de los funcionarios, que no solamente son –que lo son– sus condiciones de trabajo que no solamente es –que lo es– su salario y el pago de todo aquello que se les adeuda, sino también aquello que ahora les preocupa, que es que su indemnidad como funcionarios sea respetada.

Por lo tanto, los puntos 1, 3 y 5; el quinto en concreto con el apoyo de los sindicatos con los que hemos tenido ocasión de discutirlo; los sindicatos muchas veces decían: «Estamos hartos de que se hable tanto de nosotros y que nadie hable con nosotros.» Hay que hablar, y ese punto 5 habla de esas negociaciones con los sindicatos para la función pública. Esperamos conseguir apoyo en estos puntos. Hay otros que, desgraciadamente, los puntos 2, 4 y 6, ya hablan del cumplimiento por parte del Gobierno de las leyes. Y allí, pues, lamentablemente, como eso ya es más difícil, que nuestro Gobierno y aquellos grupos que le dan apoyo, y aquellos que sin darle apoyo les da vergüenza decir que hay que cumplir la Constitución y el Estatuto..., puede que en los puntos pares, 2, 4 y 6, tengamos más problemas para que sean aprobados. De todas formas, hemos tenido el talento de entremezclar el 1, 3 y 5, y esos sí que parece que se van a aprobar.

Después comentaremos las enmiendas que hemos aceptado y la colaboración de los otros grupos.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula la senyora María José García.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, la moción de Ciudadanos plantea dos temas distintos.

Entremos en el primero enumerando una serie de hechos indiscutibles. La Generalitat de Catalunya forma parte de la Administración General del Estado y queda afectada por el artículo 103 de la Constitución; debe actuar con sometimiento pleno a la ley y al derecho, igual cargos políticos que funcionarios. Para que una ley forme parte de este cuerpo jurídico vinculante, dicha ley debe estar aprobada y vigente. Una ley aprobada y anulada por el Tribunal Constitucional no está vigente. El Tribunal Constitucional está legitimado para anular cualquier ley que contradiga otra de rango jurídico superior bajo los principios de jerarquía normativa y seguridad jurídica, como pasa en cualquier estado de derecho. Es muy previsible que la ley secreta de transitoriedad jurídica quede anulada con la misma rapidez con que se apruebe. Por tanto, si el Govern pretende realizar un referéndum vinculante amparado en una ley anulada, este referéndum será ilegal. Y cualquier persona, político o no, que colabore estará colaborando con una actuación ilegal con todas sus consecuencias. Y cualquier persona entiende que una orden a un funcionario amparada en esta ley anulada es antijurídica y no es obligatoria. Hay que pedirla por escrito como prueba y denunciarla al juez.

Dicho esto, es muy grave que en un estado de derecho los responsables públicos estén dispuestos a emitir órdenes antijurídicas a sabiendas. Es impropio, desleal y denigrante para la institución que representan, sea el Parlament, la Generalitat o un ayuntamiento. Explicar, como hace el Govern, que el Parlament va a aprobar una ley de transitoriedad jurídica, que por definición será contraria a la Constitución y al Estatut, y pretender convencer a alguien de que esta ley dará cobertura a un referéndum ilegal es muy ingenuo o denota mala fe. Ingenuo, si es que alguien, de verdad, se lo cree; mala fe, si se explica para intoxicar, engañar o confundir a sabiendas.

Un referéndum ilegal sobre la secesión no es ninguna sonrisa. No es pacífico, aunque nadie tire un papel al suelo. Es una provocación y un ataque a nuestra democracia,

violentando hasta la médula nuestra legalidad como marco de convivencia. Y por eso no tiene ningún apoyo internacional del que presumir.

Hay que tener claro que los responsables de llevarnos a esta situación de confrontación estirando hasta los límites nuestra democracia son personas concretas, que ocupan o han ocupado nuestras instituciones. Ellos, y solo ellos, deberán responder ante los catalanes y ante la historia del conflicto que han generado y alimentado. Algunos ya responden ante la justicia alegando que no se enteraban de nada.

Dos apuntes más. Primero: si el proceso es impecablemente legal y democrático, ¿por qué dice el Govern que la responsabilidad la asumirán los políticos dejando a los funcionarios al margen? Lo normal, si todo es legal y democrático, es que los funcionarios cumplan su función con normalidad.

Dos: hasta la fecha, la única amenaza a los funcionarios ha venido del diputado de Junts pel Sí Lluís Llach. Comillas: «En el momento que tengamos la ley de transitoriedad jurídica, ello obligará a todos los funcionarios que trabajan y viven en Cataluña. El que no la cumpla será sancionado. Se lo tendrán que pensar muy bien. No digo que sea fácil. Al revés, muchos de ellos sufrirán.» Cierra comillas. Por tanto, quienes amenazan con sanciones y sufrimientos, quienes plantean una actuación ilegal unilateral, son ustedes: el Gobierno de la Generalitat y Junts pel Sí. Bueno, y la CUP, que en esto no se esconde. Pero, a pesar de ustedes –a pesar de ustedes–, los trabajadores públicos pueden estar muy tranquilos, porque las cosas están muy claras y la legalidad que nos vincula también.

En relación con el segundo tema de la moción, aquí está la Moción 121/XI, de 18 de mayo, muy explícita en los términos en que el Parlament instó al Govern para que los trabajadores públicos catalanes recuperen condiciones..., y establezcan plantillas. Aquí está el control de cumplimiento, el pobre control de cumplimiento, que nos envió el Gobierno el 8 de junio. Por fin, el 16 de junio, cumplidos todos los plazos, se reunió la Mesa y se firmaron algunos acuerdos, muy pocos. Nuevamente, el Govern nos muestra a todos su incompetencia o su falta de voluntad para acordar los temas aprobados por el Parlament, para cumplir con las mociones que aprobamos y que tanto nos cuesta consensuar.

Después de nuestra interpelación a la *consellera* el 26 de abril y del debate y aprobación de la moción del 18 de mayo, poco más podemos añadir para defender la justicia de estas reclamaciones que apoyamos. Solo podemos exigir hoy, ya, nuevamente, otra vez, al Govern que cumpla. Curioso que el Govern se sienta más vinculado al, dicen, mandato democrático del plebiscito sobre la secesión que perdieron el 27 de septiembre del 2015 que al mandato democrático que este Parlament aprobó por práctica unanimidad el pasado 18 de mayo en beneficio de los funcionarios y los trabajadores públicos catalanes. Será cuestión de prioridades y de estilo de gobierno. No duden de que nosotros seguiremos insistiendo y de que la gente va tomando nota.

Muchas gracias, *conseller*, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació té la paraula la senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta; bona tarda. Conseller, diputats, diputades, ens trobem una moció de Ciutadans que, llegit el contingut en la majoria dels seus punts, i segurament amb l'objectiu que persegueix, un, en un món normal, jo crec que pensaria que és una moció totalment sobrerera. Perquè, és clar, diuen aquí unes obvietats... Alguns que hem estudiat a la Facultat de Dret deurem pensar per què cal aprovar coses que són l'ordenament jurídic, que són l'estat de dret, que estableixen els principis d'una democràcia, no? Bé, es fa estrany, acabar votant realitats, no? Però, bé, estem en aquesta dinàmica, en la que segurament ens han posat Junts pel Sí i la CUP, en la que constantment –constantment– es posen sobre la taula dues legalitats, constantment generen incertesa i inseguretat jurídica sobre el compliment de quina llei és la correcta, i això fa que al final alguns grups de la cambra portin obvietats a votar, i esperem que a aprovar. El sorprenent serà que no s'aprovin, que és el que passarà. Com deia el senyor Carrizosa, els imparells sí i els parells no.

Justament, els parells són aquells que parlen de l'ordenament jurídic, del compliment de les lleis, de l'estat democràtic de dret, que, clar, pensant que fa una estona hem parlat del que hem parlat, es fa bastant sorprenent que hi hagi grups de la cambra que no votin a favor del 2, 4 i 6, no?, dels punts, justament, que reclamen complir les lleis. Les lleis són garanties de democràcia; les lleis són la garantia per als més vulnerables, per als més febles. Si no tinguéssim llei... (*Veus de fons.*) Sí, sí, si no tinguéssim llei hi hauria molta gent que no seria defensada. I, per tant, sorprèn bastant que haguem de presentar això i que fins i tot alguns grups hi votin en contra. El cas és que les lleis ens poden no agradar, però es poden canviar. Per això s'han generat uns processos democràtics per canviar-les, no?, per canviar les lleis. Jo crec que el que vostès volen fer és una altra cosa, senyor Salellas.

Però, en tot cas, en fi, nosaltres votarem favorablement, com no pot ser d'una altra manera, tota la moció. Només hi ha un punt que no acabem d'entendre, però és un petit detall en el que ens abstindrem. La resta ho votarem tot a favor. Estem d'acord que s'han de complir les lleis, l'ordenament jurídic, que si no ens agrada cal canviar-lo. I, per tant, en aquest sentit hem de protegir els funcionaris, que en el compliment de les seves obligacions han d'estar, evidentment, protegits. I si no ho fan, doncs sota la seva responsabilitat. En tot cas, el que no volem és que ningú estigui pressionat per no complir el seu deure com a funcionari, que a més a més el promet quan ocupa una plaça pública, no?

Hi han altres elements que són paral·lels a aquesta moció que evidentment també hi votarem a favor, que són aquells que demanen un reconeixement explícit dels servidors públics. Crec que ho hem fet en moltes mocions quan hem parlat dels drets dels treballadors públics. I és veritat que no hauríem..., però tornem a insistir en el compliment de les mocions, senyor Sabrià, perquè el Govern no compleix. Hem aprovat dues mocions, una el gener del 2016, sí, i l'altra fa uns mesos. N'heu complert alguns punts, però molts no. (*Veus de fons.*) Sí, molts no. I, per tant, el que nosaltres demanem és que es compleixin tots els punts del calendari per al retorn de la paga 2013-2014, aquells drets suspesos que encara no estan incorporats... I, per tant, valdria la pena que acceleréssim una mica això, eh? Tanta pressa que tenim en alguns temes..., també estaria bé que la tinguéssim en d'altres. I, per tant, tant que diem i reconeixem als servidors públics i als treballadors públics la tasca que fan, home!, doncs que no només sigui aquí al Parlament, amb la nostra comunicació oral, sinó que també ho fem amb coses concretes i que hauríem de recuperar. Per tant, també el vot favorable a aquests punts, que ens semblen molt importants. I, sobretot, aquest calendari de reunions de la Mesa General de la Funció Pública, perquè sí que és cert que va haver-hi una reunió fa poc en què es va avançar una mica, però ens agradaria que es pogués avançar en totes les reunions que s'anessin marcant. (*Veus de fons.*) Senyor Sabrià –senyor Sabrià–, que sap vostè que costa molt trobar-se, que costa molt arribar a acords, que costa molt dialogar, perquè normalment hi ha un frontó, i el que nosaltres volem és un diàleg, en el que intentem, després de parlar, acordar. I acordar vol dir també cedir. I, per tant, em sembla que això és el que toca fer a un govern. No dic que vostè no vulgui fer-ho, eh?, que sempre, és veritat, té molt bona voluntat, i també l'hi vull agrair com a diputada. Però volem del Govern un pas més. I, per tant, complim les mocions, complim els calendaris i intentem, més enllà de verbalment, agrair als funcionaris la seva feina..., que després també els hi agraim com toca: amb el retorn de les pagues i amb el retorn dels drets suspesos, que alguns valen molt pocs recursos, quan normalment és l'excusa que vostès posen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Romero. A continuació té la paraula el senyor Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, bé, la moció no comença malament. Segurament, perquè comença amb un punt senar, i hem diferenciat molt entre els punts senars i els punts parells, en aquest cas. I, per tant, comença fent una defensa i un reconeixement de tots els servidors públics, al qual nosaltres només ens podem afegir, també.

Em sembla –i va per a les tres persones que han intervingut abans que jo, el senyor Carrizosa, l'Alícia i la senyora Cuevas– que una mica sí que és sobrer, també, la mo-

ció. Perquè ens hem equivocat una mica de setmana i, per tant, venim d'un acord. I és cert que hem patit moltíssim en aquesta mateixa sala i que hem intentat «apretar» molt, perquè tenim una feina no senzilla, que és la de no suplir la feina que es fa a la mesa sindical, i per tant el treball que es fa entre el departament i els sindicats..., però, en canvi, sí impulsar i... I ha costat? Sí. Ja ens agradaria que hagués anat, en alguns casos, més de pressa. També. Però, coi, venim d'un acord molt important –molt important.

I, per tant, coses que hem parlat mil vegades, com les IT, avui estan desencallades. O hem fet una cosa que em sembla encara més important i que en alguns moments ha semblat molt difícil, com saltar de parlar de les pagues del 2012 a les del 2013. És poc? Sí, però és un reconeixement més d'aquesta voluntat de recuperar tot allò que es va perdre durant aquesta etapa més complexa i durant tota aquesta etapa de crisi, on vam demanar grans esforços als treballadors públics. I, per tant, doncs jo..., em sembla molt bé aquest començament, em sembla molt bé aquest primer punt on els hi fem un reconeixement, però també em sembla prou important reconèixer des d'aquí que els passos es fan, que la voluntat és clara i que parlem de molts recursos, de molts milions, i que, per tant, això ho hem d'anar taxant. I que hi ha d'haver més reunions? Potser sí. I que hi ha d'haver més acords? Potser sí. I que hem de tancar un calendari per arribar al final? Segur que sí. Però que no és fàcil i que els esforços es fan i que les mostres de voluntat són clares també és veritat. Per tant, crec que aquesta setmana hauria estat bé que, a banda dels tres punts parells dels que ara parlarem, es digués clarament que ha sigut una setmana..., o venim de quinze dies d'avenços molt i molt importants. I, per tant, doncs, això també hauria de quedar clar.

I tancada aquesta part dels punts parells, no entraré molt a fons en els imparells, però també està bé que hi fem una repassada. Jo vull agrair al senyor Carrizosa que ens hagi mostrat durant aquests quinze dies, tant al moment de la presentació de la moció com avui, tota la seva preocupació pels treballadors públics. I jo des d'aquí l'hi agraeixo i li vull dir que no pateixi –que no pateixi–, que no pateixi ni una mica. I li donaré uns quants motius.

Primer, el Govern i els treballadors públics actuaran sempre sotmesos a la legalitat vigent, sempre. I tenen els òrgans pertinents que ho garanteixen, això. Per tant, primer motiu perquè no pateixi i primer motiu perquè potser no era necessària aquesta interpellació, i potser se la podien haver estalviat. I li deia a la mateixa senyora Romero, de..., potser no calia, perquè no ens aporta gaire res de nou, però, en tot cas, gràcies per la preocupació. Que no pateixin, però també hi ha un moment en què sembla que a vostè li preocupa que el dia 1 es voti, que es votarà, i, per tant, que li preocupa que es voti amb totes les condicions necessàries. I aquí li diem que tampoc es preocupi, perquè votarem com s'ha fet sempre i s'organitzarà la jornada electoral de la mateixa manera que s'ha fet en els darrers trenta anys. I que no s'hi escarrassi perquè aquesta llei no parla de funcionaris i, per tant, tampoc cal que pateixi; en aquest punt, tampoc cal que pateixi. I que a tot arreu hi haurà gent acreditada, que donarà totes les garanties, que estarà capacitada, que estarà formada i que, per tant, passarà exactament com diu la llei espanyola i, per tant, un altre motiu perquè no tingui vostè cap mena d'angoixa ni de patiment. L'única diferència, la sabem –i no cal que li donem més voltes–, són les amenaces, la pressió constant del Govern espanyol, i davant d'això nosaltres actuarem preservant sempre tant el màxim..., els treballadors públics. I, en definitiva, en un estat demofòbic, que farà tot el que pugui perquè no votem, nosaltres ho farem tot perquè triomfi la democràcia i, a més a més, ho farem tot preservant en tot moment els funcionaris. I per últim –i del darrer punt–, diu: «No facin cap registre de funcionaris...» Escolti, no hi ha cap registre de funcionaris de l'Administració local; l'únic que hi ha està integrat en el de l'Estat i, per tant, si vostè té algun dubte sobre això, li podran explicar perfectament perquè fa molts anys que existeixen. I, per tant, vostè començava dient: «Funcionaris amb por.» Doncs, no: funcionaris sense por i sense cap tipus de prejudicis. Estigui's tranquil.

Moltes gràcies per la seva preocupació. Moltes gràcies. Ens sembla que no calia. Esperem que l'hàgim deixat més tranquil, estem oberts a explicar-li qualsevol cosa sobre qualsevol dubte que tingui. I a la senyora Cuevas, dir-li jo crec que el que li diem sempre: que votar és democràcia i negar la possibilitat de votar, doncs, no és democràcia.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Sabrià. A continuació té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, aquesta és una tradicional moció trampa de les que acostumen a presentar sovint, on amb l'excusa de la defensa d'un tema concret n'ataquen un altre per la tangent. I a més, tal com vostè ha dit, ho barregen amb elements concrets, amb elements simbòlics de posició ideològica, allò dels senars i els parells, de forma que vostès puguin argumentar que qui no vota el literal del text és perquè no defensa el concepte, que és el que suposo que faran després de conèixer el nostre sentit de vot, tot i que és evident que en un acord polític com una moció hi compta el text tant com les intencionalitats atribuïdes políticament, que és el que farem.

En aquest cas, amb l'excusa de defensar els funcionaris i de presentar alguns punts ja aprovats per aquest Parlament o d'altres que estan en ple procés de negociació amb els treballadors, amb acords recents, i que, per tant, com a punts de la moció no tenen cap transcendència, vostès el que sospito –sospito– que ataquen són les declaracions de membres del Govern, o de diputats que els donen suport, aparegudes en els mitjans de comunicació segons criteri particular d'aquests mitjans. Fets lamentables tots tres. El primer, que hi hagi gent pública a qui se li escalfi la boca i faci comentaris més agosarats del que farien si fessin una reflexió prèvia. El segon, que tots els mitjans de comunicació, a una banda i l'altra de l'Ebre, interpretin a gust i conveniència la parcel·la declarativa que els interessa, enterrant una mica més la necessària objectivitat; i el tercer, que és el més greu, que vostès utilitzin aquestes situacions, que en uns temps polítics normals no passarien d'anecdòtiques, com a municció dels seus mantres de partit i, a més, ho facin agreujant les incerteses del col·lectiu de funcionaris quan diuen que els volen defensar. Conclusió a triple banda: deixem en pau els treballadors públics –deixem-los en pau–, que no són menors d'edat, que coneixen les seves obligacions i que el que volen és fer la seva feina amb voluntat de servei i amb la dignitat que donen uns drets laborals i un salari digne, si els tinguessin.

En aquest sentit, per clarificar, hem intentat presentar-li algunes esmenes, que no ens han estat acceptades, perquè òbviament l'objectiu de la moció era un altre. Anem per pams. El primer punt és retòric: mostrar el reconeixement envers tots els treballadors públics. Molt bé; la votarem a favor, però suposo que sap que estan farts de que se'ls reconegui per part del Govern el seu esforç de paraula, però que no se'ls retorni el que se'ls va treure amb fets. Té raó, també votarem a favor el punt 3, que reclama complir els acords, i el punt 5, que reclama la negociació a la mesa del retorn del que es deu.

El punt 2 és un dels punts tramposos. Fan servir pomposament la paraula «estat de dret» i n'inventen conseqüències. D'entrada, diuen que defensar-lo és un deure; home, segur, però depèn del que vostès entenguin per «estat de dret» i per la seva defensa. Per això, per clarificar i per fer-ho senzill he anat a buscar la definició en un llibre d'ESO que tenia per casa i li he presentat la definició com a esmena, d'estat de dret. Perquè, efectivament, entès tal com li dic aquest estat de dret vincula tots els poders públics i tots els treballadors públics. Lamentablement, no ens l'han acceptat i, per tant, no la podem votar a favor, malgrat el que diu el redactat final, amb les esmenes d'altres grups, que no deixa de ser una obvietat legal. Ens hi abstindrem; i ens hi abstindrem perquè té un clar biaix intencional que no compartim. Entenguin la nostra abstenció com un «passem d'aquest debat».

Un altre punt trampós és el punt 4, perquè entra en flagrant contradicció en si mateix. Diu que s'han d'obrir les lleis, però que l'Administració no podrà demanar responsabilitats personals als treballadors públics. Doncs, miri, no només podrà sinó que té l'obligació de demanar responsabilitats als seus treballadors en el cas de que no compleixin les lleis. I se'n deixa algunes, de lleis, sobretot perquè vostè parla de la Constitució i l'Estatut, que són marcs jurídics generals, però es deixa totes les lleis que han de desplegar aquest marc jurídic i que, lògicament, ha d'aprovar el Parlament de Catalunya, que és el que nosaltres li hem presentat com a esmena, però que tampoc ens ha acceptat. Novament, han modificat el text, i novament torna a quedar el text com una obvietat legal amb intencionalitat política que mereixerà també la nostra abstenció.

I el tercer punt en discòrdia és el 6, eh?, perquè, entre altres coses, no s'entén res; com a mínim jo, modestament, no he entès res. Suposo que vostè devia de voler dir –no sé, perquè soc malpensat– que el Govern no faci llistes de bons i de dolents, d'afectes i de desafectes, que seria molt greu, òbviament, i que hi estaríem d'acord. Però no ho acaba de dir, i reclama que no faci registres de funcionaris d'altres administracions. Home, no sé, si és per a un millor funcionament de l'Administració i estan d'acord amb el marc legal, no veig per què no es poden fer, aquests registres. Jo li comprava només la part final, quan diu que «la cooperació i la lleialtat són principis fonamentals de les relacions entre les diferents administracions públiques». Totalment d'acord. I li afegia que això es demani a totes les administracions, que, com vostè sap, sovint s'obliden d'aquest principi bàsic que tant agrairien els ciutadans i les ciutadanes. Tampoc m'ho ha acceptat. També queda, com els altres dos punts, amb les transaccions que ha fet, i també lamentablement seguirà el mateix criteri que he explicat.

Per tant, presidenta, demanem votació separada dels punts 2, 2 bis, 2 ter, 4 i 6, amb tots els seus punts, que es poden votar conjuntament.

Moltes gràcies, diputades, diputats, conseller.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Bé, tenim una altra moció sobre treballadors públics, que, si no ens equivoquem –treballadors i treballadores públiques–, n'hi ha una a cada Ple. Són mocions que parteixen d'una base legítima de reivindicacions laborals, però que, en realitat, van a dibuixar un enfrontament entre el cos funcional, el cos de funció pública, i el moment clau que està vivint aquest país, que és d'autodeterminació i que és a les portes de fer un referèndum.

Miri, la funció pública és molt important també per a la CUP - Crida Constituent. De fet, és una de les baules de l'Estat espanyol i també de les institucions catalanes que ha patit més les retallades i ha sigut la gent que ha hagut d'aguantar els serveis públics a pesar de la disminució de recursos. Nosaltres no girarem mai l'esquena a aquesta legítima reivindicació. Ara bé, repetir una moció darrere l'altra amb aquest biaix partidista no els fa cap favor; de fet, només fa que posar-los en un merder quan el que es necessita ara són coses clares, informació clara i saber cap on es va i per què.

Vostès ens presenten aquesta moció, que és molt semblant a les que ens ha portat el Partit Popular aquí, al Ple, sota discursos de defensa i protecció dels treballadors públics, els fan servir com a una eina de guerra. Barregen, ja li he dit, la legítima defensa dels drets laborals, la necessitat de compliment de resolucions parlamentàries i els interessos polítics, i és un *totum revolutum* que l'únic que fa és que a vostès els va bé, en termes de partit i ideològics, posar els treballadors públics aquí al mig.

Mirin, deixi'm-los dir, en primer lloc, que hi han molts funcionaris en aquest país que creuen fermament en el dret a l'autodeterminació, que, com deia el diputat Marc Vidal, no són menors d'edat. La gent en aquest país sap què es fa i què no i quins són els límits, i esperem que el dia 4 tinguem més clar quin són els riscos i les garanties i etcètera. Una altra cosa, els treballadors de la funció pública no són el seu exèrcit contra el procés independentista, ni són seus ni es regeixen a una lògica vertical on vostès són la comandància i ells obeeixen. I una tercera cosa, que vostès facin de corretja de transmissió de determinats sindicats no fa més certes les tesis d'aquests sindicats per molt que ho repeteixin una vegada i una altra.

Per tant, nosaltres els donarem el suport al punt 3, que ja és una resolució aprovada, i ens abstindrem al punt cinquè –ja demano votació separada, presidenta, si us plau– perquè aquest calendari que vostès demanen ja està establert i, a més, un sindicat com la IAC no ha firmat l'acord de la Mesa de Funció Pública perquè l'ha considerat insuficient. O sigui, que ja veuen la seva defensa a ultrança del sector públic i dels treballadors públics que tampoc, diguem-ne, arriba a tot arreu.

I ja acabo. Si volen podem repetir el mantra d'«hem de protegir els treballadors públics, hem de protegir els funcionaris». És un mantra que es repeteix en aquest Ple del

Parlament moltíssimes vegades i a cada Ple. A nosaltres ens sembla bé i n'hi afegiríem un altre: hem de garantir els drets col·lectius, els laborals i els dels pobles.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Pues, respecto a las enmiendas recibidas, dar las gracias al Partido Popular y al Partido Socialista con los que hemos podido transaccionar bastantes enmiendas y han mejorado el texto. También gracias a quienes las han presentado y no ha sido posible transaccionarlas, a Junts pel Sí y a Catalunya Sí que es Pot.

Y después contestar que, a las intervenciones, sucintamente, respecto al señor Sabrià, él nos daba las gracias por la preocupación por los funcionarios y nos dice: «Tranquilos, tranquilos. No va a pasar nada.» Bueno, pues, mire, es intranquilizador que al final ustedes no suscriban los puntos tan simples de cumplimiento de la ley, porque el cumplimiento de la ley, el que ustedes fueran capaces de suscribir puntos que, como decía la señora Alicia Romero, son obviedades, y también lo ha dicho el señor Marc Vidal, obviedades jurídicas, pues, eso da tranquilidad –tranquilidad– a los funcionarios. Si ustedes no pueden suscribir los puntos puros, que son los que hablan del cumplimiento de las leyes, eso genera intranquilidad. Y entonces, gracias por sus buenos propósitos, pero no me ha tranquilizado, y no creo tampoco que haya tranquilizado a los funcionarios, que, repito, están esperando que salgan ustedes con esa norma secreta y ultrapoderosa que va a derogar leyes, constituciones y ordenamientos jurídicos con la mayoría exigua que tienen ustedes en este Parlamento, provocada, además, por la ley electoral injusta.

Queríamos referirnos también a Podemos y a sus confluencias. El señor Vidal ha dicho: «Pasamos del debate, del debate del cumplimiento de las leyes.» No es que pasen ustedes del debate, señor Vidal, es que no les conviene el debate. Y por eso ustedes no están todos a veces, y otras veces están, y es que, como piensan diferente, el debate no les conviene.

Después, respecto a la CUP, señora Vehí, usted ha hablado de «eina de guerra», de «utilització dels funcionaris com un exèrcit»... Este lenguaje bélico no es propio de Ciudadanos, nosotros somos más de la cultura de la paz, discrepo de él (*aplaudiments*), y creo además que sí, que efectivamente los funcionarios son mayores de edad y que les gustará que alguien les defienda.

Gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa.
Acabat el debat, cridem a votació.
Senyora García, per què em demana la paraula?

María José García Cuevas

Por alusiones, presidenta, del señor Sabrià.

La presidenta

Trenta segons.

María José García Cuevas

Gracias. Bueno, el señor Sabrià me reta diciendo «votar es democracia». Señor Sabrià, el 6 de julio del año 47 en España se celebró un referéndum, donde ganó el «sí» con el 93 por ciento. No creo que usted defienda con tanta convicción que el 6 de julio del año 47 en España había democracia. Y es que democracia no es votar, democracia es que nadie está por encima de la ley. Y repito, y le reto: si todo es tan legal y democrático, ¿por qué apartan ustedes a los funcionarios?

Gracias, presidenta.

La presidenta

Senyora Romero, per què em demana la paraula?

Alicia Romero Llano

Per demanar-li votació separada del punt 6.b.

La presidenta

6.b. Senyor Marc Vidal, per què em demana la paraula?

Marc Vidal i Pou

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Marc Vidal i Pou

Gràcies. Miri, senyor Carrizosa, no passem del debat. Passem del no debat, passem dels seus punts, perquè són cansats, i els fan servir vostès eternament, en un tema que és obvi, com a mantra. I d'això és del que passem; no del debat. Fem el debat seriosament, fem-lo seriosament, però no d'aquesta manera.

La presidenta

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per contestar al senyor Vidal, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Sí. Señor Vidal, no son mantras, son cuestiones que a ustedes, a Catalunya Sí que es Pot, les dividen, y yo entiendo que para ustedes sean problemáticas, pero se trata simplemente de cumplir o no cumplir con las leyes, no es un debate ocioso en Cataluña hoy. *(Rialles i aplaudiments. Marc Vidal i Pou demana per parlar.)*

La presidenta

Ja està –ja està. Sap el que passa? Que, si no, ens estarem tota l'estona igual.

A veure, s'ha demanat votació separada dels punts 2, 2 bis, 2 ter, 3, 4 i 6. *(Pausa. Veus de fons.)* Senyor Vidal, vostè m'ha demanat votació separada dels punts 2, 2 bis, 2 ter, 3, 4, 5, 6...?

Marc Vidal i Pou

2, 2 bis, 2 ter, 4 i 6.

La presidenta

Perdó. I després han demanat el 6.b. *(Pausa. Veus de fons.)* Cada punt? Tots els punts, separadament? Sí? *(Pausa.)* Doncs, no ho sé. Anem a votar tots els punts separadament. Sí? *(Pausa. Veus de fons.)* Home, no, el 6 i el 6.a, 6.b i 6.c; però... Perquè, a veure, aquests que ens ha dit el senyor Vidal, el 2, 2 bis, 2 ter, 4 i 6, es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* No. *(Veus de fons.)* Bé, sí, anem-los a votar separadament, perquè acabarem abans. Va.

Comencem. Votem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 120 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 69 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem el punt 2 bis.

Comença la votació.

El punt 2 bis ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 69 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem el punt 2 ter.

Comença la votació.

Doncs, s'haurien pogut votar conjuntament. El punt 2 ter ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 69 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 69 abstencions.

A continuació votarem el punt número 6. Es pot votar conjuntament? (*Pausa.*) No. Sis què?, 6.a? (*Pausa.*) Doncs, votem el punt 6.a.

Comença la votació.

El punt 6.a ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 69 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem el punt 6.b.

Comença la votació.

El punt 6.b ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 69 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt 6.c.

Comença la votació.

El punt 6.c ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 69 en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les pràctiques democràtiques de la Generalitat

302-00167/11

El dinovè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les pràctiques democràtiques a la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular. Per a exposar-la té la paraula la senyora Andrea Levy.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Els demano, si us plau, que surtin de pressa i en silenci perquè puguem continuar amb la sessió.

Andrea Levy Soler

Muchas gracias, señora presidenta. En la interpelación con la que trae causa esta moción, el consejero de Transparencia y puntos suspensivos ya se presentó con retraso. Hoy ni tan siquiera quiere estar presente en el debate de la misma, lo que demuestra el gran interés de este consejero de puntos suspensivos por lo que afecta a la calidad democrática del Gobierno y de esta institución del Parlamento de Cataluña.

Yo le comentaba en la interpelación que la política del Gobierno de la Generalitat no puede basarse en la pospolítica, donde los hechos objetivos no influyan en la toma de decisiones... (*Remor de veus. L'oradora s'adreça a la presidenta.*)

La presidenta

Silenci, si us plau.

Andrea Levy Soler

Gracias. Cuando quieran, ¿eh? Solo va de calidad democrática, que a ustedes no les importa, con lo cual (*aplaudiments*) ya entiendo que no lo escuchan –ya entiendo que no lo escuchan. No viene ni el consejero; imagínense el respeto que le tienen a ustedes a esto. Bueno, con lo cual... (*Veus de fons.*) Igual vengo más que algunos de ustedes, igual vengo más...

La presidenta

Perdoni, senyora Levy...

Andrea Levy Soler

Pero, bueno, vayamos a eso. Les repasaba... –escuchen, escuchen, que les interesa–, les recordaba...

La presidenta

Senyora Levy, li recordo, si us plau, que, a veure, se la podia sentir perfectament, eh?, vull dir que tampoc cal que exagerem. Pot continuar.

Andrea Levy Soler

Si a mí molesta, entenderé...

La presidenta

Pot continuar.

Andrea Levy Soler

Muy bien, la calidad democrática no les interesa, muy bien. Lo celebro, celebro que no les guste.

En fin, les invitaba a ponerse..., a reflejarse en el espejo de la democracia, para ver si las prácticas que se llevan a cabo por el Gobierno de la Generalitat son efectivamente democráticas. Y, en fin, yo les hice un decálogo, al que hoy se podría sumar un nuevo punto: el punto en el que hemos conocido que solo aquellos medios de comunicación que hagan propaganda del referéndum contarán con subvenciones. Es decir que a ustedes la calidad informativa en los medios de comunicación simplemente les interesa para hacer panfletos de agitación y propaganda; ya será que esa democracia de Dinamarca del Mediterráneo, será más bien de otra clase de países y regímenes.

Yo les decía que deberían, efectivamente, vigilar cuál es la calidad democrática del Gobierno de la Generalitat y, desde luego, apartarse, apearse del chantaje, para que podamos hablar, para que podamos negociar, para que podamos discutir aquellas cuestiones que interesan al conjunto de los ciudadanos de Cataluña, y también del resto de España, porque en el resto de España también –también– preocupa lo que sucede en Cataluña, porque son parte de España. Y por eso les animábamos a que el presidente de la Generalitat acudiese al Congreso de los Diputados para hablar, para debatir su propuesta; para debatirla, para que la escucharan no solo, sino que pudieran confrontarla, que es lo que parece que molesta o que no gusta al *president* de la Generalitat.

No pueden cambiar el sistema simplemente por mayorías coyunturales, temporales, porque no les guste, porque el sistema protege justamente de caprichos y de vaivenes, porque en política lo que no es posible es falso y porque ustedes lo que necesitan constantemente es esta generación de confrontación para subsistir, porque cuando nadie confronta con ustedes, cuando se les invita al diálogo, cuando se les invita a la negociación, ahí dejan la silla vacía, ahí no se quieren presentar. Y entonces es cuando se empiezan a ver las debilidades del proceso, ahí es cuando se empiezan a ver, como estamos conociendo estos días, que no son capaces ni tan siquiera de encontrar empresas que les hagan esas famosas urnas de los referéndums ilegales y cuando ponen en riesgo –cuando ponen en riesgo– a los funcionarios de la Generalitat, que no quieren ya participar de sus *shows*.

Yo les invito –yo les invito– a que no sean tan independentistas, sino que sean más demócratas, que sus pasiones no puedan estar por encima de sus responsabilidades públicas y que sus actuaciones no puedan estar gobernadas desde el riesgo. Porque lo que están haciendo en estos momentos es poner en riesgo, desde la política que están llevando a cabo en la Generalitat, al conjunto de la sociedad catalana. No sean independentistas, sean demócratas.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Levy. A continuació té la paraula el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, esta moción del Partido Popular tiene tres partes que nosotros dividimos, pues, más o menos, en una parte de diagnóstico o de constataciones; otra, que pretende que el Parlament haga ciertas declaraciones políticas, y una última, que se pretende instar al Gobierno a que haga según qué cosas.

Respecto al diagnóstico o las constataciones..., nosotros vamos a votar que sí en bloque a esta moción, aunque ciertamente hubiera sido deseable afinar un poquito más, a lo mejor, en esta parte de diagnóstico y constataciones. Porque Ciudadanos no hubiera puesto en una moción que «las fuerzas independentistas perdieron un plebiscito». Bueno, ellos consideraron que hacían un plebiscito, ciertamente, en sus claves y en sus términos y en su marco; si hemos de entrar en él, lo perdieron, pero es que Ciudadanos lo que no quiere es entrar en ese marco. Es que eso no se trata de ganar o perder un plebiscito. Se trata simplemente de que lo que afecta a todos los españoles, lo decidimos entre todos los españoles, y, entonces, hubieran ganado, hubieran perdido o hubiera salido lo que hubiera salido. Aquello eran unas elecciones autonómicas de las que ha resultado una composición de un parlamento democrático. Y eso es lo importante. Por lo tanto, hacer constar eso..., bueno, pues, sí, votamos, es verdad, ellos lo dijeron... Pero que no nos parece que hubiera que entrar en esta..., hacer una declaración similar en el Parlamento. Pero, bueno, ciertamente, así lo consideraron las fuerzas independentistas.

Después, respecto al diagnóstico de situarse fuera del marco legal, pues, ciertamente, se han situado fuera del marco legal. Pero, ¿lo dice el PP? No. ¿Lo dice Ciudadanos? No. Lo dice..., ¿quién lo dice? Pues, lo dice el Tribunal Constitucional y lo dice el Consell de Garanties Estatutàries y lo dicen los letrados del Parlament. Y los únicos que no lo quieren reconocer son aquellos precisamente que están vulnerando las leyes y atropellándolas de forma cotidiana.

Y vista ya la parte de diagnosis, pasamos a la de declaraciones del Parlament. Bueno, ¿qué se busca en esta otra parte? ¿Qué contiene? Pues, básicamente, que el Parlament declare un compromiso con los principios democráticos y la búsqueda del consenso; los principios de que todo tiene cabida dentro de la ley pero que para modificar las cosas que no nos gustan lo debemos hacer por los cauces de la ley; que todo se puede discutir, más allá de los mantras –eso sí que son mantras, desde Junts pel Sí– que pretenden que «aquí es que hay una libertad de expresión amenazada y tal y cual» y, bueno, esto..., ya sabemos que de libertad de expresión amenazada ninguna.

Aquí hablamos de todo. Lo que pasa es que *nadie* puede saltarse las leyes, por muy político que sea, y de eso hablamos, que las reformas del Estatut y de la Constitución se deben hacer siempre por las vías previstas, que se haga caso y se acuerden de que no solamente es el ordenamiento maligno jurídico español, a los ojos de Junts pel Sí y de la CUP, quien se opone a que ustedes se salten las leyes; no es eso, este ordenamiento solo. Es que es la Comisión de Venecia, es que son las Naciones Unidas –que Ban Ki-moon dijo: «Cataluña no tiene..., no está entre los supuestos de derecho la autodeterminación.» Es que están ustedes más solos que la una.

Y, entonces, en la parte de declaraciones del Parlament, sería deseable que esta moción, pues, la suscribiéramos todos. Porque esto es cuestión de democracia, y de ley y derecho, tal y como es entendida no aquí en Cataluña, no aquí en España, no aquí en Europa: en el mundo, en el mundo entero.

Por lo tanto, diagnóstico, declaraciones en el Parlament y, por último, instar al Gobierno. ¿Qué se pretende? Dos puntos: que se garantice que el Gobierno cumplirá con la Constitución, el Estatut y las sentencias. ¿Dónde está lo malo aquí? ¿Dónde está lo que no se puede votar? ¿Qué clase de Gobierno tenemos que nos tenemos que cuestionar si se va a cumplir la Constitución, el Estatuto y las sentencias? ¿Qué clase de Parlamento tenemos, en el que tenemos que llevar a votación esto y sabemos que quien nos gobierna no lo va a votar? ¿Cómo se tienen que sentir los demócratas y las minorías cuando hay un gobierno, que dispone de los resortes de poder, que se niega a someterse al imperio de la ley, como nos hemos de someter todos los ciudadanos?

A mí me daría vergüenza que viniese un diputado de la oposición el día que gobernemos... –y gracias a ustedes lo haremos–, me daría vergüenza que vengan a sacarme los colores diciéndome que yo soy gobierno y estoy atropellando los derechos de los demás y que no cumplo las leyes. Pues esto es lo que someteremos a votación aquí.

Y, por último, pues, mejorar la calidad democrática y la transparencia. Y que las normas, planes y actuaciones encaminados a modificar el marco jurídico fijado por el Estatut de autonomía, pues, vayan conforme dispone nuestro Estatuto de autonomía.

Sé que también en la CUP, a pesar de que ellos son muy desobedientes, hay personas que han estudiado derecho y que son juristas, y, la verdad, a mí me asombra que es-

tas cosas no las vean mínimamente; aunque sea en el aspecto científico, que no las vean claras.

Gracias.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. A continuació té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, bé, ens presenta el Partit Popular una moició subsegüent a la interpellació al Govern sobre les pràctiques democràtiques de la Generalitat, és la literalitat del títol, que, pel que fa al seu contingut, és reproducció de diverses iniciatives parlamentàries que han portat tant al plenari com a diverses comissions del Parlament, almenys a la Comissió d'Afers Institucionals de ben segur i amb signe similar a la Comissió d'Afers Exteriors també.

L'estructura és senzilla. Té tres punts, en el primer punt fa un relat fàctic que nosaltres no compartim, no bàsicament perquè discrepem radicalment del que hi diu, sinó perquè sobretot trobem a faltar moltes coses que no hi diu. I en els següents dos punts, el segon i el tercer, hi fa una sèrie de consideracions de caire jurídic, amb les que no podem fer altra cosa que convenir, perquè són una constatació de com està estructurat l'ordenament jurídic.

De tota manera els hem de discutir l'oportunitat de portar aquest tipus de textos una i altra vegada a debat al Parlament, especialment tenint en compte que la configuració de les majories parlamentàries fa que els perdin reiteradament. És a dir, portar una constatació de com haurien de comportar-se els governs de conformitat amb la llei una vegada o dues, tenint en compte que sovint la majoria parlamentària del Govern afirma que pretén desconèixer-los, doncs, això pot tenir un sentit per marcar una posició pròpia, i també per marcar o contrastar amb les posicions dels altres. Però portar-les reiteradament per perdre-les, comença a caure en el terreny de la futilitat, no?

Perquè no és que..., miri, la senyora Gabriel i els diputats i diputades de la CUP, o els diputats de Junts pel Sí, les diputades de Junts pel Sí, són perfectament coneixedors de que l'ordenament jurídic diu això. I no és que, diguem-ne, hi tinguin una discrepància... –no sé si era el senyor Carrizosa que deia «científica», no?–, no, no hi tenen una discrepància tècnica. Segurament, posats a construir una hipotètica república catalana, no establirien principis gaire diferents d'aquests –vaja, espero, eh?–, en una hipotètica república catalana. No, no és un tema de desconeixement, és un tema de que tenim un conflicte polític, que cal abordar políticament i que cal resoldre políticament.

I per això els dic que en la relació de fets hi trobem a faltar moltes coses, perquè si estem en una situació de conflicte com la que estem, probablement el Partit Popular –segur que tots els altres també– hi té una bona part de responsabilitat. I no poca –no poca, eh? Per tant, diguem-ne, ja sé que és demanar molt d'esforç, però en futurs relats fàctics estaria bé que hi possessin tot allò que ens ha dut fins a la situació en la que estem. I dic això perquè aquest exercici que ens convé a tots, certament, segurament també el Partit dels Socialistes de Catalunya té responsabilitats en la situació en la que ens trobem. Però diguem-ne que nosaltres d'autocrítica n'hem fet, i de crítica n'hem rebut prou com per haver omplert, diguem-ne, cartipassos i cartipassos de crítiques.

Som molt conscients dels errors que també han contribuït a la situació actual, però vostès tenen ara una posició d'especial responsabilitat, fins i tot fent abstracció del passat més recent en el nostre país. Per què? Perquè governen a Espanya i tenen la possibilitat de canviar la percepció que molts catalans tenen respecte al conjunt de la situació política espanyola. Saben que a vegades he denunciat, diguem-ne, aquesta no sé si dir-ne metàfora o paràbola que usen a vegades els sectors independentistes dient que Espanya és un mur. No, Espanya no és un mur, Espanya no té una única i sola voluntat, no? No, aquesta antropomorfització és absurda, Espanya no és un mur, però al PP deixa'l córrer, eh?

Aleshores, si poguéssim d'alguna manera desbloquejar la situació política i hi haguéssim una autèntica voluntat de dialogar sobre aquells factors que fan que molts catalans i catalanes en aquests moments pensin que la millor solució és la secessió, podríem co-

mençar a veure, albirar, algun final dialogat, pactat, del bloqueig institucional i polític en el que ens trobem. No sé si peço d'ingenu, d'optimista. Estem acostumats a que, des del seu grup, a vegades, se'ns titlli –bé, i des d'altres– de «tontos» útils a l'independen-tisme. És igual, perquè des de l'altre costat ens diuen que som el pitjor del búnquer i de l'unionisme i tal. Estem en aquesta posició. Estem demanant que desbloquegem una situació política extremadament complexa. Sabem que és difícil, però és que les altres solucions, els altres escenaris que estan sobre la taula són francament molt pitjors que aquest.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. A continuació té la paraula el senyor Lluís Rabell del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies. Gràcies, presidenta. Bé, el nostre grup parlamentari després de donar-hi unes quantes voltes va renunciar a esmenar la moció que ens proposa el PP i vam decidir de votar-hi en contra. I no tant per allò que diu en moltes de les seves afirmacions *stricto sensu*, eh?, sinó més aviat per allò, tot allò, que s'absté de dir.

I és que tota la lògica de la moció té un punt de trampós, i ens presenten, per dir-ho d'alguna manera, un mosaic, un mosaic d'afirmacions fragmentades, algunes que podrien ser certes en general, tot i que demanarien matisos, però que acaben component un marc mental que se superposa a una realitat concreta molt més complexa i que en dona o en fa una lectura absolutament esbiaixada que en distorsiona la percepció.

I, anem a pams: la moció comença per qüestionar la legitimitat de determinades ac-tuacions de l'actual majoria parlamentària, subratllant, no?, que les forces independen-tistes no van guanyar el plebiscit que elles mateixes havien plantejat com a tal el 27 de setembre. I és cert. El fet de no voler reconèixer el resultat tal com..., fer una determina-da lectura del resultat del 27 de setembre, actuant com si l'actual majoria d'escons cor-respongués a una majoria social, o, fins i tot, com si en determinats casos equivalgués a una majoria qualificada de la cambra, és la base de comportaments erràtics del Govern i ha marcat tota la legislatura.

Però, ahora, i això no ho fa la moció, no podem ignorar el profund malestar de la societat catalana amb l'actual *statu quo* polític. Un malestar que es reflecteix en la com-posició d'aquesta cambra i amb els resultats mateixos d'aquell 27 de setembre. Fins al punt que una part molt important d'aquesta societat catalana ha fixat com a horitzó la independència. I aquesta és una realitat que no podem defugir.

I un govern responsable d'Espanya, i vostès són el partit del Govern d'Espanya, no pot girar l'esquena a aquesta realitat, ni tampoc pot acontentar-se d'invocar la Consti-tució, sovint més com una mena de Codi penal que com un marc de convivència en el qual hauríem de poder concebre i construir solucions polítiques als conflictes de natu-ralesa política. Que l'actual majoria ha obviat més d'un cop el criteri del Consell de Ga-ranties Estatutàries –vostès ho recorden?–, i tant, que l'ha obviat; fins i tot, una part de la majoria se'l vol carregar, el Consell de Garanties Estatutàries. Ahir en vam parlar.

Però aquí tampoc podem obviar l'escalada de tensió institucional que ha començat amb la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut dinamitant, de fet, els equi-libris i consensos en què s'havia fonamentat la relació entre el Parlament i el Congrés dels Diputats durant dècades. Una escalada que ha continuat i que s'ha agreujat amb la transformació del Constitucional en una mena d'organisme punitiu clarament orientat pel Govern del PP contra les aspiracions catalanes. Això tampoc no podem ignorar-ho. No podem fer com si no formés part de la realitat política.

Nosaltres no pretenem que una cosa justifiqui l'altra. I nosaltres ens oposem clara-ment tant a la deriva del Constitucional en aquest sentiu punitiu com, en el debat del Parlament de Catalunya, al menysteniment del Consell de Garanties Estatutàries. Un comportament dissortadament nodreix l'altre. I es tracta, per tant, d'entendre la me-tàstasi que s'està produint, en una mena d'efecte corrosiu d'aquesta dinàmica sobre el conjunt de les nostres institucions. I aquest dinàmica planteja la urgència de solucions polítiques.

Diuen vostès en la moció que la majoria..., cito: «La majoria dels catalans són contraris al trencament de Catalunya amb la resta d'Espanya.» Potser sí. O potser no. El que sembla indiscutible, però, és que una majoria, una majoria aclaparadora voldria poder pronunciar-se sobre el tema. I hem d'articular políticament, doncs, la possibilitat de donar la paraula a la ciutadania. Nosaltres proposem un referèndum; d'altres forces polítiques proposen la via d'una reforma constitucional prèvia. Doncs, bé, discutim-ne. Però el que no podem fer en cap cas –en cap cas– és interpretar la voluntat de la societat catalana sense donar-li la paraula.

Diuen vostès que totes les opcions polítiques tenen cabuda dintre del marc constitucional i que cal actuar en els marcs legals i fins i tot evoquen la Comissió de Venècia. Últimament, la Comissió de Venècia a tothom se'ns reclama, però molts consideren el seu codi de bones pràctiques com una mena de basar xinès, on s'hi troba de tot a bon preu i on cadascú agafa allò que li convé, eh? La comissió, val la pena recordar-ho, va criticar justament el biaix que imprimia la funció arbitral del Tribunal Constitucional, l'última reforma exprés del Partit Popular. Efectivament, cal la llei, però, manifestament, no n'hi ha prou amb la llei.

El problema de fons, més enllà de la gestió molt criticable, al nostre parer, que fa el Govern de la Generalitat, és que l'expiació de les nostra societat a un ple reconeixement nacional de Catalunya i el consegüent desenvolupament del seu autogovern està tibant totes les costures de l'actual ordenament jurídic i constitueix el rerefons de la crisi social i política que estem vivint. I això demana (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo amb aquesta idea– solucions polítiques i no pas judicials, perquè allí on no hi ha justícia no hi pot haver dret. Per això nosaltres votarem en contra de la moció que ens proposen.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. A continuació té la paraula la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, bona tarda. Sabem, perquè tenim no només coneixements jurídics, sinó també de molts altres tipus, que els textos acostuma a ser recomanable analitzar-los en la seva complexitat, en la seva integritat i de forma global. En aquest cas, no ho farem, i ens centrarem en alguns dels aspectes que vostès creuen convenient que el Parlament manifesti o que el Parlament insti el Govern. Parleu del compromís amb els principis democràtics, parleu també de garantir els drets, imaginem que feu referència als drets de les persones o als drets dels pobles, i parleu també de garantir el compliment del pronunciament dels tribunals.

Respecte a aquests punts aïllats del text, permeteu-me, doncs, que citi uns testimonis. «Va començar el segon interrogatori. Va ser semblant a l'anterior, encara que amb diferències. Els cops als braços i les cames anaven acompanyats de cops als genitals i al cap. Aquests últims es van efectuar amb una guia de telèfons. M'aplicaren en repetides ocasions la bossa al cap i continuaven els cops, dient-me que ho sabien tot, i que, a més, es carregarien la meua companya. Això m'afectà molt, i se n'adonaren, perquè a partir d'aquest moment fou l'amenaça constant, i em deixaven anar frases de que ella ho explicava tot i que altres persones també la implicaven. Això durà com una hora, i després, i sempre amb el cap cot o tapat per la texana, m'introduïen en una cel·la a les fosques, de les quals em sentia com diferents guàrdies civils m'espiaaven per una reixeta i m'anaven insultant amb paraules de "hijo puta", "terrorista", "matarlo, tenéis que hacer".»

Això són només dos dels molts testimonis que podríem citar de l'anomenada «operació Garzón», una operació que va detenir quaranta-cinc independentistes entre el 29 de juny –i avui en commemorem, per tant, l'inici de la ràtzia– fins al 14 de juliol del 92, pocs dies abans, recordareu, de la inauguració dels Jocs Olímpics. El que segurament pretenia ser oficialment una operació per desmantellar Terra Lliure, però que a la pràctica va ser, també, una operació de dolor, de manca de garanties de l'estat de dret, de denúncies desateses i d'impunitat dilatada.

«De les persones que van comparèixer davant meu, ni una sola –ni una sola– va denunciar tortures.» Això són paraules del senyor Baltasar Garzón, exmagistrat de l'Audiència Nacional. Paraules declarades el 16 de desembre del 2012 durant una entrevista que li feia el periodista Jordi Évole. On va ser el Partit Popular mentre passava tot això? On era la preocupació pels drets de les persones, pel correcte funcionament de l'Estat? Pel correcte funcionament dels cossos i forces de seguretat? La Constitució espanyola, secció primera, «de los derechos fundamentales y de las libertades públicas», article 15: «Todos tienen derecho a la vida y a la integridad física y moral, sin que en ningún caso puedan ser sometidos a tortura ni a penas o tratos inhumanos o degradantes.»

Què van fer, vostès, davant aquestes persones que van patir tortura? Parlem de tortura, podríem parlar d'altres drets que també estan previstos a la Constitució, que tampoc estan garantits i que no veiem que instin amb la mateixa vehemència: «vivenda», igualtat, treball, tants altres. On van ser les mocions, les declaracions de suport o les instruccions que fiscalia investigués què va passar en aquestes casernes de la Guàrdia Civil, en aquests trasllats fins a Madrid? Pocs anys després, vostès accedien a l'executiu, a l'any 96, i tenien oportunitat d'investigar d'ofici tot allò que va passar. La sentència de David Martínez Sala i d'altres contra Espanya del novembre del 2004 –i posteriorment en van venir d'altres el 2010, el 2011, el 2012 o el 2014– sentencien, certifiquen que l'Estat *no* va investigar les tortures, que l'Estat no va fer res davant les persones que denunciaven les tortures en el moment que podien fer-ho, perquè, desgraciadament, quan arriba la sentència del 2004 el Tribunal Europeu també diu que ja no s'hi és a temps de verificar si allò efectivament es va produir, però sí que sabem que el jutge Garzón signava diligències on els detinguts denunciaven tortures, malgrat que ell digui que mai –mai– ningú va denunciar tortures.

No només no van fer res en aquell moment, sinó que el Partit Popular i el Partit Socialista heu indultat almenys trenta-nou policies, mossos d'esquadra i guàrdies civils condemnats per tortures des de l'any 91. El Partit Popular sou responsables de l'indult de vint-i-sis agents; el Partit Socialista Obrer Espanyol, de tretze.

Ángel Acebes, en un moment, va amenaçar per denunciar fins i tot Iñaki Anasagasti perquè acusava la Guàrdia Civil de tortures, i va anunciar accions legals. Anunciareu accions legals també avui contra nosaltres per dir que la Constitució espanyola, malgrat que digui que està prohibida la tortura, no es compleix?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Gabriel. A continuació té la paraula el senyor Albert Batet, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Albert Batet i Canadell

Molt bé. U: el Síndic de Greuges detecta regressions democràtiques de l'Estat que afecten especialment Catalunya. Dos: aquestes regressions són restriccions legislatives del dret de la llibertat d'expressió al regne d'Espanya, com la Llei de seguretat ciutadana i el Codi penal. Tres: restriccions en independència judicial al Consell d'Europa en el denominat informe Greco, en el qual critica el regne d'Espanya per no haver atès les recomanacions per enfortir la independència judicial. Quatre: la reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, la Comissió de Venècia observa la responsabilitat del TC de garantir l'execució de les pròpies sentències a l'execució del dret comparat. Cinc: la judicialització de la política, com la fiscalia general esmena la plana major dels fiscals de Catalunya amb l'informe del 9-N i, a més a més, hi ha una posterior dimissió del fiscal general i del president del Tribunal Superior. Sis: l'operació Catalunya. Set: Villarejo: «L'operació Catalunya és cosa de Soraya Sáenz de Santamaría.» Vuit: Villarejo: «Me dijeron “tú tira, pero si te pillan yo no sé nada”.» Nou: Fernández Díaz: «Esto la fiscalía te lo afina. Hacemos una gestión.» Deu: De Alfonso a Fernández Díaz: «Les hemos destrozado el sistema sanitario» –el senyor Fernández Díaz continua com a diputat al Congrés dels Diputats.

Onze: informes falsos contra Xavier Trias. Dotze: informes falsos contra el president Artur Mas. Tretze: Estrasburg condemna Espanya per haver culpats Atutxa de desobediència sense un judici just. Catorze: judicialització, ofensiva judicial contra polítics catalans. Quinze: la consellera Borràs, aquests últims temps, acusada pel fiscal per

comprar urnes. Setze: querella contra el secretari general, també, del Departament de Governació. Disset: el TSJ inhabilita el president Mas. Divuit: el TSJ inhabilita la vicepresidenta Joana Ortega; el TSJ inhabilita la consellera Rigau, encara aquí diputada. Vint: *el Supremo condena a Homs a un año y un mes de inhabilitación por el 9-N*. Vint-i-u: admesa a tràmit la primera querella contra Forcadell. Vint-i-dos: el TSJ admet a tràmit la querella contra Borràs, ja presentada per la fiscalia, per la compra d'urnes i sis eurodiputats de sis països ho denuncien.

Vint-i-tres: la fiscalia denuncia l'anunci de data i pregunta del referèndum. Vint-i-quatre: en un primer moment la fiscalia deixa fora el senyor Nuet per no ser independentista. Vint-i-cinc: el TSJ tramita la segona querella contra Forcadell i la Mesa, i el senyor Fernández Díaz continua com a diputat al Congrés dels Diputats. Vint-i-sis: pressions del Govern espanyol a la Comissió de Venècia. Vint-i-set: *varapalo* del Consejo de Europa a la reforma del TC de Rajoy. Vint-i-vuit: independència judicial: «Espanya, a la cola de la Unió Europea en independència judicial». Vint-i-nou: els *jueces de la democracia* denuncien interferències judicials. Trenta: el Govern ha rebut cinc avisos del Tribunal Constitucional de conseqüències penals si no l'obeeix. Trenta-u: avís pels pressupostos perquè inclouen el referèndum. Trenta-dos: avís del TC per la Comissió d'Estudi del Procés Constituent. Trenta-tres: avís del TC per les resolucions del debat de política general. Trenta-quatre: avís del TC per resolucions aprovades pel Ple del Parlament de Catalunya. Trenta-cinc: el Parlament aprova les conclusions i la Mesa rep un avís del Tribunal Constitucional. Trenta-sis: el TC suspèn la conselleria d'Exteriors.

Trenta-set: llibertat d'expressió: la fiscalia cita a declarar López Bofill pels seus comentaris de Twitter. Trenta-vuit: Joan Coma: «Per fer la truita s'han de trencar els ous», i va tindre un procés judicial. Trenta-nou: persecució de les estelades, no només als ajuntaments i a diferents edificis municipals i espais municipals, sinó també per prohibir les estelades a la final de la Copa del Rei de futbol! Quaranta-u: i aquest diumenge, a Valladolid, a la final de la Copa del Rei de rugbi, la policia va expulsar i denunciar dos seguidors amb estelades perquè segons ells aquelles banderes incitaven la violència. Per cert, quan el president Puigdemont va anar a Madrid a fer una conferència hi havien banderes espanyoles inconstitucionals amb l'àliga i ningú va dir res, i el senyor Fernández Díaz continua com a diputat al Congrés dels Diputats.

Quaranta-dos: Tribunal de Cuentas: quan la justícia espanyola exonera la culpa del malbaratament del 9-N, el que fa el Govern, de boca de la senyora Soraya Sáenz de Santamaría, és dir: «Los vamos a arruinar por lo que han hecho el 9 de noviembre.» Quaranta-tres: la Guàrdia Civil cita funcionaris de la Generalitat pel cens a l'estranger. Quaranta-quatre: una campanya a favor del referèndum vetada a ràdios d'abast estatal. Quaranta-cinc: la Guàrdia Civil envia reforços a Catalunya. Etcètera. Aquests dos dies interrogaven...

Votarem que no senzillament perquè «qualitat democràtica» i «Partit Popular» és un oxímoron.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el debat, cridem a votació.

(*Ferran Pedret i Santos demana per parlar.*)

Senyor Pedret, per què em demana la paraula? (*Veus de fons.*) Digui'm els punts.

Ferran Pedret i Santos

El punt 1, tan sols.

La presidenta

U?

Ferran Pedret i Santos

El punt 1, sí.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

S'ha demanat votació separada del punt número 1. Per tant, votarem primer el punt número 1 i després la resta de la moció.

Votem.

Comença la votació, el punt número 1.

El punt número 1 ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 75 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre les pràctiques democràtiques de la Generalitat ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Moltes gràcies a totes i tots.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i dos minuts.